

FEBRUÁR 25., CSÜTÖRTÖK

ELNÖKÖL: MARTÍNEZ MARTÍNEZ ÚR

alelnök

1. Az ülés megnyitása

(Az ülést 9.00-kor megnyitják.)

María Muñiz De Urquiza (S&D). – (ES) Elnök úr! Tegnap a tisztelt Ház előtt álló feladatok elvégzéséhez szükséges idő miatt nem volt alkalmam megemlíteni Orlando Zapata közelmúltbeli halálát, amely miatt a spanyol elnökség őszinte sajnálatát fejezi ki. Zapata hosszú éhségsztrájk után hunyt el. 40 éve ő az első olyan politikai okokból bebörtönzött személy, aki Kubában életét vesztette, ezért most Kubában és a világ többi részén is valamennyi politikai fogoly szabadon bocsátását kérjük. Együttérzésünkről szeretnénk biztosítani Zapata úr családját és szolidaritásunkról biztosítjuk a kubaiakat a pluralizmus és a fejlődés felé történő haladásukban.

Ez a rendkívül szomorú alkalom katalizátorként szolgálhat az Európai Unió és Kuba közötti kapcsolatok meghatározását célzó tárgyalásoknak egy olyan átfogó, kétoldalú keret részeként történő elindításához, amely az emberi jogokról szóló folyamatos és építő jellegű párbeszédet biztosítana, hasonlóan az Európai Unió harmadik országokkal kötött megállapodásaihoz.

2. Dokumentumok benyújtása: lásd a jegyzőkönyvet

3. Az ukrajnai helyzet (benyújtott állásfoglalásra irányuló indítványok): lásd a jegyzőkönyvet

4. Zöld Könyv a közös halászati politika reformjáról (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Maria do Céu Patrão Neves által a Halászati Bizottság nevében a közös halászati politika reformjáról szóló zöld könyvről (COM(2009)0163 - 2009/2106(INI)) szóló jelentés (A7-0014/2010).

Maria do Céu Patrão Neves, előadó. – (PT) Engedjék meg, hogy néhány szót szóljak az 50 halászhoz, akik éppen most érkeznek az ülésterembe, és azért vannak itt ma, hogy megtekintsék a mai vitát, illetve a jelentésről szóló szavazást.

Úgy vélem, a Halászati Bizottságban ülő valamennyi kollégám nevében mondhatom, akik rendkívül keményen dolgoztak a jelentésen, öröm számomra, hogy eljött ez a nap, amikor a jelentést a Parlament előtt bemutatjuk és szavazásra bocsátjuk. Miért? Azért, mert a közös halászati politika az egyik központi európai uniós szakpolitika. Viszonylag nehezen indult útjára, mivel hivatalosan a 80-as években hozták létre, és első reformjára 2002-ben került sor. Ma tisztában vagyunk az akkor megállapított egyes főbb problémákkal (itt a túlzott kapacitásra, a túlhalászásra és a túlzott mértékű befektetésekre gondolok, amelyek mértéke a jelek szerint nem egyenletesen oszlott el az EU-ban), mivel ezek a problémák nagyrészt még ma is jelen vannak.

Ez a reform kiindulópontja, egy olyan reformé, amelynek átfogónak és intenzívnek kell lennie, és amelyre az ágazat már régóta vár.

A jelentés szerint milyen irányt kellene vennie ennek a reformnak? Először is, az alapelvek tekintetében egyensúlyt kell teremteni a környezeti, társadalmi és gazdasági szempontok között. A környezeti szempontokra az állományok védelmének biztosítása érdekében van szükség; a társadalmi szempontokra a szakma fejlődésének és méltóságának biztosítása érdekében van szükség; a gazdasági szempontokra pedig azért, hogy biztosítani lehessen az ágazat jövedelemtermelő képességét. E három szempont nélkül semmilyen halászat nem lesz az Európai Unióban, illetve legalábbis nem lesz fenntartható és fejlődésre képes, amit pedig valamennyien szeretnénk.

Hogyan hajtsuk végre ezeket az általános, a halászat csökkentését, a nagyobb nyereséget és az állományok hatékonyabb megővését célzó elveket? A jelentés kiemel néhány alapvető szempontot: a decentralizáció irányába tett erőfeszítések; a halászok és a teljes halászati ágazat döntéshozatali jogkörökkel történő

felruházása; fokozottabb részvételük biztosítása a halászat irányításában, ami egyben lehetővé teszi a szabályok betartása és a felelősségvállalás politikájának kialakítását; a kisüzemi és az ipari flották közötti különbségtétel szükségessége, eltérő vonatkozó szabályozással; olyan irányítási modellek felmérése, amelyek jobban megfelelnek bizonyos halászati területek és különböző halászati gazdaságok igényeinek; a piac olyan halászat révén való megerősítésének szükségessége, amelynek célja az értéknövelt termékek biztosítása, valamint az első eladási ár növelése; a támogatások függővé tétele a bevált gyakorlatok alkalmazásától; a flották korszerűsítésének biztonsági és higiéniai szempontból történő szabályozása; az akvakultúra olyan meghatározó fejlődése, amely az Európai Unión belül ökológiaileg fenntartható; valamint a halászatban vagy a halfeldolgozásban érintett egyéb ágazatok fejlődése. Mindenképpen fel kell hívnunk továbbá a figyelmet a nők egyre növekvő szerepére a halászatban, valamint arra, hogy meg kell követelnünk, hogy a harmadik országokból származó, az EU-ba importált halászati termékekre ugyanazok a követelmények vonatkozzanak, mint saját termelőink áruira. Ez magában foglalja a tanúsítványokat, a címkézést, a nyomon követhetőséget és végül a halászatnak az európai tengerpolitikába történő beillesztését a kapacitásnövelés átfogóbb keretének részeként.

Befejezésképpen hadd mondjam el, hogy a ma bemutatott munka a Halászati Bizottság tagjainak közös erőfeszítéseit dicséri, különösen az árnyékelnököket, akikkel megfeszített munkát végeztünk, és ugyanez vonatkozik a Bizottságra, az Európai Parlament Titkárságára, az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) képviselőcsoport tanácsadójára és a többi képviselőcsoport tanácsadóira, valamint természetesen hivatalomra és halászati kérdésekért felelős asszisztensemre is. A ma ismertetett jelentés valódi közös erőfeszítés eredménye, és bízom benne, hogy el is fogjuk fogadni.

Juan Carlos Martín Fragueiro, a Tanács soros elnöke. – (ES) Elnök úr! Az elnökség is üdvözlöi a mai európai parlamenti vitát, az ugyanis igen fontos részét képezi a zöld könyvről folytatott átfogó konzultációs eljárásnak, ezért a Bizottságnak a jogalkotási javaslatok kidolgozása során komolyan figyelembe kell vennie az Európai Parlament észrevételeit.

A Tanács szintén körültekintően megvizsgál majd minden parlamenti véleményt annak érdekében, hogy ezt követően értékelhesse és a rendes jogalkotási eljárásnak megfelelően elfogadhassa a jogalkotási javaslatokat.

A 2009. áprilisi zöld könyv a közös halászati politikában megfigyelhető bizonyos szerkezeti nehézségeket tárgyalja: a túlzott kapacitást, a konkrét célkitűzések hiányát, a rövid távú döntéshozatalt, az ágazati felelősségvállalás hiányát és általában véve az elégtelen szabálykövetést.

Ezenfelül e szerkezeti problémákra lehetséges megoldásokat is javasolt, és olyan fontos kérdésekre is kitért, mint az ipari, illetve a kisipari, part menti flottákra vonatkozó differenciált halászati rendszer bevezetése, a pazarlás, a viszonylagos stabilitás, az átruházható egyéni jogok, a fokozottabb piacorientáltság, a közös halászati politika beillesztése a tengerpolitika tágabb kontextusába, a köztámogatások és a KHP nemzetközi dimenziója.

A tagállamok egyénileg és a Tanácson keresztül közösen is részletesen tanulmányozzák a felvetett kérdések különböző szempontjait. Az első konzultációs szakasz 2009 decemberében zárult le, és a Bizottság ez idáig 1 700 javaslatot kapott, valamint több mint 125 találkozót és szemináriumot szervezett.

Az idén szeptember 1-jén kezdődő második szakasz célja a közreműködés elemzése és a főbb elképzelések megvitatása. Januárban a Bizottság a reform főbb elemeivel és a jogokon alapuló halászati gazdálkodással foglalkozó szemináriumot szervezett, sőt, ma is folyik egy ilyen szeminárium, amelynek témája a kisipari halászat. A hatásvizsgálatra márciusban kerül sor. Az Európai Halászati Alapról és a jövőbeni pénzügyi kilátásokról áprilisban tárgyalunk majd, amit májusban a nemzetközi dimenzióról, júniusban pedig a pazarlásról és a célzott felhasználásról szóló vita követ.

Május 2-án és 3-án az elnökség és a Bizottság közös szervezésében megrendezett konferenciára kerül sor La Coruña városában. A konferencia témája a reform három alapvető eleme lesz, mégpedig az irányítás, az állománygazdálkodás, illetve az ipari és kisipari halászat differenciált megközelítése.

Május 4-én és 5-én a miniszterek Vigóban találkoznak majd, hogy megvizsgálják a konferencia eredményeit, és elképzelhető, hogy a júniusi Tanács nem hivatalos vitát tűz majd napirendre egy, az esetleges változtatásokról szóló munkadokumentumról.

Amint azt már említettem, a 2010 második felében kezdődő harmadik szakaszban a Bizottság fehér könyvet készít majd, ezt követően pedig négy jogalkotási javaslatot fog kidolgozni: az alapvető szabályozást, az új KPSZ-t, a technikai intézkedéseket, valamint a finanszírozásra vonatkozó új jogszabályt. A cél az, hogy a megreformált KHP 2013. január 1-jén hatályba léphessen.

A Tanács e tekintetben még nem fogadott el álláspontot; hivatalos határozatot csak a Bizottságtól 2011 során kapott jogalkotási javaslatok alapján hoz majd, a rendes jogalkotási eljárás szabályainak megfelelő módon.

Maria Damanaki, a Bizottság tagja. – Elnök úr! Mivel biztosként először szólok a tisztelt Ház képviselőihez, köszönetet szeretnék mondani önnek, hogy lehetőséget adott számomra az Európai Parlament előtti felszólaláshoz. Nagy megtiszteltetés számomra, hogy itt lehetek önökkel és részt vehetek a közös halászati politika reformjáról szóló vitában, amely az ágazat egésze számára lényegi kérdés. Gratulálni szeretnék az előadónak, Neves asszonynak, az általa végzett kemény munkához, amellyel a különböző álláspontokat egységes dokumentummá tudta formálni. Teljes mértékben egyetértek azzal, hogy politikánk szerkezeti hiányosságainak orvoslásához radikális reformra van szükség. Mint azt valamennyien tudják, az előző, 2002. évi reform nem bizonyult kellően sikeresnek.

Most annak érdekében, hogy környezeti, társadalmi és gazdasági szempontból jobb eredményeket érjünk el, meg kell oldanunk a korábbi hiányosságokat. A nyilvános konzultációból világosan kiderült, hogy a reform széles körű támogatottságot élvez. Természetesen ma nem térhetek ki a szavazás előtt álló jelentésben felvetett valamennyi kérdésre. Ugyanakkor szem előtt tartom a fenntarthatóságról, a túlzott kapacitásról, a kisipari halászatról, a horizontális decentralizációról, a visszadobások fokozatos megszüntetéséről, az új halászati megállapodásokról és a halászati ágazatban való tevékenységek folytatásáról szóló kompromisszumos módosításait. Rendkívül hálás vagyok a konstruktív közreműködésükért.

Két konkrét kérdést szeretnék kiemelni: először is a közfinanszírozást. Úgy vélem, a jobb eredmények elérése érdekében célzottabb támogatásokat kell nyújtanunk, és össze kell hangolnunk azokat szakpolitikai céljainkkal. Az új hajók építésének támogatása helyett például a szelektív és a zöld megközelítéseket célzó innovációt kellene támogatnunk, valamint elő kellene segítenünk, hogy a gazdálkodási szervezetek meg tudjanak felelni a jövő kihívásainak.

Osztom továbbá a társadalmi dimenzióval kapcsolatos véleményüket: olyan halászatra van szükség, amely vonzó és biztonságos munkahelyeket teremt. A mai vita során érdeklődve várom a javaslatukat.

Ismertetném a most következő lépéseinket is. Összefoglaló jelentést fogunk készíteni a tavalyi konzultációról, amely segítséget nyújt majd az új szakpolitikai javaslatok kidolgozásához. Műhelyeket szervezünk, ahol meghatározott témakörökről zajlik majd vita az érdekeltekkel, az intézményekkel és a tagállamokkal. Májusban a spanyol elnökséggel közösen szervezett, a KHP reformjáról szóló széles körű konferenciára kerül sor.

Tudom, és már szó esett arról, hogy a Bizottságban jelenleg is folyik egy szakmai műhely, Európa egész területéről érkezett résztvevőkkel. Sajnálom, hogy nem vehetnek részt rajta. A műhelyt jóval korábban szerveztük. A jövőben törekszem majd annak biztosítására, hogy az ülések ne ütközzenek.

Mindezek alapján 2010 végén megkezdjük a javaslatok kidolgozását, amelyeket a Bizottság 2011 tavaszán fog elfogadni. A nagy ívű konzultációs folyamat tetőpontja az önökkel folytatott, igen hasznos megbeszélés lesz. Ekkor társjogalkotóként a Tanáccsal együtt döntő szerepet játszanak majd az új szakpolitika alakításában. Nagy örömmel várom az önökkel való együttműködést.

Antonello Antinoro, a PPE képviselőcsoport nevében.. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Hálás vagyok a Tanácsnak észrevételeikért, és köszönetet szeretnék mondani, valamint sok szerencsét is kívánok új biztosunknak – aki ma mutatkozott be itt, a Parlamentben – a tervezett munka elvégzéséhez.

Úgy vélem, mindaz, amit most megvalósítunk, igen fontos, és bízom benne, hogy a zöld könyv, amelynek vitája ma kezdődik, és amelyről később szavazunk majd, nem a 2002-ben látott módon végzi majd.

Mára azonban az Európai Parlament helyzete megváltozott. Van immár rendes jogalkotási eljárás és Lisszaboni Szerződés, ezért úgy gondolom, a célkitűzések elérése érdekében valamennyiünknek ki kell használnunk ezek előnyeit.

A főbb pontokat előadónk, Patrão Neves asszony ismertette, akinek az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) képviselőcsoport hálásan köszöni az általa végzett munkát, a bemutatott összefoglalót és mindent, amire felhívta a figyelmet.

Csak azért kértem szót és éltem a lehetőséggel, hogy megemlíthessem a halászat témakörét, ám túllépve a hagyományos zöld könyvön – illetve a júniusra tervezett fehér könyvön –, és kitérve azokra a szükségletekre, amelyek az európai tengerek, elsősorban a Földközi-tenger viszonylatában jelentkeznek.

Ma olyan szabályokat kell létrehoznunk saját magunk számára, amelyeket gazdaságunk és halászaink számára már évek óta előírunk. A part menti államok azonban, még az Európával határosak is, szándékosan és gyakran – sőt, nagyon is gyakran – figyelmen kívül hagyták ezeket a szabályokat, mi pedig abban az ellentmondásos helyzetben találjuk magunkat, hogy mindez saját halászaink számára kötelező, míg a többiek azt tesznek, amit akarnak.

Ma az Európai Bizottság szerepe más, erősebb; saját külügyminisztere és bővített jogkörrel rendelkező Parlamentje van. Bízom benne, hogy a zöld könyv keretén belül és még a fehér könyv kidolgozását megelőzően együttműködhetünk harmadik országokkal – az Unióhoz nem tartozó országokkal – annak érdekében, hogy közös szabályokat állapíthassunk meg, amelyek biztosítják, hogy a szabályok betartására kötelezettek ne érezzék úgy, hogy az Unió elárulta és figyelmen kívül hagyja őket, és ne ellenséggént, hanem sokkal inkább barátként tekintsenek az Unióra.

Josefa Andrés Barea, az S&D képviselőcsoport nevében. – (ES) Martín Fragueiro úr, köszönöm; Damanaki asszony, üdvözlöm körünkben.

Jómagam is először szólok fel a halászat kérdésében, és e területen valóban komoly kihívás előtt állunk. Kötelességünk és felelősségünk meghatározni azokat az iránymutatásokat, amelyek biztosíthatják a tengerek, a halászat, és röviden magának a bolygónak a fenntarthatóságát.

Ezenkívül az országainkban, a partjainkon, a régióinkban folyó termelés egy fontos eleméről is beszélünk – egy számos értéket magában foglaló gazdasági és kulturális eleméről –, és ahogyan azt, Damanaki asszony, igen helyesen megjegyezte, a 2002. évi reform hiányosságokkal küzd.

Felül kell vizsgálnunk a viszonylagos stabilitás elvét és új gazdálkodási megközelítéseket kell keresnünk, amelyek rugalmasabbak és alkalmazkodóbbak, a teljes kifogható mennyiséggel és a kvótákkal ugyanis problémák akadtak. Ezeknek a túlságosan is jól ismert visszadobási kérdés volt az oka, a visszadobások ugyanis halászaink és bolygónk védelme szempontjából egyaránt megengedhetetlenek.

A KHP jövőbeni reformjának gondoskodnia kell egy fenntartható halászati rendszerről, és mi egy, a halászati erőfeszítéseken alapuló új gazdálkodási rendszert támogatunk. Nyitottabbnak kell lennünk, el kell gondolkodnunk, és meg kell próbálnunk rugalmasabb gazdálkodást kialakítani.

Biztosítanunk kell a környezeti kritériumok széles körű bevezetését és különbséget kell tennünk a part menti, illetve a mélytengeri halászat között. Ez fontos, és az ágazat egésze által kívánt lépés. Csökkentenünk kell egyes flották túlzott kapacitását. Ezenfelül véglegesítenünk kell a piac közös szervezését, valamint ki kell dolgoznunk, hogyan stabilizálható a piac, és hogyan egyeztethető össze a harmadik országokból származó halimporttal.

Az illegális halászat elleni küzdelemhez, amelyet sok bírálattal ért, és amely ez idáig nem bizonyult hatékonynak, további forrásokra, harmonizált szankciókra és a jogelveken, az emberi jogi elveken, valamint a megállapodások betartásának elvein alapuló nemzetközi megállapodásokra van szükség.

A pénzügyi keretnek, amelynek, ahogyan ön is mondta, jobb eredményekkel kell szolgálnia, a jelenlegi politikánál jobb eredményekre kell vezetnie.

Mindenekfelett pedig figyelembe kell vennünk a társadalmi dimenziót: emberekről beszélünk, és biztosítanunk kell a méltóságukat, professzionális hozzáállásukat, azt, hogy szakmai elismerésben részesüljenek és rendelkezzenek a túléléshez szükséges gazdasági kapacitással.

Természetesen nem feledkezhetünk meg a nők integrációjáról, akik a halászati világ láthatatlan oldalát képviselik. Előtérbe kell helyoznunk őket és további erőfeszítéseket kell tennünk az érdekükben.

A halászati politikák reformja több mint egyszerű jogszabályalkotás. Azt jelenti, hogy a reform jelentős részét az Európai Unión belül kell megoldani, amely biztosítani fogja a tengerek, a halászok és a bolygó egy részének fenntarthatóságát.

Következésképpen bátran kell szembenéznünk a kihívásokkal, és ez a bátorság azt jelenti, hogy a politikát félelmek nélkül kezeljük. Magunk mögött kell hagynunk a félelmeinket. A helyzetet határozottan kell megoldani, és meg kell őrizni az állam, az Európai Unió és a világ közötti egyensúlyt.

Carl Haglund, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (SV) Elnök úr! Azok számára, akik keményen dolgoztunk a zöld könyvön és a jelentésen, rendkívül jó érzés, hogy eljutottunk a plenáris ülésig. Először is köszönetet szeretnék mondani előadónknak, aki kiváló munkát végzett.

A közös halászati politikának reformra van szüksége. A Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért képviselőcsoport számára fontos volt, hogy a reform egy ökoszisztéma alapú megközelítésre épüljön. A jelentés szövegezése e tekintetben megfelelő. Ugyanakkor olyan helyzettel állunk szemben, amelyben komoly problémákat kell kezelnünk, például a visszadobásokat, az egyes helyeken tapasztalható hatalmas mértékű túlzott kapacitást és számos további kérdést. Éppen ezért öröm számomra, hogy meg tudtunk állapodni különösen az említett ügyek megoldását szolgáló intézkedésekről. Ki gondolja valóban úgy, hogy az EU visszadobási politikája indokolt? Én semmiképpen sem.

Egy további fontos kérdés a közös halászati politika regionalizációja. Mivel a helyzet Európa egyes részein rendkívül eltérő, fontos, hogy a döntéseket regionális szinten lehessen meghozni és alkalmazni. További üdvözlendő reform a kisipari part menti halászatra vonatkozó önálló megközelítés bevezetése. Ezekkel a kérdésekkel az ALDE képviselőcsoport jelentése is foglalkozott.

A Balti-tenger mellett élő finnként örömmre szolgál az a kijelentés is, amelynek értelmében lehetőség lenne a túlméretezett foka- és kormoránpopulációk kezelését célzó intézkedések meghozatalára, mivel ez jelenti az egyik legnagyobb veszélyt a balti-tengeri halászatra.

Végül a harmadik országokkal kötött halászati megállapodásokat említeném. Fontos, hogy politikánk e tekintetben kéz a kézben járjon az EU emberi jogi politikájával. A Guineával kötött megállapodás jól példa arra a helyzetre, amikor a Parlament a megállapodás ellen szavazott, és a jövőben ezt az irányt kellene követnünk.

Nagy örömmel nyugtázom, milyen mértékben haladt előre a reform. A zöld könyv nagyszerű, és biztos vagyok benne, hogy 2013-tól kezdve a halászati politika még ennél is kiválóbb lesz.

Isabella Lövin, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (SV) Elnök úr, Damanaki biztos asszony, hölgyeim és uraim! Árgus szemekkel figyeltem az EU közös halászati politikáját és annak pusztító következményeit 2002-ben, amikor a svéd parlamentben tartott többségi szavazást követően Svédország a tőkehal halászatának egy évig tartó egyoldalú tilalmáról döntött, ám e döntés végrehajtását az Európai Bizottság megakadályozta.

Annak ellenére, hogy a tilalomért Svédország kártérítést kívánt nyújtani a kereskedelmi célú tevékenységet folytató halászok számára, hogy a Nemzetközi Tengerkutató Tanács a tőkehalhalászat több éves teljes körű tilalmát javasolta, valamint hogy a svéd partok mentén számos tőkehalállomány megszűnt vagy 70-90 százalékkal csökkent, a közös halászati politika elve fontosabb volt. Ha mindenki más túlhalászik, a Bizottság szerint Svédországnak is túl kell halásznia. Más szóval az EU tagállamai számára kötelező volt a kizsákmányolás.

A közös halászati politika legutóbbi reformjára 2002-ben került sor, és a jelek szerint képtelen volt megoldani azokat a problémákat, amelyekkel a halászati ágazat már tíz évvel ezelőtt is küzdött, nevezetesen azt, hogy túl sok hajó túlságosan is hatékonyan versenyez a túlságosan is kevés és egyre kevesebb halért. Az utolsó hajók, amelyek a Földközi-tengeren kékúszójú tonhalat fogtak, még 2005-ben is uniós támogatásban részesültek. 2000 és 2008 között az EU adófizetői 34 millió eurót fizettek ki a tonhalat halászó hajók építésére és korszerűsítésére akkor, amikor az állományok az összeomlás szélén álltak. Hasonló logikát figyelhetünk meg a Balti-tengeren is. Az elmúlt években a Svéd Halászati Testület 5,4 millió eurót fizetett ki a legnagyobb tonhalat halászó hajók némelyikének megsemmisítésére – ugyanazokra a hajókra, amelyek az uniós támogatásból épültek.

A halászati politika radikális reformjára van szükség. Úgy véljük, hogy mindenfajta káros támogatást be kell szüntetni. Az adófizetők által biztosított adómentes üzemanyaggal közlekedő és hozzáférési megállapodások birtokában lévő uniós hajók jelenleg az afrikai tengerekből ürítik ki a létfontosságú élelmiszerkészleteket, és tisztességtelen módon versenyeznek az afrikai halászokkal, miközben pusztítják az ökoszisztémákat.

A zöld könyvről szóló jelentésről tartott mai szavazás előtt arra kérném képviselőtársaimat, legalább távolítsunk el egy kedvezőtlen bekezdést az összességében igen kiváló jelentésből. A 121. bekezdésre utalok, amely kimondja, hogy az EU nemzetközi halászati politikájának az európai halászat érdekeit kell védenie. Nem hiszem, hogy 2010-ben helyes, ha az EU ilyen politikát folytat.

Marek Józef Gróbarczyk, az ECR képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök úr, Damanaki asszony! Először is őszinte köszönetemet szeretném kifejezni Patrão Neves asszonynak a jelentés elkészítésében tett erőfeszítéseirért. Egy ilyen következetes dokumentum összeállításához nagyfokú elszántságra és kompromisszumkészségre van szükség. A jelentés azonban csupán a közös halászati politika alapja, amely alapos átszervezést és alapvető változtatásokat igényel ahhoz, hogy a természeti környezet megóvása

összeegyeztethető legyen a halászat történelmi örökségének fejlődésével. A politikának regionalizáción kell alapulnia, amelyet pedig a különböző régiókban érvényesülő feltételek határoznak meg. Ez megfelelő értékelést tesz lehetővé a halászati ágazatból származó belső vélemények, valamint a tudományos vélemények alapján, az elfogadott kompromisszum pedig biztosítani fogja az egyenlő és igazságos halászati gazdálkodást.

Az új halászati politikának ösztönöznie kell a válságban vergődő európai ágazat fejlődését, ugyanakkor figyelmet kell fordítani a különösképpen a Balti-tengeren folyó, zsákmányszerző jellegű ipari halászatra is, itt ugyanis az egészséges és értékes halakból a baromfi- és szarvasmarha-gazdaságokban felhasznált halliszt készül, helyettük pedig az európai asztalára a mérgező távol-keleti cápaharcsa kerül. Ez nagy csapás a fenntartható európai part menti halászatra, amely ágazatnak különös figyelmet kell szentelni.

Mindez arra is rámutat, hogy a jelenlegi könnyen manipulálható kvótarendszer helyett reális és igazságos fogási rendszert kell létrehozni. Ennek célja, hogy az Európai Unió valamennyi tagállamának valamennyi halásza egyenlő esélyekkel induljon. Az Európai Konzervatívok és Reformerek támogatják a jelentést, és bíznak benne, hogy a jelenlegi rendszer módosulni fog.

João Ferreira, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (PT) Zöld könyvében a Bizottság kísérletet tesz egy közjóhoz, nevezetesen a halállományokhoz való hozzáféréshez és azok használatához való, átruházható halászati jogok vagy más néven magántulajdonjogok egy fokozatos vagy átmenet nélküli közösségi rendszerének kialakítására.

A javaslatot a legutóbbi reform végrehajtásakor elutasították, tíz évvel később azonban ismét a Bizottságé a döntő szerep, és ő maga vetíti előre az állományok privatizációjának elkerülhetetlen következményeit: a tevékenységnek a nagyobb gazdasági és pénzügyi hatalommal rendelkező csoportok kezében történő koncentrálódását a kisipari, part menti halászat kárára. Feltárja, hogy azok az országok, például Izland, amelyek ezt az utat választották, most kilépnének, ugyanis szembesültek a rendszer hátrányos következményeivel és visszásságaival.

A Parlamentnek egyértelműen állást kell foglalnia, és el kell utasítania ezt a javaslatot. Ez a megoldás történetesen semmiféle garanciát nem nyújt a halállományok fenntarthatóságának védelmére vonatkozóan, mivel a jogok csökkentése és egy maroknyi gazdasági szereplő kezében történő egyesítése nem feltétlenül jelenti a halászati erőfelfrész visszafogását, egyszerűen csak koncentrálja az erőforrások kiaknázását.

Az erőforrások fenntarthatóságának biztosításához más intézkedésekre van szükség, például a tisztességes megtérülés garantálására az ágazaton belül. Ehhez pedig piaci beavatkozás és fejlettebb ágazati marketing kell, amely emelheti az első eladási árat, növelheti a halászok munkájáért járó fizetség mértékét, csökkentheti a közvetítői haszon mennyiségét és az ágazat értékláncának egészében elősegítheti a hozzáadott érték igazságos elosztását.

Az EU-beli halászat valós helyzete összetett és változatos. Ilyen körülmények között a helyi önkormányzatok széles körben elismert jelentősége közvetlen ellentmondásban áll a Lisszaboni Szerződés által létrehozott intézményi kerettel, amely a tengerbiológiai erőforrások védelmét az Európai Unió kizárólagos hatáskörébe utalja.

Tudományos ismeretek által alátámasztott gazdálkodásra van szükség, amely figyelembe veszi az egyes országok, halászati övezetek, flották és konkrét erőforrások realitását és sajátos jellemzőit. Ez azt jelenti, hogy a halászokat be kell vonni a megoldások keresésébe és azok végrehajtásába. Ez nagymértékben különbözik attól, hogy a központilag meghatározott politikát pusztán decentralizált módon hajtjuk végre.

John Bufton, az EFD képviselőcsoport nevében. – Elnök úr! Damanaki biztos asszonytól kérném, hogy a közös halászati politika átdolgozása során legyen tekintettel Nagy-Britanniára, a politika ugyanis a tervek szerint a szabadidős tengeri horgászatra is kiterjesztené a tengeri halászat szabályozását és ellenőrzését.

Úgy gondoltam, hogy a kvóták alapvető célja az állományok csökkenésének megakadályozása. Az európai halászati politika olyannyira nem tudta megvalósítani a fenntarthatóságot, hogy 2015-re várhatóan a halászati területek 91%-a túlhalászottnak fog minősülni.

A problémát azonban az jelenti, hogyan halásszák a vizeket, nem pedig az, hogy ki teszi ezt. A válogatás nélküli fenékvonóhálóval és horogsorral végzett halászat kimeríti a tengeri élővilágot. Az azonban, hogy a már kifogott és fogyasztásra alkalmas elpusztult halakat visszadobják a tengerbe, kétségtelenül a fenntarthatóság ellentéte.

Fenntartható halászat ezzel szemben a szabadidős tengeri horgászat, amelyet az Egyesült Királyságban hozzávetőleg egy millióan folytatnak, és amely a becslések szerint csak a horgász cikkek kereskedelmének területén egy kontinens-szerte 2 milliárd euró értékű üzletet támogat.

A szabadidős horgászati ágazat Angliában és Walesben mintegy 19 000 embernek ad munkát hozzávetőleg 1 300 vállalkozásban. A szabadidős tengeri horgászok csak azt fogják ki a tengerből, amit el szeretnének fogyasztani, a kis, fiatal halakat pedig hagyják, hadd növekedjenek és szaporodjanak, és amelyekre szigorú értelemben véve nincs szükségük, azokat visszaengedik a tengerbe. Bizonyos esetekben először címkével látják el a halat, ezáltal segítve a természetvédelmi programokat.

Ha a Bizottság terve megvalósul, a horgászoknak minden fogást meg kell tartaniuk, és kvótájukat bele kell számolniuk a nemzeti kvótamennyiségbe.

A szabadidős tengeri horgászat elősegíti az ökológiai szempontból ésszerű önfenntartást, amely, ha többen gyakorolnák, csökkentené a válogatás nélküli kereskedelmi halászatot jelenleg hajtó és a tengeri élővilág egész fajait veszélyeztető keresletet.

A közös halászati politika mindig is kedvezőtlen bánásmódban részesítette a brit flottát, amely jelenleg csupán a csatorna tőkehalkvótájának 7 százalékát, a saját felségvizeinkre vonatkozó kvótának pedig csupán 5 százalékát foghatja ki.

A biztos asszony talán jónak látja majd, hogy előnyben részesítse az egyesült királyságbeli szabadidős halászok igényeit, ahogyan elődje is nyíltan együtt érzett saját országa halászaival, amikor tiltakozott a kékúszójú tonhal értékesítésének tilalma ellen, amely ágazat évente 100 millió euró bevételt jelentett hazája, Málta számára.

A KHP már nagy részben megsemmisítette azt, ami jelentős megújuló erőforrás lehetett volna. A szabadidős tengeri horgászok a fennmaradó fogásoknak talán 1%-át teszik ki. A Bizottság habozik, ha a közel veszélyeztetett fajok védelméről van szó, ám úgy ítéli meg, hogy a hobbi horgászat szabályozása szükséges. Mindez csak azt mutatja, mihez fűződnek a Bizottság érdekei.

Diane Dodds (NI). – Elnök úr! Számomra és észak-írországi választóim számára a halászati ipart és a közös halászati politika 27. évi jelentés 138. bekezdése foglalja össze, amely megismétli, hogy a KHP kevés viszonylag sikeres területeinek egyike éppen az, amelyen a tagállamok gyakorolták az ellenőrzést.

Ez az ideális elképzelés számunkra a KHP eltörlését vagy az Egyesült Királyság abból történő kilépését jelentené, ami lehetővé tenné, hogy a tagállamok visszaszerezzék az ellenőrzést saját vizeik felett.

Sajnálatos módon nem ebben az ideális világban élünk. A KHP reformja elkerülhetetlenül a második legjobb megoldást jelenti majd Észak-Írország halászai számára, egy olyan második legjobbat, amelyet az elmúlt három évtizedben halászati iparunk indokolatlan hanyatlása, valamint az ágazat alapját képező halállományok állapotával kapcsolatos megválaszolatlan kérdések jellemeztek.

Mindezt kiválóan szemléltette a decemberi Halászati Tanácsot és a kvótákkal kapcsolatos döntést érintő teljes kudarc.

Míg ez ténylegesen egy második legjobb megoldás, határozottan támogatom a KHP regionalizációját, ahogyan arról az előadó is beszélt. Támogatom azt a nézetet, hogy a KHP-nak a környezeti, társadalmi és gazdasági dimenziók képviselte három alapelvre kell épülnie. Őszintén bízom abban, hogy olyan politikát sikerül megvalósítanunk, amely visszafordíthatja a KHP katasztrofális következményeit.

Attól tartok azonban, hogy a felülvizsgálat által ígért radikális változás halászati iparunk és halállományaink számára csupán egy további elszalasztott lehetőség lesz majd.

Carmen Fraga Estévez (PPE). – (ES) Elnök úr! Minden kockán forog ebben a reformban. Ha nem vagyunk elég bátrak, nem lesz következő lehetőség egy valódi halászati politika létrehozására, és ezért a kudarcért részben mi leszünk a felelősek.

A KHP-t évek óta egyre indokoltabb kritikák érik, és kiábrándító lenne, ha – most, amikor kapunk még egy utolsó esélyt – a Parlament nem tudna alternatívát biztosítani az oly sokszor bírált megoldások helyett, ideértve különösképpen a védelmi és irányítási rendszer nyilvánvaló kudarcát, amelyet az erőforrások állapota és az ágazat hanyatlása egyaránt bizonyít.

Egyszerűen nem értem, miért vonakodunk egyértelműen javaslatot tenni olyan alternatívákra, amelyekről itt a tisztelt Házban már 1996-ban is beszéltünk, például az átruházható kvótarendszerekre vagy az erőfelfejtésen alapuló gazdálkodásra, amelyek rendkívül kedvező eredményekkel jártak, és amelyek legalább az iparibb jellegű flották fenntartását elősegíthetnék.

A jelentés úgy fogalmaz, hogy nincs egyetemes érvényű megoldás, ugyanakkor minden más megoldás lehetőségét is elutasítja. Nem értem ezt az ellentmondást, ahogyan azt sem, hogy ha valaki nem kíván alkalmazni egy adott megoldást, miért kell azt mindenki számára megtiltani.

Ez nem a gyengébbek védelme, ez bizonyos ágazatok férelme, amelyek az állandó támogatásokban látják a kizárólagos megoldást.

A KHP-nak ezenfelül a versenyképességet is biztosítania kellene a halászati termékek globalizált világában. E termékek piaca kétségtelenül tovább bővül majd, de úgy tűnik, ebből mi kimaradunk.

Az Unión belüli politikáknak következetesnek kell lenniük, és gondoskodnunk kell arról, hogy a kereskedelmi politika és a származásra vonatkozó előírások, például az új gazdasági partnerségi egyezményekben feltüntetett követelmények nem teszik tönkre a közösségi halászat versenyképességét, miközben azok csupán gesztus értéket képviselnek a harmadik országok felé, máskülönben ennek következményeit halászati iparunk fogja elszenvedni.

Elnök úr! A konszenzus kiváló, ha haladást szül, akkor azonban nem, ha a problémákkal szembesülve képtelenek vagyunk lépni, márpedig igen sok probléma vár megoldásra.

Ulrike Rodust (S&D). – (DE) Elnök úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim! Örömmel köszöntök minden halászt itt az ülésteremben! A mai szavazás mérföldkő az Európai Parlament történetében. A Lisszaboni Szerződés ratifikálása óta most először véleményt nyilváníthatunk a közös halászati politika (KHP) reformjáról. Az elkövetkező években jogaink és felelősségünk jelentős mértékben megnő majd. A jelentés elfogadható, és szeretném megköszönni Patrão Neves és Andrés Barea asszony munkáját.

A jelentésbe sikeresen belefoglaltunk fontos szociáldemokrata megfontolásokat. Ide tartozik a kisipari halászat részére nyújtott konkrét támogatás is. Az érintettek mostantól részt vehetnek a döntéshozatali folyamatban. Különösképpen támogatást kell nyújtani a családi kisvállalkozásoknak. A part menti régiókban való jelenlétük nem csupán munkahelyeket teremt, de számos régiót vonzóbbá is tesznek a turisták számára. A jelentés egyes részein még javítani kell, és e célból módosításokat terjesztettünk elő. A szociáldemokraták egyértelművé kívánják tenni, hogy az egyik központi probléma a rendkívüli mértékű túlzott kapacitás. Tény, hogy a környezeti fenntarthatóság a halászok gazdasági túlélésének alapvető feltétele. Éppen ezért a környezetnek elsőbbséget kell élveznie.

A harmadik fontos pont a KHP nemzetközi dimenziójával és a harmadik országokkal kötött partnerségi megállapodásokkal kapcsolatos. Indítványunk szerint az európai halászat érdekeit indokolatlanul hangsúlyozó 121. bekezdést el kell törölni. Az európai vizeken túl is éppen úgy kell viselkednünk, ahogyan azt itthon tesszük. Ez azt jelenti, hogy világszerte ösztönözzük a fenntarthatóságot, az emberi jogokat és a demokráciát, valamint biztosítjuk, hogy a partnerségi megállapodásokból származó bevételek ne a korrumpált diktatúrák zsebébe vándoroljanak.

Végezetül még egy alapvető észrevételt tennék. A halászati politika kényes ügy, mivel számos erőteljes nemzeti érdeket magába foglal. Nem meglepő, hogy ezek az elmúlt hetek során heves vitákhoz vezettek a képviselőcsoportok között. Szerencsére valamennyien megtaláltuk a hatékony kompromisszumokat. Ugyanakkor a jogalkotási folyamatot illetően a mainál hatékonyabban kell összpontosítanunk erre a kérdésre, és közös európai megoldásokkal kell előállnunk. A nemzeti mohóság kicsinyes problémáit meg kell hagynunk a Tanácsnak.

Pat the Cope Gallagher (ALDE). – Elnök úr! Először is üdvözölni szeretném a biztos asszonyt itt a Parlamentben első felszólalása alkalmából, és hivatali idejére minden jót kívánok neki. Továbbá gratulálni szeretnék kollégáknak, Neves asszonynak a jelentés elkészítéséhez.

– (GA) Az új közös halászati politikának világosabb, megfelelőbb célkitűzésekkel kell rendelkeznie, amelyek elfogadják az ökológiai, gazdasági és társadalmi elveket. Radikális átdolgozást kell végrehajtani, amelyben természetesen valamennyi érdekeltnek közre kell működnie.

Halállományainkkal fenntartható módon kell gazdálkodnunk. Ugyanakkor fontos, hogy az európai halászok számára megvalósítható és fenntartható életmódot biztosítsunk.

. – Felettébb aggasztónak találom a part menti területeken és a kis part menti szigeteken tevékenykedő halászok helyzetét. Az ilyen kis léptékű halászat rendkívül fontos a külső területeken, ahol nincs alternatív társadalmi foglalkoztatás, és ma délelőtt nagy örömmel tölt el, hogy hallhatom, amint a biztos asszony említést tesz ezekről a halászatokról.

Az ezeken a területeken halászó hajók többsége 15 méternél rövidebb, olyan és annyi halat fog, amely nem befolyásolja jelentős mértékben a halállományt, és természetesen sokan közülük kvóta alá nem tartozó fajokat halásznak. A legfontosabb az, hogy sokuk számára nem létezik alternatív munkalehetőség. Ezért módosítást nyújtottam be, amely felkéri a Bizottságot, hogy kifejezetten ismerje el ezeket a távoli közösségeket.

A regionalizáció és a regionális tanácsadó testületek bevezetése sikeresnek bizonyult, így a regionális gazdálkodási struktúrák várhatóan számos kedvező következménnyel járnak majd, ideértve az érdekelt megnövekedett felelősségét és a helyi nehézségekre fogékonyabb új közös halászati politika létrehozását.

A hazámban tartott tavalyi népszavazást követően a Lisszaboni Szerződés életbe lépésével az Európai Parlamentre immár fokozottabb jogalkotási felelősség hárul. A biztos asszony ezt is elismerte, és örömmel várom a vele folytatott közös munkát.

Befejezésképpen bízom benne, hogy a jelentés fő rendelkezései helyet kapnak majd a jövőbeni lényegi reformokban.

Ian Hughton (Verts/ALE). – Elnök úr! Előadónk szerint a KHP eredeti problémái nagy részben még ma is jelen vannak. Nos, ezzel egyetértek, és Skócia számára az elmúlt 27 év KHP-val kapcsolatos tapasztalatai kedvezőtlenek voltak. Ha egy működőképes halászati gazdálkodási rendszer irányában szeretnénk elmozdulni, és véleményem szerint valamennyien ezt szeretnénk, akkor készen kell állnunk egy gyökeresen eltérő megközelítés kialakítására.

A túlközpontosított, rugalmatlan KHP hatalmas kudarcot vallott, és ezt el kell fogadnunk. Ugyanakkor kezdenünk kell valamit a helyzettel. Ezzel szemben a Bizottság elismeri, hogy ez idáig a 12 mérföldes zónában a helyi gazdálkodás általánosan sikeresnek mondható; ebből is tanulhatunk.

Benyújtottam néhány javaslatot, amelyekhez számítok kollégáim támogatására. Céлом ezekkel az, hogy valódi jogkörökkel ruházzuk fel Európa halásznemzeteit; hogy a halásznemzetek és az érdekelt között elősegítsük a logikus, tengeri medence szerint történő együttműködést; hogy ösztönözzük a nemzeti és helyi szinten hozott fenntartható gazdálkodási intézkedéseket, valamint elismerjük és megőrizzük a viszonylagos stabilitásból származó történelmi jogokat és előnyöket.

Határozott meggyőződésesem, hogy azok, akik a legtöbbet nyernek a halállományok sikeres megővéséből, tehát halász közösségeink és maguk a halásznemzetek a leginkább jogosultak arra, hogy tényleges döntéseket hozzanak a gazdálkodási tervekről és azokat saját halászatukban végrehajtsák, regionális együttműködés keretén belül. A halászati ipar és a halállományok cserbenhagyásán túl a KHP valójában jelentős mértékben hozzájárult az EU egészét érintő közvélemény romlásához, és most ez is tét. Ha nem sikerül jól megvalósítanunk a KHP reformját...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Struan Stevenson (ECR). – Elnök úr! Először is hadd gratuláljak az előadónak, Patrão Neves asszonynak a jelentéssel kapcsolatban végzett igen kemény munkájához. Ma lehetőségünk nyílik arra, hogy döntő lépést tegyünk és megváltoztassuk egy olyan politika irányát, amely mindannyiunk véleménye szerint kiábrándító kudarcot vallott. A radikális változás megvalósításához azonban az kell, hogy ne kövessük el a korábbi hibákat.

Nem lehet több központi mikrogazdálkodás, felülről lefelé irányuló szabályozás, egyetemes érvényű megközelítés ebben a politikában. A KHP reformjának véget kell vetnie a visszadobások jelentette kudarcnak. Az érdekeltet be kell vonnia a napi szintű állománygazdálkodásba. Biztosítani kell a flották kapacitásának az állományok szintjével történő összehangolását. A fenntarthatóságot és a természetvédelmet kell menetrendünk központi elemeivé avatnunk. Véget kell vetnünk a jogellenes, nem bejelentett és szabályozatlan halászatnak, valamint méltó megélhetést kell biztosítanunk az ágazatban dolgozók számára. Ha valódi tartalommal tudjuk megtölteni a KHP alapértékeit, és meg tudjuk őrizni a munkahelyeket, illetve a halállományokat, akkor valódi haladást érhetünk el.

Anna Rosbach (EFD). – (DA) Elnök úr! A halászati politika reformja már régóta időszerű. Szerettem volna azonban, ha ennél ambiciózusabb – különösképpen, mivel tengereink életképes halállományainak jövőbeni

túléléséről van szó. Rendkívül ritkán mondok olyat, hogy teljes mértékben egyetértek a Zöldek/az Európai Szabad Szövetség képviselőcsoporttal, ebben az esetben azonban be kell vallanom, hogy ez a helyzet. Módosításaik egyszerre felelősek és szükségesek is halászati iparunk jövője szempontjából.

A Tanácshoz és a Bizottsághoz intézett kérdésemnek mai látogatóink biztosan nem örülnek majd, jövőnk szempontjából azonban alapvető fontosságú. Az a kérdésem, hogyan vezethetünk be EU-szintű tilalmat a halak és kagylók ívási időszakban történő halászatára vonatkozóan? Mindenki tudja, hogy valahányszor egy kifogott tőkehal teste tele van ikrával (vagyis haltojással), egyben a tőkehal összes további generációját is lehalásszuk. Ezáltal szinte lehetetlen a tőkehalállományok stabilitásának biztosítása, hogy csak egy vonatkozó példát említsek.

Örömmel hallok, hogy a zöld könyv jóval fokozottabb figyelmet fordít majd a part menti halászatra. Ez nem csupán a környezet szempontjából előnyös, de egyben elősegíti a helyi munkahelyek védelmét is. Az is kedvező, hogy a zöld könyv jelentőséget tulajdonít a fenntartható akvakultúrának, amelynek köszönhetően elkerülhető a tenger kimerítése a harmadik országok partjai mentén. Ehhez hasonlóan nekünk sem kellene egzotikus és veszélyeztetett halfajokat halásznunk, csak mert a sushi divatba jött.

Andrew Henry William Brons (NI). – Elnök úr! Pártunk véleménye szerint a halállományokról a tagállamoknak kellene gondoskodniuk, akiknek halászaik kizárólagos hozzáférést élvezhetnének saját hazájuk vizeihez.

Ugyanakkor elismerjük, hogy európai, sőt világméretű probléma áll fenn, mégpedig a túlhalászás és a halállományok fenntarthatóságának hiánya.

Felül kell vizsgálni a jelenlegi politikát, amelynek értelmében a halászoknak a felesleges, sőt a kisméretű halakat is vissza kell juttatniuk a tengerbe, még akkor is, ha hirtelen felszínre kerülve úszóhólyagjuk sérülése miatt már elpusztultak vagy haldokolnak.

Az új technológia jelenthet segítséget. Egyik választóm például, a Hullban élő Jeff Stockdale egykori halász forradalmi hálócsapdát talált fel, amely az árhullám elől menekülő halakat arra készteti, hogy beleússzanak, a kisebb halak számára azonban lehetővé teszi a menekülést, a nagyobbakat pedig még a felszínre emelés előtt ki lehet engedni, ha erre a kvóta betartása érdekében szükség van.

Ajánlom ezt a találmányt a Bizottság, és valójában az egész világ figyelmébe.

Alain Cadec (PPE). – (FR) Elnök úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim! Másoktól eltérően úgy gondolom, hogy az Európai Parlament zöld könyvről készült jelentése meghatározó, sőt akár létfontosságú hozzájárulás a jövőbeni közös halászati politika kidolgozásához. Átfogó jelentés, amely a politika valamennyi szempontját tárgyalja, különösképpen az erőforrások védelmét, a halállományok kezelésének globális megközelítését és a decentralizált kormányzást. Számomra mindez egyaránt relevánsnak és igen célratorőnek is tűnik.

Ma itt a Parlamentben el kívánom mondani, hogy Franciaország elégedett a Parlament e tekintetben tett közreműködésével, amelyen közösen dolgoztunk, és köszönetet mondok Patrão Neves asszonynak munkájáért. A jelentés rámutat, hogy a halászati ágazaton belül fokozottabb tudományos szakértelemre van szükség annak érdekében, hogy a meghozott döntéseket senki ne vonhassa kétségbe.

Igen, meg kell óvnunk erőforrásainkat és ösztönöznünk kell a fenntartható halászatot, de legyünk óvatosak, és ne bélyegezzünk meg egy olyan szakmát, amely régóta tisztában van azzal, hogy fennmaradása a szabályoknak való megfeleléstől függ. Igen, piacgazdasággá kell válnunk. Ez ugyanakkor nem azt jelenti, hogy fel kell adnunk a szabályozás szervezett eszközeit. Különösen üdvözlöm a bizottsági viták eredményeképpen kialakított kompromisszumokat.

A szöveg valójában nem hivatkozik nyíltan az átruházható egyéni jogokra. Ez a gazdálkodástípus némelyek szerint olyan gazdálkodási eszköz, amely teljesíti az ágazatra vonatkozó környezeti, gazdasági és társadalmi célkitűzéseket. Jómagam nem osztom ezt a véleményt. Ma nem kívánatos egy olyan európai piac, amelyet szabályozatlan termeléshez való jogok illetnek meg. Ez ellenőrizhetetlen spekulációhoz és az egyéni jogok koncentrációjához vezetne.

Míg nyilvánvalóan nélkülözhetetlen lesz, hogy az ipari halászat terén új gazdálkodási módszereket vezessünk be – e tekintetben egyetértek kollégámmal, Fraga Estévez asszonnyal –, továbbra is meggyőződésem, hogy a rendszer túlságosan széles körű alkalmazása megkongatná a vészharangot a kisipari halászat számára, amelynek sorsát valamennyien a szívünkön viseljük.

Számítunk önre, Damanaki asszony.

Kriton Arsenis (S&D). – (EL) Elnök úr, biztos asszony, Martín Fagueiro úr! A jelenlegi közös halászati politika kudarcot vallott. A legtöbb halállományt az összeomlás fenyegeti. A halállományok 80 százalékát a legnagyobb fenntartható hozam feletti szinten halásszák. Az állományok 30 százaléka kívül esik a biztonságos biológiai határokon, ami azt jelenti, hogy nagyon kevés esélyük van a megerősödéssel. Szemléletes példa az északi-tengeri tőkehal, amelyet már ivarérett kora előtt is halásznak. A jelenleg tárgyalt reform ezért kétségtelenül szükséges.

A halászok védelme a fogások védelme révén biztosítható. Ha meg szeretnénk akadályozni az európai halászat összeomlását, csökkenteni kell az európai halászflokkok halászati erőfeszítését. Az ökológiai megközelítésnek kell az új közös halászati politika meghatározó alapjául szolgálnia, ezt pedig hosszú távú tervezéssel, részvételi eljárásokkal, valamint a megelőzés elvének alkalmazásával kell kiegészíteni. Szintén ezt a hosszú távú fajvédelmi megközelítést kell alkalmazni valamennyi nemzetközi halászati megállapodásunkban is.

Arra kérem önöket, fogadják el ezeket az alapelveket, hogy egy decentralizált és részvételi rendszert dolgozhassunk ki, amelyben a döntések a lehető legalacsonyabb szinten születnek a halászok közreműködésével és a tengeri ökoszisztémák szükségleteinek tiszteletben tartásával.

Britta Reimers (ALDE). – (DE) Elnök úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim! A jelenlegi csupán egy lépés a közös halászati politika reformjának hosszú útján. Szeretnék köszönetet mondani az előadónak a jelentésért, valamint koordinátorunknak hatékony munkájáért.

Alapvetően támogatom a közös halászati politika reformját. Ha azonban ennek megvalósításához nem vagyunk elég bátrak, fontos számomra, hogy megőrizzük a viszonylagos stabilitás elvét. Továbbá konkrétan megemlíteném a mohó kormoránok által jelentett komoly problémát és a Parlament által korábban már kért gazdálkodási tervet.

A halászati ipar meghatározó gazdasági és kulturális jelentőséggel bír a part menti területek számára. Ezért kiváltképp fontosnak tartom, hogy a közös halászati politika várható reformjával összefüggésben megtaláljuk az egyensúlyt a gazdaság és a környezet védelme között.

Peter van Dalen (ECR). – (NL) Elnök úr! A fenntarthatóság a zöld könyv kulcsfogalma, és ez így van rendjén: fenntartható, mint a halászat szempontjából időtálló és a környezet számára kedvező. Az Európai Bizottság által meghatározott célkitűzések nem újak, ám ez idáig Európának nem sikerült elérnie azokat. Ez még sürgetőbbé teszi a reform szükségességét.

Támogatom a bizottsági megoldás központi elképzelését: a regionalizációt. Magának a halászati ágazatnak nagyobb teret kell biztosítani, miközben figyelmet kell szentelni a környezeti szempontoknak. A jelenlegi politika túlságosan messzire megy, túlságosan részletes és nem kellően hatékony.

Ezenfelül jelenleg igen elégtelen a szabálykövetés. A jók a rosszak áldozatai. Büszke vagyok a holland halászokra: ők és dán kollégáik azok, akik betartják a halászati kvótákat. Ösztönöznünk kell az európai halászati ágazatot az aktívabb részvételre és a fokozottabb felelősségvállalásra, a holland modellnek megfelelően. Erről örömmel olvastam a zöld könyvben; csak így teremthetjük meg a halászati ágazat fenntartható jövőjét.

Bastiaan Belder (EFD). – (NL) A jelenlegi halászati politika nem működik elég jól; a helyzet visszafordításához drámai változtatásra van szükség. Ilyen szigorú felütéssel indítja az Európai Bizottság a zöld könyv szövegét. Ez figyelemre méltó. Nem mintha kifogásolnám, éppen ellenkezőleg.

Vannak, akik szerint a közös halászati politika (KHP) kudarcának fő oka nem az, hogy maga a politika téves, hanem az, hogy végrehajtása és betartása nem megfelelő. E tekintetben fontos tanulságokat vonhatunk le. A politikának végrehajthatónak kell lennie, ezért egyszerűsítésre van szükség. Ezért szorgalmat öltök a Bizottság által kijelölt irány: a regionalizáció, az ágazat fokozottabb bevonása és különösképpen a szabálykövetés.

A zöld könyvről portugál képviselőtársam által készített jelentés rámutat a különböző flották és halászatok közötti jelentős különbségekre; ez teljesen indokolt. Nem beszélhetünk általánosságban a túlzott kapacitásról vagy a túlhalászatról vagy a szabálykövetés hiányáról. A regionális, ágazatspecifikus megközelítés tekintetben árnyaltabb megfogalmazást kíván. Múlt szombaton intenzív megbeszéléseket folytattam az ágazat képviselőivel, akik elmondták, hogy a halászok és a tudósok egyre eredményesebben működnek együtt. Ez

tulajdonképpen úgy tűnik, jó példa arra, hogyan lehet megvalósítani az elképzeléseket. Ha a halászok magukkal hozzák szaktudásukat és közreműködhetnek a politika formálásában, az jelentős mértékben kiszélesíti annak alapját, és a helyes útra térít bennünket. Végül őszinte köszönetemet szeretném kifejezni az előadónak a kiváló jelentésért.

Ioannis A. Tsoukalas (PPE). – (EL) Elnök úr! Jómagam is üdvözölni szeretném Damanaki biztos asszonyt, és különösképpen köszönetet szeretnék mondani Maria do Céu Patrão Neves asszonynak a kimerítő és nagyszerű jelentésért.

Minden fontos dolog elhangzott már. Három kérdést emelnék ki: először is a túlhalászást. A túlhalászás kétségtelen tény. Valójában, ahogyan Arsenis úr mondta, a becslések szerint jelenleg az európai tengerek állományának 88 százalékát túlhalászás fenyegeti, ami azt jelenti, hogy olyan szinten halásszák őket, amely megakadályozza megerősödésüket.

A krónikus túlhalászás eredményeképpen az európai halászatok egyre kevesebb halat fognak, és munkahelyek szűnnek meg. A kifogott halak mérete is egyre kisebb, gyakran még ivarérett koruk előtt kifogják őket, valamint egyre nehezebb rájuk találni.

Európa továbbá jóval kevesebb halat fog ki, mint 15 évvel ezelőtt, körülbelül 25%-kal kevesebbet, miközben a halászati erőfelfejtés mértéke és a halászat költségei megnöttek. Az intézkedések meghozatalakor azonban kerülni kell a túlzott reakciókat, mivel azok kedvezőtlen eredményekhez vezethetnek, hiszen a szakértők szerint a túlhalászás ellenére nem beszélhetünk az állományok összeomlásáról.

Nem szabad elfelejtenünk, hogy az életképességet három dimenzió határozza meg, amelyekről a Neves-jelentés szintén beszámol: a társadalmi dimenzió, a gazdasági dimenzió és az ökológiai dimenzió. Az életképes fejlődést célzó halászati politika nem korlátozódhat kizárólag a halakra; az embereket is figyelembe kell vennie.

A halak, az emberek, a kormoránok és a fókák egymással versengő rendszerek ugyanabban az ökológiai környezetben.

Végül hangsúlyoznom kell, hogy számos képviselőtársamhoz hasonlóan magam is szorgalmazom a halászat terén megvalósított további kutatásokat. Ez nem csupán saját kívánságom, hanem olyan realitás, amellyel a Cadec úr által elmondottak keretén belül foglalkoznunk kell.

Catherine Trautmann (S&D). – (FR) Elnök urak, biztos asszony, hölgyeim és uraim! Először is köszönetet szeretnék mondani előadóinknak a nagyszerű együttműködésért és a figyelemre méltó munkáért, amelyet az időnként ütköző érdekek ellenére elvégeztek.

Erőfeszítéseink első eredménye, hogy a Parlament immár hangot adhat annak, hogy a jövőben milyen irányba kívánja tolni a közös halászati politika szekerét.

A második eredmény az, hogy a tárgyalások során elsősorban annak biztosítására törekedtünk, hogy a szöveg figyelembe vegye a halászok által felvetett aggodalmakat. Ezt sikeresen teljesítettük: az átruházható egyéni kvótákkal kapcsolatos rendelkezéseket visszavontuk, a kisipari és part menti halászat részére nyújtott támogatásokat pedig megőriztük.

A harmadik várható eredmény az, hogy a készülődő dokumentum szükségképpen egy részvételi, alulról felfelé építkező megközelítést, vagyis az ágazat valamennyi érintettjével folytatott konzultációt tesz lehetővé. Azokat az elemeket is magában kell foglalnia, amelyek a Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége Európai Parlamenti képviselőcsoport szerint nélkülözhetetlenek, tehát az ágazat egészének humán és társadalmi dimenzióját, amelyet egy ökoszisztéma alapú megközelítés részeként hatékonyan kell egyesíteni a fenntartható halászati gyakorlatok ösztönzésével és a halállomány védelmével.

Hozzátenném még, hogy amennyiben sikerre szeretnénk vinni a közös halászati politika ambíciózus reformját, akkor olyan költségvetést kell erre szánunk, amely összhangban áll a hangoztatott célokkal. Politikai elkötelezettségünket az arra elkülönített támogatások fényében fogják megítélni. Számítunk arra, hogy a Bizottság...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). – (ES) Martín Fragueiro úr, Damanaki asszony! Világos célokra van szükség, bátornak kell lennünk és el kell kerülnünk még egy kudarcot; éppen ezért a részvétel elengedhetetlen.

A fenntartható halászat megteremtése leginkább a halászati ágazatnak és a feldolgozóiparnak áll érdekében, ezért vonjuk be őket a reform előkészítésébe, illetve ezért vesznek részt abban, például egy olyan ellenőrzési jogszabály 2009. évi felülvizsgálata erejéig, amelyet nyitottabb módon kellett volna elkészíteni. A reform célkitűzéseinek teljesítéséhez a válasz egyszerű: biztosítani kell egy fenntartható és jövedelmező ágazatot, és garantálni kell a kínálatot.

A további kulcsszavak a regionalizáció, a felelősségvállalás, a stabilitás és az igazságosság: regionalizáció, az egyes halászati övezetek és típusok sajátos jellemzőinek vizsgálata, a kisipari és az ipari halászat közötti különbségtétel; felelősségvállalás, a bevált gyakorlatok és a halászati erőfelfejtés csökkentését célzó korábbi erőfeszítések előtérbe helyezése; stabilitás az egyre megbízhatóbb tudományos tevékenységen alapuló hosszú távú gazdálkodási tervek révén; és igazságosság, a KPSZ felülvizsgálata, valamint harmadik országok felügyeletének és ellenőrzésének felajánlása a fenntartható magatartás ösztönzése érdekében az ágazaton belül. Az igazságosság a tengeren dolgozó nőket, az ágazat örök elfeledettjeit is megilleti; az ő közreműködésük nélkül a halászat sok területen nem lenne lehetséges.

Oldřich Vlasák (ECR). – (CS) Üdvözlöm a közös halászati politika reformjáról szóló zöld könyv benyújtását. Csakúgy, mint a Miniszterek Tanácsában a Cseh Köztársaság, magam is támogatom az e területet szabályozó jogszabályi keret javítását, egyszerűsítését és hatékonyabbá tételét. Különösen elismerésre méltó a Bizottság arra irányuló erőfeszítése, hogy többéves megközelítést fogadjon el egy olyan stratégiára vonatkozóan, amelynek célja a halállományok védelme, valamint a halászat és a környezet közötti megfelelő kompromisszum megkeresésének fokozottabb hangsúlyozása.

A zöld könyvre a területen megvalósítandó reform irányába tett első lépésként kell tekintenünk. Még jobban örülnék, ha a jövőbeni javaslatokban nagyobb hangsúlyt helyeznénk az akvakultúra kérdéseire. A tengeri és édesvízi akvakultúra revitalizációja egyaránt elősegíti a part menti és a vidéki területek fejlődését, valamint a környezetbarát élelmiszertermékeknek köszönhetően a fogyasztók számára is előnyös. Ebből a szempontból valamennyi javasolt módosítást támogatok.

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE). – (PL) Elnök úr! A halászati ágazat az európai part menti régiók számára mint megélhetési forrás, az európai polgárok számára pedig mint élelmiszerforrás alapvető jelentőséggel bír. Sajnálatos módon a közös halászati politika jelenlegi formájában nem tudja kezelni az olyan, számos problémával kapcsolatban felmerült kihívásokat, mint például a halászati területek szabályozatlan kizsákmányolása vagy a túlzott halászati kapacitás. Nélkülözhetetlen a tengerpolitika teljes körű átalakítása. Most a folyamat elején járunk, és annak végére döntően meg kell változtatnunk a nem kellően hatékony jelenlegi európai halászati politikát.

Köszönet önnek, Patrão Neves asszony, az átfogó jelentésért, amely meghatározza azokat a létfontosságú intézkedéseket, amelyek e reform alapjául szolgálhatnak. Az első a túlzott halászati kapacitás csökkentése. Ez egy alapvető probléma, amelyet megfelelő piaci mechanizmusok bevezetésével és ellenőrzésével lehetne orvosolni. Itt az átruházható egyéni kvóták rendszerére utalok. Úgy gondolom, ez egyfajta gazdasági gyógyír, amellyel a flotta méretét a rendelkezésre álló erőforrásokhoz lehet igazítani és biztosítható a halászati ágazat jövedelmezősége. A második a decentralizáció és az érdekelt felek és tanácsadó testületek fokozottabb bevonása a folyamatba. Ennek célja a halászok részvételének javítása és olyan részletes jogszabályok kidolgozása, amelyek növelnék a halászok és a halászat irányításával foglalkozó testületek közötti bizalmat.

A zöld könyv helyesen értékeli a jelenlegi halászati politikát, rámutatva annak számtalan hiányosságára. Patrão Neves asszony jelentése elemzi az európai halászati ipar kedvezőtlen helyzetének lehetséges megoldási módjait. A javaslatok azonban további megbeszéléseket tesznek szükségessé. Ha erre nem kerül sor, a Közösség azt kockáztatja, hogy a reform egy másik változatát szavazza meg, amely nem jelent megoldást az európai halászati ipar előtt álló problémákra.

Iliana Malinova Iotova (S&D). – (BG) A Lisszaboni Szerződés elfogadása óta először foglalkozunk a közös halászati politikával, és teljes mértékben tisztában vagyunk a komoly felelősséggel, amelyet a Parlament bővített jogköre ruház ránk. A zöld könyv kérdésében rendkívül heves vita zajlott, és őszinte köszönetet szeretnék mondani előadóinknak munkájukért.

A javasolt reform egy olyan elemét szeretném kiemelni, amely az ágazat egészének fejlődése szempontjából rendkívüli jelentőséggel bír. A reformnak figyelembe kell vennie, hogyan változott a helyzet az Európai Unió 2004. és 2007. évi bővítését követően, valamint az új tagállamokat is. A meglévő kutatási és értékelési, valamint döntéshozatali rendszernek számolnia kell az új vízi utakkal és azok sajátos jellemzőivel. Ezen a ponton hangsúlyozni szeretném, hogy különleges figyelmet kell szentelnünk a Fekete-tengernek, és külön testületeket kell létrehozunk annak kezelésére. Figyelembe kell vennünk az ezeken a part menti területeken

élők érdekeit, az ökológiai kérdéseket és a halászati ipart. Mindezt a következő, 2014-2020 közötti időszakra vonatkozó pénzügyi kerettel összefüggésben is említtem, amelynek során a reform finanszírozását biztosítani kell majd.

Végül úgy vélem, nem kellene támogatnunk a flották túlzott kapacitásának csökkentését célzó javaslatot, amely a súlyos pénzügyi és gazdasági válság fényében kedvezőtlen következményekkel járhat a halászatra nézve.

Chris Davies (ALDE). – Elnök úr! Bízom abban, hogy a biztos asszony bátorságot merít majd az ebben a hónapban a kékúszójú tonhal kérdéséről tartott szavazásból. Úgy vélem, az jól jelezte a Parlament elkötelezettségének mértékét, és azt is, hogy sok képviselőre számíthat a meglehetősen radikális reformok megszavazásakor.

Tegnap számos képviselő vett részt az általam rendezett szemináriumon, a Tengergazdálkodási Tanács (MSC) előadásán. Mindig is kedveltem ezt a szervezetet. Körülbelül tíz évvel ezelőtt alapították vállalkozások és környezetvédők partnerségeként, ami, úgy vélem, mindig hasznos. Lassan indult útjára, becslések szerint azonban az idei év végére már a világ halászeitának 10 százaléka MSC-tanúsítvánnyal fog rendelkezni.

Úgy gondolom, ez hitelt ad az MSC-t támogató kiskereskedőknek. Úgy gondolom, bizalmat ébreszt a fogyasztókban, és nem csupán növeli az azon halászok zsebében maradó pénzek összegét, akik fenntarthatósági tanúsítvánnyal igazolják gazdaságukat, de egyben büszkeséggel is eltölti őket. Van egy dokumentum a kezükben, amelyet megmutathatnak családjuknak és közösségüknek, és amely bizonyítja, hogy ma elvégzett kemény munkájukkal nem lehetetlenítik el a halállományok jövőbeni túlélését.

Mindez a Bizottság egyéb tevékenységei mellett teljes mértékben kiegészítő jellegű, és bízom benne, hogy a biztos asszony támogatja majd ezt a munkát hivatali ideje során. A megközelítés követendő példát állít.

Mairead McGuinness (PPE). – Elnök úr! Köszönetet mondanék az előadónak az aktán végzett rendkívül lelkiismeretes és kimerítő munkájáért.

A Lisszaboni Szerződés elfogadása óta a tisztelt Ház két politikával: a mezőgazdasági és a halászati politikával kapcsolatos jelentős reformokkal nézett szembe. A kérdések hasonlóak. Valamennyien a legjobbat akarjuk az ágazatok számára, és igyekszünk olyan módon megreformálni azokat, amellyel a lehető legjobb eredmények érhetők el.

Kissé aggódom, és erre az előadó is rámutat indokolásában, mivel 2002-ben szintén tele voltunk jóindulattal, az a reform azonban a halászati ágazat és a fenntarthatósági kritériumok tekintetében egyaránt kudarcot vallott.

Ugyanakkor rendkívül ösztönzően hatott rám, milyen gyakorlatiasan közelítette meg az előadó a problémákat: azt a három elvet – a környezeti, a társadalmi és a gazdasági elvet – amelyet meg kell vizsgálni, valamint azokat a gyakorlatokat, amelyek ezen elvek végrehajtásához szükségesek. A fő szempontot a helyi és regionális problémák képezik, valamint az, hogy tekintettel legyünk az érintettekre. Különösen jónak tartom azt az ötletet, hogy halászhatunk kevesebbet és kereshetünk többet. Ha ezt elérjük, talán ugyanez a mezőgazdaságban is megvalósítható.

Luis Manuel Capoulas Santos (S&D). – (PT) Ahogyan már több felszólaló is említette, a közös halászati politikával – ez idáig sikertelenül – elérni kívánt célkitűzés a környezeti szempontból fenntartható, gazdaságilag életképes és társadalmilag értéket képviselő halászat. A Bizottság zöld könyve helyes diagnózist állapít meg az ágazatban tapasztalható helyzetről, és számos kérdést felvet, a megoldási javaslatok tekintetében azonban hiányosságok jellemzik. A jelentés szintén számtalan elvet és közös megállapodással elért irányt határoz meg. Ezeket most konkrét intézkedésként kell megfogalmaznunk annak érdekében, hogy mihamarabb elérhessük ezt a célkitűzést.

Ki kell emelni az előadó erőfeszítéseit, mégpedig az intézkedésekre irányuló javaslatok megfogalmazására tett kísérleteit és elsősorban kompromisszumkészségét, amelynek eredményeképpen a legellentmondásosabb kérdések kikerültek a kezdeti jelentésből. A Bizottságra most az a hatalmas felelősség nehezedik, hogy jogalkotási javaslatában olyan konkrét lépéseket ismertessen, amelyek lehetővé teszik a jelentésben foglalt elvek végrehajtását. Biztos vagyok abban, hogy a jelentést nagy többséggel fogjuk elfogadni.

Antolín Sánchez Presedo (S&D). – (ES) Elnök úr! Európa jövőjének egy jelentős része forog kockán a közös halászati politika reformjában.

A halászati ágazat a part menti területek számára erőforrást és életmódot jelent, emellett a konzervipar és a tengerkutatás alapját is képezi. A fogyasztók élelmiszer-ellátása terén nélkülözhetetlen a biztonság, a minőség és az árak szempontjából. Ezenkívül a nemzetközi kapcsolatok és a fejlődés tekintetében is létfontosságú.

A reform központi célja a felelős, fenntartható és versenyképes halászat. Hangsúlyoznia kell a társadalmi dimenziót és előnyben kell részesítenie az ökoszisztémákat, valamint be kell épülnie a tengerpolitikába.

Fontos az állományok megővésének és megerősödésének biztosítása, valamint a viszonylagos stabilitás elvének felülvizsgálata. A teljes kifogható mennyiségen és a kvótákon alapuló gazdálkodási politikának helyet kell adnia az erőfelfejtésen alapuló gazdálkodásnak. Ez az ellenőrzés fokozása és a tisztességtelen verseny beszüntetése szempontjából is nélkülözhetetlen.

A kisméretű halászflokkokat és a halásztól fokozottan függő területeket megkülönböztetett bánásmódban kell részesíteni és nagyobb társadalmi-gazdasági támogatást kell kapniuk. A kagylóhalászati tevékenységeket maradéktalanul be kell illeszteni a közös halászati politikába.

Támogatom a jelentést, és gratulálok az előadónak, illetve az árnyékelőadónak az elért kompromisszumokhoz. Felkérem a Bizottságot és a Tanács elnökségét, hogy jövőbeni munkájukban komolyan vegyék figyelembe a jelentést.

Ole Christensen (S&D). – (DA) Elnök úr! Úgy gondolom, hogy az európai közös halászati politika fontos. Ugyanakkor az is fontos, hogy a halászati politika elnyerje az európai polgárok, valamint a halászati ágazat valamennyi érdekelt szereplőjének támogatását. Ezért az egyetlen lehetőség a regionális jelleg fokozása, ezáltal ugyanis decentralizálható az európai keretnek és célkitűzéseknek való megfelelés iránti felelősség. A halak visszadobását a minimumra kell visszaszorítani, ehhez azonban módosítani kell a visszadobásokat szabályozó politikát. Az illegális halászatnak véget kell vetni – az ugyanis rendkívül káros a törvénytisztelő halászok számára. A tagállamokban szigorúbb és egységesebb ellenőrzésre van szükség. Ösztönözni kell a part menti halászatot, hogy a kisebb hajók különleges státuszhoz jussanak. Az azonos napon történő vízre szállásnak és partra való visszatérésnek köszönhetően a hal friss marad, jó árat lehet kérni érte, valamint a környezet és a halállományok szempontjából is kedvező. Bízom abban, hogy ezek az elemek biztos helyen szerepelhetnek majd a végleges reformban. Erre van szükség.

Marie-Thérèse Sanchez-Schmid (PPE). – (FR) Elnök úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim! Elismerésem az előadónak a zöld könyvvel kapcsolatos észrevételeiért, amelyek megfelelő szellemben születtek. Az új stratégiának ösztönöznie kell a helyi szintű halászatot, és kiemelném, hogy az akvakultúra ennek lényegi része, mivel innen származik az erőforrások jelentős része, és több tízezer munkahely kapcsolódik hozzá. Európának erős, fenntartható és kiváló minőségű akvakultúrára van szüksége.

Különösképpen fel szeretném hívni a figyelmüket a kagylók tenyésztésére, amely csupán meghatározott korlátozások között valósulhat meg, ami gyakorlatias és megfelelő megoldásokat tesz szükségessé. Ezt a tenyésztési módszert gyakran kisvállalkozások végzik, amelyeket a válság súlyosan érintett. A szennyezés és a környezeti változások nyomán a termelés fokozottan érzékeny és bizonytalanra válik. Az ágazati szereplők jelentős támogatásra számítanak Európától, ami rövid távon olyan ideiglenes pénzügyi támogatást jelent, amely lehetővé teszi számukra, hogy továbbra is bevételhez jussanak termékeikből; középtávon átmeneti támogatást, amely biztosítja, hogy a fajoknak rendelkezésére álljon a szaporodáshoz biológiaiilag szükséges idő; hosszú távon pedig ...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Luís Paulo Alves (S&D). – (PT) Gratulálni szeretnék az előadónak és az Azori-szigetokről érkezett halászoknak. Üdvözlöm továbbá a jelentést, mivel az fontos változást jelent a jelenlegi közös halászati politikát illetően, és olyan, a legkülső régiók szempontjából különösen releváns intézkedéseket tartalmaz, mind például a kisméretű és az ipari flották megkülönböztetése, valamint a biogeográfiai területek létrehozása. A Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége Európai Parlamenti képviselőcsoport által benyújtott módosítások európai parlamenti ismertetését is kedvezőnek találom, mivel ezek az azori-szigeteki halászati szervezetek kérésével összhangban enyhítették az előadónak az egyénileg átruházható kvóták védelmével kapcsolatos kezdeti álláspontját.

Hasonlóképpen megvizsgáltuk a Szocialisták és Demokraták képviselőcsoport által előterjesztett, a viszonylagos stabilitás elvének ösztönzésére irányuló javaslatokat is. Úgy véljük, hogy a legkülső régiók esetében további erőfeszítéseket kell tenni a biogeográfiai területek létrehozására, elsődleges irányítási modellként használva azokat a meglévő erőforrásokkal összhangban. Ezenfelül a tengeri területek megfelelő

környezeti állapotának megőrzése és az elővigyázatossági intézkedések tiszteletben tartása érdekében felül kell vizsgálni a szigetek körüli 100 tengeri mérföldre vonatkozó korlátozást, mivel létfontosságú lenne, hogy visszaköveteljük a 200 mérföldet annak érdekében, hogy ...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

George Lyon (ALDE). – Elnök úr! Magam is azzal kezdeném, hogy csatlakozom az előadónak szóló gratulációkhoz. A közös halászati politika egy hitelét veszített politika, és ez a reform lehetőséget teremt az újramezítésre. Úgy tűnik számomra, hogy ha a KHP vissza szeretné nyerni hitelét, először is a fenntarthatóság elképzelése köré kell épülnie; ha nincs hal, az iparnak sincs jövője. A második a halász közösségek és halászaik számára biztosított stabilitás és kiszámíthatóság. A harmadik a túlzott kapacitás kezelése; megoldást kell találnunk a túlzott kapacitásra. A negyedik pedig a korábbi erőfeszítések elismerése – ez rendkívül fontos. Ezenfelül olyan politikára van szükség, amely valós megoldást kínál a visszaszabások problémájára.

A KHP reformjának alapvetően biztosítani kell halász közösségeink és halászaik jövőjét. Alapvetően úgy tűnik számomra, hogy a KHP kulcsa ...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE). – (ES) Elnök úr! Magam is megragadnám az alkalmat, hogy rámutassak azokra a pontokra, amelyeknek néhányunk szerint a szavazásra bocsátott végleges jelentésben alapvetően szerepelniük kell.

Ezek többek között: az elővigyázatosság elve, amely alapvető és nélkülözhetetlen; a kapacitás csökkentése, amely kétségtelenül sürgető; a köztámogatási politika korlátozása; illetve az ellenőrzés javítása és a helytelenül cselekvők által elkövetett bűncselekmények elleni könyörtelen és tiszta lelkiismerettel való jogi fellépés, valamint mások ösztönzése arra, hogy ők is így tegyenek. Ugyanakkor szorgalmaznunk kell a fenntartható működést és a fenntartható halászatot, ami azt jelenti, hogy előre kell lépünk a kisipari halászat fogalmának meghatározásában, amely ma még kétségtelenül tisztázásra szorul.

Megemlíteném még a nők szerepét és az elismerést, amelyben az általuk végzett munkát részesítenünk kell; ezzel kapcsolatban mi is nyújtottunk be módosításokat.

Végül úgy gondolom, fontos hangsúlyozni és kérni kell, hogy a harmadik országokkal következetesebb és felelősebb halászati megállapodásokat kössünk; a Marokkóval és Guineával kötött megállapodások esetében például szükség lenne erre.

Werner Kuhn (PPE). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim. Minden jót szeretnék kívánni Damanaki biztos asszonynak. Örömmel várjuk az együttműködést. Ezenkívül köszönetet mondanék Patrão Neves asszonynak, aki a tárgyalások lebonyolítása során nagyszerű munkát végzett.

Fontos, hogy a kis halászati iparral rendelkező országok is képviseltessék magukat. Amint az már elhangzott, a viszonylagos stabilitás Németország számára döntő jelentőséggel bír. Természetesen valamennyien tisztában vagyunk a halállományok védelmének fontosságával, és azzal, hogy biztosítanunk kell azok folyamatos fenntarthatóságát, hogy olyan szinten őrződjenek meg, amely a jövőben is garantálja a halászat fennmaradását. Ugyanakkor nem csupán a környezeti és gazdasági szempontokra kell kitérnünk. Figyelembe kell vennünk az egyes fajok, például a kormoránok és a fókák számára biztosított túlzó mértékű védelmet is, amelyről már szó esett.

Európa partvonala több ezer kilométer hosszúságú, és számos területén folyik hagyományos, kisüzemi halászat. Sok család megélhetése függ ettől a halásztattól. Az idegenforgalom e tekintetben szintén fontos szerepet játszik. Ezt is figyelembe kell vennünk. Úgy vélem, a zöld könyv rendkívül jó megoldás, amely lehetővé teszi számunkra, hogy a Bizottsággal együtt előmozdítsuk az ügyeket ...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) A közös halászati politikának össze kell hangolnia az ökológiai és környezeti célkitűzéseket a fogások nagyságával, egyben pedig a foglalkoztatási kérdésekkel és a halászcsaládok életszínvonalával is. A halászati kapacitást az erőforrások szintjéhez kell igazítani, amely szintek megállapítása a legújabb tudományos és szakértői ismeretek alapján történik. A fenntartható halászati kvóták elérését a halász közösség számára különböző területeken, például a beruházások, a korszerűsítés és a társadalmi kérdések területén nyújtott támogatási folyamattal együttesen kell megvalósítani, többek között hosszú távú megközelítéssel.

A közös halászati politikának figyelembe kell vennie az egyes régiók és tengerek sajátos körülményeit. Bővíteni kell tehát a regionális tanácsadó testületek hatáskörét, amelyeknek szorosan együtt kell működniük a tagállamok és az Európai Bizottság halászati intézményeivel. Végül meg kell erősíteni a halászok szervezeteit és a halászati termékek minősége és magas színvonala érdekében tökéletesíteni kell a fogástól az értékesítésig tartó láncot.

Seán Kelly (PPE). – Elnök úr! Hét hónapos európai parlamenti képviselői pályafutásom során soha nem láttam még dühösebb embereket azoknál a halászoknál, akikkel választóközteremben találkoztam.

Egyértelmű, hogy számukra a közös halászati politika nem volt sikeres. A reform éppen ezért üdvözlendő. Úgy gondolom, valamennyien egyetértünk abban, hogy meg kell óvnunk a halállományokat, ugyanakkor védelmeznünk kell part menti közösségeinket is, és a kettő nem feltétlenül zárja ki egymást. A kisüzemi halászok érdekeinek védelmében is fel kell szólni.

Továbbá, ahogyan Brons úr is rámutatott, új technológiákat kell bevezetni, elsősorban azokat, amelyekre ő is utalt, és amelyek segíthetnek az elterjedés kérdésében. Ez meghatározó jelentőséggel bírna.

Végül pedig meg kell vizsgálni a kutatás egész kérdését. Megfigyelhető az a tendencia, hogy amint tudásunkra jut egy kutatási vagy tudományos eredmény, azt készpénznek vesszük. Ahogyan Cadec úr mondta, az eredményeknek megkérdőjelezhetetlennek, objektívnak és naprakésznek kell lenniük.

Juan Carlos Martín Fraguero, a Tanács soros elnöke. – (ES) Elnök úr! Magam is köszönetet szeretnék mondani Patrão Neves asszonynak a munkájáért.

A Tanács eddigi vitáit tekintve azt kell mondanom, hogy a miniszterek egyhangúlag támogatták a reformot, többek között a szabályok egyszerűsítését, a régiók szerepének erősítését és a decentralizált döntéshozatalt a stratégiai elemek és elvek kivételével, valamint egyetértettek abban, hogy csökkenteni kell a visszadobások számát, a túlzott kapacitást és a túlhalászást.

A konkrét kérdések, amelyekben ez idáig megállapodásra jutottunk, a következők: a 12 tengeri mérföldes övezethez való hozzáférésre vonatkozó jelenlegi szabályok megőrzése; a hosszú távú erőforrás-gazdálkodás; a halászattal foglalkozók fokozottabb bevonása; piaci ösztönzők – például címkézés és tanúsítványok – a halászok összes bevételrészesedésének növelése érdekében; a támogatások kizárólag a túlzott kapacitás csökkentését célzó rendkívüli intézkedésként történő alkalmazása; a kutatás fontossága a halászati politikában; az akvakultúra integrációja; a KHP és az integrált tengerpolitika kapcsolata, valamint a nemzetközi szintű európai uniós fellépés fenntartásának és fokozásának szükségessége.

Az eddigi viták a következő kérdésekkel kapcsolatban tártak fel eltérő nézőpontokat: viszonylagos stabilitás; a teljes kifogható mennyiség és a kvóták jelenlegi rendszere és az átruházható kvóták felhasználása; az erőfelfejtés korlátozása mint gazdálkodási eszköz; a visszadobások, a túlzott kapacitás és a túlhalászás csökkentését célzó módszerek; globális finanszírozás és annak elosztása; valamint a kisipari halászat és a part menti közösségek részére nyújtott támogatás növelése.

Ahogyan bevezető beszédemben mondtam, a Tanács egyelőre nem fogadott el álláspontot, és hivatalos határozatot majd csak a következő évben fog hozni, miután a Bizottság hivatalosan benyújtja jogalkotási javaslatait.

Végül magam is üdvözlölni szeretném a halászati ágazat képviselőit, akik ma jelen vannak körünkben.

Maria Damanaki, a Bizottság tagja. – Elnök úr! Köszönetet szeretnék mondani valamennyi képviselőnek a felszólalásokért. Rendkívül ösztönző ennyi beszédet hallani.

Az derült ki számomra, hogy a fenntarthatóság szót említették legtöbbször, a fenntarthatóság tehát általános megállapodás, egy általános megállapodás kerete. Nem válaszolhatok valamennyi felmerült kérdésre, de néhány prioritást hangsúlyozni szeretnék.

A kisipari halászat és a part menti területek kiemelt fontosságúak. Valamennyiüket biztosítani szeretném arról, hogy az ezzel kapcsolatos észrevételeiket rendkívül komolyan fogom venni. Biztosítani szeretném továbbá önöket, hogy a hobbihorgászokra vonatkozóan nem áll szándékomban szigorú intézkedéseket és szabályokat bevezetni.

A második prioritás a regionalizáció. Szívesen megvitatnám önökkel részletesebben is, hogy pontosan mit teszünk ezen elv végrehajtása érdekében, mivel sok megbeszélőnivalónk van.

Átruházható halászati jogok: ez, már most is nyilvánvaló, egy rendkívül ellentmondásos, számos érvet felvonultató vita. Nem tudom, mi történik majd a szavazáson, ezt a kérdést azonban nem hagyhatjuk figyelmen kívül. Számos tagállam már most is végrehajtja ezt a rendszert. Azt javaslom tehát, hogy folytassunk egyértelmű vitát, esetleg a Halászati Bizottságon belül. Mivel ez még nem a párbeszéd vége, az egyénileg átruházható kvótákról őszinte vitát folytathatunk – ahogy látom, Fraga asszony is itt van –, a kérdés egészének megértése érdekében megfelelő vitát szervezhetünk.

Néhány további prioritást is említenék: határozottan egyenlő lehetőségek a Földközi-tenger és más területek esetében a más országból származó halászokat illetően – ez helyes; szükség van arra, hogy biztosítani tudjuk halászaink számára a tisztességes versenyt; a visszadobások fokozatos megszüntetése; címkézés.

Ezek a prioritásaink. Befejezésképpen kiemelném a halászati megállapodások új formájának szükségességét; ez az új forma magában foglal majd egy emberi jogi záradékot. Köszönöm a felszólalásokat. Úgy gondolom, ez még nem a párbeszéd vége; ez a közöttünk folyó igen termékeny vita kezdete.

Maria do Céu Patrão Neves, előadó. – (PT) Köszönetet szeretnék mondani mindazoknak, akik jelen voltak ma itt a Parlamentben, és akik továbbra is értékes támogatásukról biztosítják ezt az elhúzódozó folyamatot, amelyet, ahogyan a biztos asszony az imént mondta, folytatnunk kell, ha el szeretnénk érni céljainkat.

Őszintén szólva tisztában vagyunk azzal, hogy képtelenség olyan jelentést készíteni, amely mindenki tetszését elnyeri. Sokan azt mondják majd, hogy egyes szempontokat illetően nem mentünk elég messzire, míg mások szerint más szempontokat, vagy akár ugyanazokat a szempontokat illetően pedig túl messzire mentünk. Úgy vélem, most fontos kiemelni, hogy a jelentéssel sikeresen egyensúlyt teremtettünk a fő kérdések között, széles körű konszenzus jött létre, és hogy összességében a jelentés lehetővé teszi az ágazat igényeinek, vagy, ha fogalmazhatok így, követelményeinek megfelelő fellépést.

Csakúgy, ahogyan korábban a Fraga Estévez elnök asszony által vezetett Halászati Bizottságban tevékenykedtünk, bízom benne, hogy most folytathatjuk ezt a munkát a bizottságban, szélesebb körben pedig a Tanáccsal és az Európai Bizottsággal együtt annak érdekében, hogy előreléphessünk a jogalkotási javaslatok kidolgozásának irányában, amely legalább ilyen intenzív lesz.

Véleményem szerint, ha továbbra is így tudunk dolgozni, érvényesítve a csapatszellemet és megértve, hogy a nagy Európai Unió egyes részei számára fontos valamennyi kérdést mérlegelnünk kell, valamint ha megpróbálunk hatékonyan reagálni a nagy kiterjedésű kizárólagos gazdasági övezet halászati ágazatának valamennyi igényére, akkor eredményesen tehetünk az ágazatért. Ha ez megvalósul, akkor elkötelezzük magunkat azon feltételek megteremtése mellett, amelyeknek köszönhetően a halászati ágazat hatékonyan fenntartható, és hosszú távon fejlődőképes.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra ma 11 óra 30 perckor kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Vito Bonsignore (PPE), írásban. – (IT) Először is gratulálni szeretnénk az előadónak, Patrão Neves asszonynak az eddig végzett kiváló munkájához és a nagyszerű szavazási eredményhez.

Bízunk benne, hogy a zöld könyv, amely rövidesen megérkezik a bizottság elé, a fehér könyv plenáris ülésen történő bemutatásának nyitánya. Európa mindig is érdeklődést mutatott a halászati ágazat iránt. Úgy véljük azonban, hogy fontos a tudományos kutatás terén történő beruházások fokozása, különösen a halászati ágazatban, többek között a következő keretprogramon belül. Meggyőződésünk továbbá, hogy a kvótarendszer fokozottabb rugalmassága, valamint az ellenőrzés és az állománnyal kapcsolatos felelősségvállalás növelése révén mindenképpen javítani kell az ágazaton belül a szabályok ismeretét.

Ezenfelül erősebb partnerséget szeretnénk a harmadik országokkal az illegális halászat elleni küzdelem érdekében, valamint a Földközi-tenger országaival folytatott szorosabb együttműködést annak érdekében, hogy határozottabb módon szabályozhassuk a halászatot a Földközi-tengerhez hasonló vizeken, amely a kezdetektől fogva különböző civilizációk és kultúrák bölcsője volt.

Végül egyetértünk a 23. bekezdés korszerűsítéséről szóló rendelkezéseivel, elsősorban a kisméretű flottákat illetően, jöhet-e kérdés részletesebb ismertetését várjuk. Az ágazati szereplők szakmai képzéseiről szóló 62. és 63. bekezdés tekintetében további tisztázást kérünk, különösképpen a kisipari halászatra vonatkozóan, amely a flottagazdálkodásra vonatkozó szabályok szigorításával a leg súlyosabb büntetésre számíthatna.

Nessa Childers (S&D), írásban. – Míg a szabadidős horgászat csupán elenyésző mértékben részesedik az európai halászati ipar fogásaiból, az EU számos területén, különösen Írország keleti részén szerves gazdasági és társadalmi tényező. A horgászat nagy múltú és fontos örökség Írország keleti részén, ahol például a Slaney folyó mentén vagy a keleti parton gyakran látni horgászokat, és amely az ír kultúra egyik népszerű megjelenítése is. A horgászat népszerűsége Írország számos részén a – belföldi és a nemzetközi – turizmusra is jelentős hatást gyakorol; Tiger Woods például a Kildare megyei Liffey folyó egyik híres rendszeres védnöke. A halállományok csökkenésének nyomán most a part menti horgászat szabályozását és annak előírását tervezik, hogy ezeket a fogásokat a kereskedelmi célú halászati ipar kvótáiból vonják le.

Ezek a javaslatok súlyosan érinthetnék a horgászatból származó idegenforgalmi bevételeket, valamint Írország számos részén kedvezőtlen kulturális következményekkel járnának. Éppen ezért a Parlamentnek a szabadidős horgászat valamennyi formáját a halászati ipar fontos érdekeltjeként kell elismernie, és az új közös halászati politikának a fehér könyvben figyelembe kell vennie annak gazdasági és társadalmi előnyeit.

Robert Dušek (S&D), írásban. – (CS) A közös halászati politika reformjáról szóló zöld könyvről készült jelentés célja nyilvános vita indítása az EU-ban és a tagállamok intézményeiben. A halászati politika a közös agrárpolitikához hasonlóan stratégiai menetrend, amely az EU valamennyi polgárára közvetlen hatást gyakorol, és amelyet a három alapelvnek megfelelően kell megvalósítani, amelyek a halászat gazdasági jövedelmezősége, a halállományok védelme és megőrzése, valamint a halászattal foglalkozó személyek elfogadható életszínvonalának fenntartása. Ha a jogszabálytervezet nem teremti egyensúlyt ezen elvek között, fennáll annak a veszélye, hogy a part menti területek gazdasága visszaesik, hogy egyes halfajokat lehalásszák, vagy hogy az illegális halászat a határértékeket meghaladó módon növekszik. Tekintve, hogy a halállományok 88%-át a legnagyobb fenntartható hozam feletti szinten halásszák és a teljes kifogható mennyiség 80%-át visszadobják, olyan korlátokat kell megállapítani, amelyek lehetővé teszik a halpopulációk megerősödését, és ezáltal a jövőben drámai mértékben növelik a fogások mennyiségét, miközben biztosítják a fenntarthatóságot. Az előadó helyesen hangsúlyozza, hogy a termelők és a vásárlók közötti egyensúlynak egy közvetítő – a kiskereskedelmi hálózatok – belépése nyomán történő megbomlása az árak eséséhez vezet, ami még nagyobb veszélybe sodorja a halászati ágazatot. A benyújtott jelentés a korábban említett mindhárom halászati alapelvet figyelembe veszi, és konkrét fenntarthatósági megoldásokat javasol, ezért jó kezdet a halászat valamennyiünk javát szolgáló védelméhez.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Gratulálni szeretnék Patrão Neves asszonynak a munkájához és a szavazásra bocsátott jelentéshez. A halászat kérdése nyilvánvalóan kényes ügy a portugálok számára, mivel számos halász közösségünk van, így a Demokrata és Szociális Centrum–Néppárt (CDS-PP) számára alapvető fontossággal bír.

Úgy vélem, új közös halászati politikai (KHP) jogszabályra van szükség, amely hatékonyabb és jobban illeszkedik az egyes területek helyzetéhez. Ezért üdvözlöm azt a szándékot, hogy elsősorban a regionalizáció és a fenntarthatóság elvére összpontosítsunk, és ezáltal nagyobb önállóságot biztosítsunk a tagállamok részére, valamint rugalmasabbá tegyük a KHP-t. Ugyanakkor tekintve, hogy a környezeti kihívások komoly problémát jelentenek a halászati erőforrásokra nézve, úgy vélem, elengedhetetlen, hogy az új KHP ökológiai szempontból fenntartható és gazdasági szempontból életképes halászatot tegyen lehetővé. Nem viseltetünk közömbösen a halászok által tapasztalt nehézségek iránt, és javasoljuk, hogy az új KHP a halásztól függő közösségek halászati kapacitására vonatkozóan megfelelő védelmet biztosítson.

Úgy gondolom továbbá, nélkülözhetetlen, hogy az új KHP gondoskodjon a halak minőségéről és megfelelő mennyiségéről, hogy az emberek halban gazdag táplálkozását biztosítsa, ami, mint azt tudjuk, az egészséges élet kiegyensúlyozott és jótékony alapja.

Érdeklődéssel és különös figyelemmel fogom követni a KHP elkövetkező reformját, és e stratégiai ágazatban minden esetben védelmezni fogom a portugál érdekeket.

Alan Kelly (S&D), írásban. – Gyakorlati szinten üdvözlöm a tengeri erőforrások hosszú távú védelmével kapcsolatos, környezeti és gazdasági célú javasolt fejlesztéseket; a halászati technológiák korszerűsítését és azt, hogy hangsúlyozza az ágazaton belüli szakmai képzés fontosságát. Különösen örömmre szolgál az az ajánlás, hogy minden kötelező változtatást fokozatosan kell bevezetni, és legyen kötelező egy kezdeti átmeneti időszak annak érdekében, hogy az ágazatnak, és különösképpen az egyes halászoknak elegendő idő álljon rendelkezésére ahhoz, hogy megbirkózzanak a már így is nehézségekkel terhelt ágazatban felmerülő többletköltségekkel. Ugyanakkor, bár elismerem, hogy a jelentés vázolja a nagytengeri és a kisipari halászat közötti megkülönböztetett bánásmódot, sajnálatos, hogy a felmerülő költségek többsége elsősorban az utóbbiakat terheli. A halászat nem csupán gazdasági, hanem egyben társadalmi és kulturális tevékenység is,

és a kisipari halászok életmódját meg kell óvnunk. Megélhetésük ez idáig attól a történelmi kijelentéstől függött, hogy a helyi közösség ragaszkodott part menti halászati jogaihoz. Ennek fényében nem szabad szem elől tévesztenünk a jelentésben tett ígéretet, amely szerint „(a halászból élők számára) garantálni kell a tisztességes életszínvonalat”.

James Nicholson (ECR), írásban. – Ma már széles körben elfogadott, hogy a közös halászati politika 2002. évi reformja csúfos kudarcot vallott, és a halászati ipar helyzete a javulás helyett tovább romlik. A KHP egy bürokratikus rémálom, amelynek nyomán a túlszabályozás és a mikrogazdálkodás terheli az ipart, miközben kevés pozitív eredményt ér el. A KHP közeledő reformja lehetőséget nyújt arra, hogy új irányba fordítsuk ezt a politikát, eltérítsük a túlzó bürokráciától és valamennyi elvárható szempontból – környezeti, társadalmi és gazdasági téren egyaránt – megfelelően teljesítsünk. A megújított KHP központi célja annak biztosítása kell, hogy legyen, hogy a halászok a környezeti fenntarthatóság elérése mellett is méltányos megélhetéshez jussanak. A feladat egy olyan közös halászati politika kidolgozása, amely egyaránt megóvjá a munkahelyeket és a halállományokat is. Az új KHP-nak meg kell szüntetnie a központosított brüsszeli túlszabályozást, és ehelyett például arra kell ötleteket keresnie, hogyan végezhetik el az érdekeltek helyi szinten az állománykezelés napi feladatait.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), írásban. – (PL) A közös halászati politikáról szóló zöld könyv ízekre szedi az Európai Bizottságot és a tagállamokat. Hangsúlyos bizonyítéka annak, hogy nem minden, az Unióban végrehajtott projekt és reform sikeres. Ezért mind az intézményi, mind pedig a gyakorlati megoldások tekintetében le kell vonni a megfelelő következtetéseket.

A 2002. évi reform egyik alapvető hibája volt a túlzó központosítás. Az Európai Unió különböző régióinak változatossága és sajátos jellemzői miatt kötelezően regionális megközelítést kellene alkalmazni. Az Európai Bizottság nem kezelheti ugyanúgy a Balti-tengert, mint az Atlanti-óceánt és a Földközi-tengert. A halászati politika regionalizációjának együtt kell járnia a társadalmi és gazdasági kérdésekkel kapcsolatos konkrét intézkedésekkel. A halászból élő területeken lakók szempontjából a legfontosabb cselekvési irány a gazdasági és társadalmi diverzifikáció és átszervezés, többek között az új munkahelyek létrehozása a halászati ágazaton kívül. Annak, hogy a balti halászati ágazatban nem lehetséges a fogások mennyiségének és a foglalkoztatás mértékének növelése, a fenti intézkedések hatályba lépéséhez kellene vezetnie. Ez megfelel a társadalmi elvárásoknak és igényeknek.

Kutatási eredmények szerint az európai halállomány kétharmada veszélyben van, többek között olyan jól ismert fajok is, mint a nyelvhál, a lepényhál és a tőkehál. A WWF által végzett elemzések nyíltan megfogalmazták, hogy amennyiben nem vezetünk be változtatásokat, a Földközi-tenger ívásra képes tonhal-populációja 2012-re számos más fajjal együtt eltűnik.

Sirpa Pietikäinen (PPE), írásban. – (FI) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Az Európai Unió közös halászati politikája évtizedek óta szabályozza a Közösségen belüli és a harmadik országok felségvizein folyó halászatot.

Sajnálatos módon ez az EU egyik legsikertelenebb szakpolitikája, és olyan helyzetet teremtett, amelyet válságként jellemezhetünk, méghozzá okkal. A halállományok helyzete rendkívül aggasztó: az EU kereskedelmi céllal halászható állományainak kétharmada drámaian csökkent. A visszaeső bevételek és a súlyosan kimerített halrajok azt jelentik, hogy a halászati ipar nagy bajban van. A túlzó halászati kvóták és az illegális halászat riasztó ütemben irtja ki a halállományokat.

A válság oka az, hogy hosszú ideje teljes érdektelenség övezi a túlhalászás és az illegális halászat nyomán felhalmozódott problémákat. Ezenfelül a pusztító halászati módszerek a tengeri környezet további részére is pusztító hatással vannak. A fenékvonóhálós halászat az egyik legkárosabb módszer.

Az EU-nak komolyan kell vennie a halállományok válságát. E tekintetben szoros kapcsolat áll fenn a nemzetközi dimenzióval is, mivel az Unió az általa értékesített halak mintegy egyharmadát külföldről importálja. Az új közös halászati politika meghatározó elemét kell képeznie annak, hogy fenntarthatóbb alapokra helyezzük a halászati partnereinkkel kötött jelenlegi megállapodásokat. A következő kulcsreformokra van szükség: a túlzott kapacitás kezelése a halászhajók tekintetében és hatékony ellenőrzés az illegális halászat felszámolása érdekében.

A halászati politika fő építőelemeinek a bizottsági zöld könyvben javasoltak szerint az ökoszisztéma kiindulópontként való megjelölésének és az elővigyázatosság elvének kell lennie. A politikának elsősorban az egyes halfajok ténylegesen fenntartható halászatára kell összpontosítania, és ennek eléréséhez valamennyi nemzetenek saját gazdálkodási és védelmi stratégiával kell rendelkeznie. Szükség esetén az Unió is felkészülhet

olyan megoldások elfogadására, amelyek a halászat és a halkereskedelem teljes körű tilalmának bevezetése révén biztosítják az állományok megerősödését.

Nuno Teixeira (PPE), írásban. – (PT) A közös halászati politika (KHP) reformjáról szóló zöld könyv alkalmat ad az európai politika különböző (gazdasági, társadalmi és környezeti) szempontú felülvizsgálatára az ágazatban fennálló problémák megoldását célzó új megközelítések meghatározásával. A KHP reformja különös hangsúlyt helyez a legkülső régiókra, ahol a halászat rendkívül fontos a helyi fejlődés és az emberek megélhetése szempontjából.

A zöld könyvről készült jelentés ragaszkodik a reformokhoz, amelyek véleményem szerint szükségesek a politika megfelelőbb, helyi szintű végrehajtásához, különösen a halászati gazdálkodás decentralizálásához, amelynek célja, hogy figyelembe vegye az egyes régiók sajátos jellemzőit és az ágazat fenntarthatóságát összekapcsolja a fajok védelmével. Madeirán sürgősen szükség van a hajók korszerűsítésére és a halászat gazdasági életképességét biztosító intézkedések ösztönzésére. Megismételném, hogy a halászati erőforrások hatékonyabb kezelése és az ágazatban dolgozóknak nyújtott pénzügyi támogatási stratégia a reform létfontosságú prioritásai, amelyeket regionális szinten kell végrehajtani.

A közös halászati politika reformja új fejezetet nyit az ágazat történetében, amelynek során nemzeti, regionális és ágazati szinten valamennyi érintett fokozottabb részvétel illeti meg.

5. Vasútbiztonság, ideértve az európai jelzőrendszert (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Bizottság nyilatkozata a vasútbiztonságról, ideértve az európai jelzőrendszert.

Siim Kallas, a Bizottság alelnöke. – Elnök úr! A 2010. február 15-én, hétfőn bekövetkezett buizingeni vasúti baleset sokkoló tragédia volt. Megértem, hogy egy ilyen súlyos baleset utóhatásaként felvetődhetnek különféle műszaki és politikai kérdések a vasútbiztonságról.

Először is a tragédia áldozataira és hozzátartozóikra gondolok. Mindig nagyon nehéz megtalálni az ilyen szomorú eseményekhez illő vigasztaló szavakat, és a hallgatás időnként többet mond. A baleset okai még nem ismertek teljes mértékben, és az EU biztonsági irányelvének rendelkezései szerint megkezdődött a műszaki kivizsgálás.

Ennek végrehajtásáért a belga vizsgáló hatóságok viselik a felelősséget. A kivizsgálást minden bírói vizsgálatról függetlenül kell elvégezni. A műszaki kivizsgálás célja nem a vétkesség vagy a felelősség megállapítása, hanem az okok kiderítése, a vasútbiztonság javításának és a balesetek megelőzésének céljából.

A belga vizsgáló hatóság felkérte az Európai Vasúti Ügynökséget, hogy támogassa ezt a vizsgálatot. Az ügynökség két nyomozója csatlakozott a belga munkacsoporthoz a vizsgálatra szóló megbízatással, alig néhány órával a baleset bekövetkezése után.

Szeretném hangsúlyozni, hogy mivel még nem sikerült tisztázni a baleset okait, nem lenne helyes bármilyen következtetést is levonni. Természetesen készen állok bizonyos kérdések tisztázására, amelyek ennek a tragédiának az utóhatásaként felvetődtek, és megosztom Önökkel mindazt, amit a helyzetről tudok.

Amint ez vasúti balesetek bekövetkezése esetén túl gyakran megtörténik, most is hallhattunk olyan megjegyzéseket, amelyek összefüggést vélnek felfedezni az európai szabályok vagy rendeletek és a baleset között. Először is szeretnék nagyon egyértelműen tisztázni valamit a piac megnyitásával kapcsolatban. A vasúti teherszállítási ágazatnak a verseny előtt történő megnyitása, valamint az infrastruktúra-kezelők és a vasúti vállalkozások tevékenységeinek szétválasztására vonatkozó követelmények rögzítése mellett szigorú szabályozási kereteket vezettek be a vasútbiztonság és az átjárhatóság szabályozására. Gondoskodni akarunk a vasútbiztonság magas szintjének fenntartásáról, ugyanakkor el akarjuk ismerni az egyes tagállamok speciális eljárásait és módszereit is ezen a területen.

Az Európai Vasúti Ügynökség rendszeres időközönként jelentést készít az európai hálózat biztonságáról, és figyelemmel kíséri a tagállamokban uralkodó helyzet fejleményeit.

A mutatószámok tanúsítják, hogy a vasúti ágazatnak a verseny előtt történő megnyitása semmiképpen sem gyakorolt negatív hatást a vasútbiztonságra. Hadd mondjam ki egyértelműen, hogy véleményem szerint minden olyan felvetés, amely összekapcsolja egymással a vasútbiztonság szintjét és a vasúti piac megnyitását, csak ürügyként szolgál a vita elterelésére a baleset valódi okairól.

A nemzeti és az európai vonatirányító rendszerek együttes létezésének kérdése megfogalmazható ezeknek a szempontoknak az alapján. Több mint húsz különféle nemzeti rendszert használnak ma Európában a vonatok biztonságos mozgásának garantálására. Ezek a nemzeti szinten kifejlesztett rendszerek egy pályán elhelyezett összetevőből és egy fedélzeti összetevőből állnak. A pályán elhelyezett összetevő információkat küld a vonaton lévő számítógépnek, és veszélyes helyzet észlelése esetén ez a számítógép működteti a fékeket.

Ezért a rendszerek működéséhez a vonatokat és a pályákat összeegyeztethető rendszerrel kell felszerelni. A különféle nemzeti automata vonatvédelmi rendszerek biztonsága és teljesítménye eltérő, az említett nemzeti rendszerek vonalainak és mozdonyainak felszerelésére vonatkozó szabályokhoz hasonlóan.

A különféle nemzeti rendszerek közötti összeegyeztethetatlenség súlyos problémát jelent a nemzetközi vonatok számára, mert vagy mozdonyt kell cserélni minden egyes határnál, vagy pedig annyiféle fedélzeti rendszerrel kell ezeket felszerelni, ahányféle rendszer működik azokon a pályákon, ahol futnak. Még olyan esetek is előfordulnak, ahol egyetlen országon belül különféle nemzeti rendszerek működnek egymás mellett. A Thalys vonatot például hét különféle nemzeti rendszerrel kell felszerelni annak érdekében, hogy négy országban futhasson.

Ezért megterveztek és kifejlesztettek egy egységes rendszert európai szintű használat céljából, amelynek telepítése most zajlik Európa legfontosabb nemzetközi vonalain és vonatain. A rendszer ERTMS, vagyis európai vasúti forgalomirányítási rendszer néven vált ismertté.

Ami az időrendet illeti, elmondhatjuk, hogy a legtöbb nemzeti rendszert az 1980-as évek elején fejlesztették ki, de ezeknek kifejlesztése hosszadalmas és költséges folyamat. A legtöbb országban csupán a nemzeti hálózatok és mozdonyok egy része van ma ezekkel a rendszerekkel felszerelve, és ehhez a részleges felszereléshez hozzávetőlegesen húsz évre volt szükség.

Az ERTMS műszaki előírásai 2000 óta elérhetőek. 2000 és 2005 között számos kísérleti projektet hajtottak végre. 2005 óta több ERTMS rendszerrel felszerelt vonalat is forgalomba helyeztek. Jelenleg tíz tagállamban működnek ERTMS rendszerrel felszerelt vasútvonalak, és csaknem az összes tagállamban vannak folyamatban lévő projektek. Belgiumban például az Aachen és Liège közötti vonalra már felszerelték, és az ezen a vonalon közlekedő ICT vonatokat szintén felszerelték.

Az ERTMS rendszert eredetileg az átjárhatóság előmozdítása céljából hozták létre. Ez azt jelenti, hogy a mozdonyok keresztezhetik a határokat, ugyanakkor a fokozott biztonság előnyeit felkínáló rendszerként is elismerik. A rendszer ma már teljesen működőképes, de mivel hosszú időre van szükség a vonatok fedélzetén és a hosszú vasútvonalakon történő telepítéshez, ezeken a vonalakon a meglévő nemzeti rendszerek és az ERTMS rendszer egyaránt működik.

Vannak olyan harmadik országok, például Tajvan, csak hogy egyet megemlítsék, amelyek szintén az ERTMS használata mellett döntöttek, és nemcsak működőképességi okokból. Tajvan egyszerűen azért fektetett be az ERTMS rendszerbe, mert ma ez a piacon beszerezhető legjobb rendszer.

Több különféle kérdést is feltettek a tagállamok közötti helyzet összehasonlításáról. Meglehetősen bonyolult és nem igazán hasznos a tagállamok rangsorának felállítása és tartalmas összehasonlítások megtétele. Minden a mutatószámok választékától, a referencia-időszaktól és a bejelentett adatok minőségétől függ. Egy-két súlyos baleset szintén jelentős hatást gyakorolhat a végeredményre, bármilyen rangsort állítunk is fel.

Az átfogó adatok azt mutatják, hogy a belga teljesítmény átlagosnak mondható. Az is igaz azonban, hogy Belgium elmarad az európai átlagtól az automata vonatvédelmi rendszerrel felszerelt vasúti pályák szempontjából, legyen az akár nemzeti, akár európai.

Mathieu Grosch, a PPE képviselőcsoport nevében.. – (DE) Elnök úr, Kallas úr! Szeretnék köszönetet mondani a magyarázatért. A buizingeni baleset háttérében természetesen nagyon fontos, hogy tiszteletet tanúsítsunk az áldozatokkal szemben, és a vizsgálattal szemben is. Ezért nem szabad elhamarkodottan következtetéseket levonnunk a balesettel kapcsolatban, és ami még ennél is fontosabb, nem szabad elkezdenünk vádaskodni.

Úgy vélem, hogy a Bizottság korrekt módon cselekedett, amikor erőteljesen visszautasította a Belga Nemzeti Vasutaknak azt a vádját, hogy az európai vasúti forgalomirányítási rendszer kifejlesztése túlságosan elhúzódott. Tudjuk, hogy a biztonság nemzeti prioritás, és ez továbbra is így marad. Európai szinten mi – és ez a „mi” a Bizottságot és a Parlamentet is felöleli – mindig nagyon sajnálatosnak tartottuk azt a tényt, hogy a vasúti társaságok nem biztosítanak nagyobb prioritást a biztonságnak és a különféle európai rendszerek közötti átjárhatóságnak.

Balesetek bekövetkezte után gyakran tesznek új javaslatokat politikai összefüggésben. Azt kell mondanom, hogy ebben az esetben jogalkotási és technológiai szempontból egyaránt minden a helyén volt. Talán csak az hiányzott, hogy nem volt meg az akarat arra, hogy a technológia kiemelt prioritást kapjon. Az 1990-es évek közepe óta rendelkezésünkre áll az a technológia, amely lehetővé teszi az európai rendszer és a fejlett belga rendszer közötti biztonságos átmenetet, más szavakkal az úgynevezett TBL 1+ rendszer. Sem az idő, sem pedig a technikai berendezések nem hiányoztak.

Számomra a jövő a fontos, és szeretném hangsúlyozni a következő szempontokat. Először, semmilyen körülmények között sem szabad leépítenünk a képzést a vasúti ágazatban. Ez soha nem tartozott az EU kötelezettségei közé, és soha nem is fog. A vasutak magasan képzett személyzettel rendelkeznek, és ennek a jövőben is így kell maradnia.

Másodszor pedig pontosan meghatározott, kötelező érvényű áttérési terveket kell kapnunk a vasúti társaságoktól és az egyes országoktól. A továbbiakban már nem elegendő mindent csak a jó szándéokra bízni. Pontos menetrendre van szükségünk, és hamarosan lehetőségünk nyílik itt a Parlamentben a konkrét célkitűzések megismerésére.

Harmadik javaslatom az, hogy az utasoknak is legyen joguk tudni, hogy az a pályaszakasz és az a gördülőállomány, amelyen utaznak, megfelel-e a legmagasabb biztonsági előírásoknak. Ez az információknak az a minimális szintje, amelyet a jövőben az utasok rendelkezésére kell bocsátani. Azt is meg kell vizsgálnunk, hogyan tudunk érvénybe léptetni egy erre vonatkozó kötelező követelményt.

Saïd El Khadraoui, az S&D képviselőcsoport nevében. – (NL) A Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége Európai Parlamenti képviselőcsoport nevében elmondott felszólalásomat én is azzal szeretném kezdeni, hogy kifejezem szívből jövő részvétemet a buizingeni vasúti katasztrófa áldozatainak, családjuknak és barátainak.

Meg kell várnunk a vizsgálat eredményeit ahhoz, hogy valós, részletes következtetéseket vonhassunk le, de ez természetesen semmit sem változtat azon a tényen, hogy a vasútbiztonságra folyamatosan oda kell figyelnünk minden szinten, többek között európai szinten is, és hogy ezért rendszeresen ki kell értékelnünk, tovább kell fejlesztenünk, ki kell egészítenünk és ki kell igazítanunk biztonságpolitikánkat. Szeretnék csatlakozni képviselőtársamhoz és Önhöz is, biztos úr, és én is szeretném egyértelművé tenni sajnálatunkat amiatt, hogy Belgiumban sok magas beosztású felelős személy megpróbálta Európára hárítani a felelősséget a balesetért, vagy legalábbis ezt a benyomást akarta kelteni. Különösen az európai vasúti forgalomirányítási rendszer (ERTMS) fejlesztésének késedelmére hivatkoztak annak okaként, hogy ma, 2010-ben a belgiumi mozdonyoknak csak egy töredéke van felszerelve az automata vonatmegállító rendszerrel.

Hölgyeim és uraim! Ugyanakkor egyértelműen és őszintén ki kell valamit mondanunk: ennek a jó ötletnek – a húsz különálló rendszert felváltó egységes jelzőrendszernek – a kifejlesztése a remélnél vagy vártnál hosszabban elhúzódott. Ez természetesen a műszaki bonyolultságnak és annak a ténynek tulajdonítható, hogy nagyon sok, nevezetesen 27 ország között kell megállapodásra jutnunk egy szabványról, jöllehet abban az időben ez a szám még alacsonyabb volt. Magától értetődik, hogy vannak kapcsolódó költségvetési vonzatok is. Ennek ellenére, amint ezt Ön helyesen megjegyezte, ez egyetlen tagállamot sem akadályozott meg saját rendszerének fejlesztésében vagy abban, hogy már nagyon korai szakaszban elkezdje használni az ERTMS egyfajta kezdetleges változatát.

Azt az álláspontot képviselem, hogy most előre kell tekintenünk és fel kell tennünk magunknak a kérdést, hogyan tudunk hozzájárulni a vasutak nagyobb biztonságához. Meggyőződésem, hogy európai szinten is több fronton hozzájárulhatunk ehhez. Tehetjük ezt elsősorban az ERTMS továbbfejlesztésének köszönhetően. Létezik ilyen fejlesztési terv. 2009-ben elkülönítettünk 240 millió eurót a transzeurópai közlekedési hálózat (TEN-T) költségvetéséből, hogy ezzel segítsük a tagállamokat.

Másodszor azonban, és úgy gondolom, hogy ez fontos feladat a Bizottság és az Európai Vasúti Ügynökség számára, azt is figyelemmel kell követnünk, hogy az ezen a területen érvényben lévő európai biztonsági jogszabályokat végrehajtják-e a gyakorlatban. Példaként szeretnék hivatkozni a közösségi vasutak biztonságáról szóló 2004/49/EK irányelvre. Ez az irányelv többek között rögzíti, hogy mindegyik tagállamban létre kell hozni egy biztonsági hatóságot, amelynek függetlennek kell lennie a vasúti vállalkozásoktól és az infrastruktúrakezelőtől, és amelynek feladatai között szerepelnie kell a vasútbiztonság megfigyelésének, előmozdításának és kikényszerítésének, valamint a szabályozási keretek fejlesztésének. Az az érzésem, hölgyeim és uraim, hogy ez nem igazán jól működik Belgiumban, és úgy gondolom, hogy meg kellene szervezniük valamiféle ellenőrzést annak megvizsgálására, hogy a tagállamok valóban képesek-e proaktív

módon garantálni ezt a biztonságot nemzeti vasúti rendszereikben. Szeretném megbízni önöket ezzel a feladattal.

Dirk Sterckx, az ALDE képviselőcsoport nevében.. – (NL) Én is szeretném kifejezni az áldozatoknak részvétemet képviselőcsoportom nevében, és természetesen én is várom a vizsgálatok eredményét. Remélem, hogy ezeket a vizsgálatokat a lehető leggyorsabban, ugyanakkor a lehető legalaposabban fogják lefolytatni.

Hazámban számos kérdés felvetődött azzal kapcsolatban, hogy Európa milyen módon viszonyuljon a vasutakhoz. Valamit őszintén be kell vallanom: megdöbbentett az, hogy egyesek a biztonság elhanyagolásával vádolnak minket. A Parlament előadója voltam a vasútbiztonsági irányelv kapcsán, amelyre El Khadraoui úr az előbb hivatkozott, és büszke vagyok arra a munkára, amit akkor elvégeztünk. Azt mondtuk magunknak, hogy nagyon szigorú követelményeket kell támasztanunk a biztonság tekintetében az összes tagállamban, és létre kell hoznunk ehhez egy európai keretrendszert és rögzítenünk kell a követelményeket. Nagyon nagy nehézségek árán tudtuk ezt a tagállamokkal elfogadtatni. Úgy látom – és El Khadraoui úr ezt helyesen jegyezte meg –, hogy egyes országokban, és sajnálatos módon az én hazám is ezek közé tartozik, meglehetősen rosszul van megszervezve ennek az irányelvnek a nemzeti szintű végrehajtása. Remélem, hogy ezt még egyszer alaposan megvizsgálja majd, biztos úr. Talán ennek a Parlamentnek is alaposabban meg kellene vizsgálnia az irányelvet és meg kellene szigorítania a keretrendszert, Grosch úr szavai szerint. Nem igaz tehát, hogy elhanyagoljuk a biztonságot; épp ellenkezőleg.

Másodszor pedig az utasok jogairól szóló rendeletben szerepel egy bekezdés, amelyről azt reméltük, hogy soha nem lesz rá szükség: ez a bekezdés a vasúti balesetekben meghalt vagy megsérült emberek számára történő előzetes kifizetéssel foglalkozik. Üdvözlöm a Belga Vasutak Nemzeti Társasága (SNCB) bejelentését arról, hogy ennek a rendszernek a felhasználásával megteszi az előzetes kifizetéseket. Valóban volt olyan idő, amikor ez nem így történt volna.

Egyesek szerint a piac megnyitása veszélyessé tette a vasutakat. Szeretném ezt a lehető leghatározottabban cáfolni. Ez nem igaz, amint ezt az Európai Vasúti Ügynökség legfrissebb, 2008. évi adatai is szemléltetik. A legjobb eredményt felmutató ország 2008-ban az Egyesült Királyság és Hollandia volt, tehát az a két ország, amely megnyitotta a piacait.

Úgy gondolom továbbá, hogy az emberekre, a terepen dolgozó vasúti munkásokra: a mozdonyvezetőkre, az állomási személyzetekre és az adminisztrátorokra is oda kellene figyelniük. Az ő helyzetüket is meg kellene vizsgálnunk, és gondoskodnunk kellene arról, hogy a biztonságuk kiemelt prioritásnak számítsa, nemcsak a képzésük során, hanem munkájuk megszervezésében és a teljes vállalati kultúrában is. Összefoglalásként, elnök úr, azt szeretném mondani, hogy nem szabad szem elől téveszteni azt a tényt, hogy a vasút továbbra is a legbiztonságosabb közlekedési módok közé tartozik.

Isabelle Durant, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, biztos úr! Én is úgy gondolom, hogy a múlt heti tragikus baleset a legsúlyosabb vasúti baleset, amely 2001 óta Belgiumban bekövetkezett, amikor jómagam töltöttem be a Mobilitási és Közlekedési Miniszter hivatalát. Természetesen újból munkatársunkra, Claudia Candeago asszonyra és ennek a tragédiának az összes többi áldozatára, szeretteikre és az összes gyászoló vasúti dolgozóra gondolok.

Tartózkodni fogok bármilyen következtetés levonásától, mint ahogyan az előttem szólók is ezt tették. A vizsgálat folyamatban van, és nem szabad találgatásokba bocsátkoznunk annak eredményeiről. Az azonban egyértelmű Belgium esetében, hogy a vasúti társaságoknak sajnálatos módon már régen fel kellett volna szerelniük valamilyen automata vonatvédelmi rendszert, amint ezt néhányan már említették. Amikor a katasztrófa kapcsán azt hallottam, hogy bár költségvetési okokra nem lehet hivatkozni, kételyeket fogalmaztak meg az európai átjárhatósági szabványok kifejlesztésének késlekedéseiről, hogy ezzel próbálják megmagyarázni ezt a balesetet, ezt elfogadhatatlannak tartottam és azonnal azt éreztem, hogy Európa alaptalan vádaskodások céltáblájává vált.

Az európai vasúti forgalomirányítási rendszer (ERTMS) valójában lehetőséget kínál a társaságoknak arra, hogy egyeztetett és átjárható módon beruházzanak a biztonságba. Meg kell szabadulnunk attól a számtalan nemzeti szabványtól, amelyek akadályozzák a fejlődést és a versenyképességet, miközben fejlődik az európai vonatellenőrző rendszer (ETCS). Magától értetődik, hogy fejlődik, és fejlődni is fog. Ez kell a technológia magas szintjének megőrzéséhez. Ezenkívül semmi kétségem sincs afelől, hogy a következő öt-tíz év folyamán még sok további fejlődés is számíthatunk.

El kell mondanom, hogy az ilyen balesetek, bármennyire kivételesek is, emlékeztetnek bennünket arra, hogy a biztonság területén mindig van lehetőség további fejlődésre, és szeretnék megtenni néhány javaslatot ezzel kapcsolatban.

Először is, amint Ön is tudja, biztos úr, most folynak a viták a transzeurópai közlekedési hálózatokról, valamint azok feltételeiről és kritériumairól. Az európai hálózatokkal kapcsolatban meggyőződésem, hogy az ERTMS egész Európában történő telepítésének elsőbbséget kell biztosítanunk. Ezzel kapcsolatban az is meggyőződésem, hogy meg kell állapítanunk határidőket, különösen az erőforrások tekintetében, amelyekkel minden egyes országnak és hálózatnak rendelkeznie kell.

Végül meggyőződésem, hogy a biztonságot a piacok liberalizálása fölé kell helyeznünk, és köteleznünk kell az új gazdasági szereplőket, amelyek vonatokat üzemeltetnek különféle nemzeti hálózatokon, hogy még egy ideig alkalmazkodjanak az ezeken a hálózatokon már működő automata vonatvédelmi rendszerekhez és ennek megfelelően szereljék fel vonataikat a releváns vevőkészülékekkel és a vezetőfülke berendezéseivel.

Összegezve: meggyőződésem, hogy az Európai Vasúti Ügynökség a maga részéről szintén felbecsülhetetlen támogatást nyújthatna a nemzeti biztonsági hatóságok hatékonyabb integrációjához. Ez az integráció lehetővé tenné például a berendezések típusjóváhagyásának kiadását.

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Derk Jan Eppink, az ECR képviselőcsoport nevében. – (NL) A buizingeni vasúti baleset okainak kivizsgálása még nem fejeződött be, ezért ehhez nem fűzhetek megjegyzést, de kénytelen vagyok levonni a következő következtetéseket. Ha az Egyesült Királyságban vasúti baleset történik, az emberek ezt nagyon gyorsan a vasutak privatizációjának tulajdonítják. A Belga Vasutak Nemzeti Társasága (SNCB) összehasonlítva a legmagasabb támogatásban részesül az egész Európai Unióban. Belgium 32 euró centet ad vasútjainak utaskilométerenként. Franciaország áll a második helyen 24 euró centtel. Hollandia 15 euró centet ad, az Egyesült Királyság pedig 4 euró centet. Mindezen támogatások ellenére az SNCB adósságállománya eléri a tízmilliárd euró összeget. Mi történik ezzel a pénzzel?

Ha megvizsgálom az SNCB infrastruktúráját, megdöbbentő hanyagságot látok. Minden régi és elhasználódott. Lehetséges lenne, hogy időről időre a biztonsági rendszert is elhanyagolják? Talán túl sok pénzt fordítanak a személyzet megfizetésére, mert túlságosan erősek a szakszervezetek. Belgiumban a vasutak a szocialisták fennhatósága alatt állnak, és működtetésük nagyon rossz. Valójában ezek azok a kérdések, amelyeket fel kell tennünk, mivel az SNCB nem igazán hivatkozhat mentségeként a pénzhiányra!

Jacky Hénin, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr! Amikor Simpson úr novemberben kijelentette ebben a Parlamentben, hogy „jóllehet az európai vasúti rendszer nagyon biztonságos, és az elmúlt években jelentős eredményeket értünk el a piac liberalizációjának köszönhetően”, a lélegzetem is elállt. Ennek ellenére a következő szavakkal folytatta: „a közelmúltban bekövetkezett halálos balesetek felvetettek bizonyos kérdéseket a biztonság tekintetében”.

A buizingeni baleset, a halálos áldozatok magas száma, valamint az általa okozott súlyos testi és lelki szenvedés a baleset bekövetkezte óta erőteljes emlékeztetőként szolgál arra nézve, hogy legfőbb ideje volt komoly vitát indítanunk a vasútbiztonságról. Azonnal utasítsuk el azt a gondolatot, hogy minden baleset természeténél fogva előre nem látható. A biztonság hiányának legfontosabb tényezője Európa vasúti hálózatain a vasúti infrastruktúra kezelése, valamint a gördülőállomány kezelése szétválasztásának közvetlen következménye. Ezt a szétválasztást – és ezt nagyon határozottan ki kell jelentenem – a Bizottság kényszerítette ki, a vasúti dolgozók legjobb meggyőződése ellenére, hogy a vasúti ágazatot meg lehessen nyitni a verseny előtt. Ez jelentősen megnöveli a balesetek valószínűségét. E miatt a szétválasztás miatt az európai vasúti hálózat karbantartását feláldozták a legmagasabb profit érdekében. Megpróbálhatnak valamennyi időt nyerni azáltal, hogy javaslatot tesznek a legjobb mai technológiák használatára nézve a problémák megoldásának egyetlen lehetőségeként. Végeredményben azonban másfajta vasútpolitikára van szükségünk Európában. Ha évről évre csökken a vasúti dolgozók létszáma, ha egyre kevesebb karbantartást végeznek, ha csökken a befektetés és a képzés, akkor ez elkerülhetetlenül oda vezet, hogy újból balesetek kérdéseivel kell majd foglalkoznunk és le kell rónunk kegyeletünket az áldozatok előtt. A valódi vasútbiztonság megteremtése érdekében az Uniónak tovább kell lapoznia a versenytől, és meg kell nyitnia az együttműködés új lapját.

Összegezve, hölgyeim és uraim, ez után a vita után egyikünk sem hagyhatja tovább figyelmen kívül felelősségünket. Én a magam részéről nem vagyok hajlandó részt vállalni rosszhiszeműségben. Változtatás nélkül ...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Philip Claeys (NI). – (NL) Egyszerűen annak megállapításával szeretném kezdeni, hogy a belgiumi adóterhek a világon a legmagasabbak közé tartoznak, ennek ellenére az adófizetők – és különösen a Flandriában élők – alig kapnak vissza valamit a pénzükért ebben a kormányozhatatlan országban. A vasúti rendszer ezt tökéletesen szemlélteti. Reménytelenül elavult, ezenkívül gyakori és hosszú késések és túlsúfolt kocsik jellemzik a csúcsidőszakokban.

A belga vasutak (SNCB) irányítása erőteljesen átpolitizált és nem hatékony, és a belgiumi politikának az az egyik tipikus jellemzője, hogy ha valami balul üt ki, akkor soha senki nem felelős semmiért. 2001-ben vasúti baleset történt Pérotban, ami nagyon hasonló volt a múlt heti buizingeni balesethez. Kilenc évvel ezelőtt mindenki azt hitte, hogy súlyos lépésekre kerül sor a biztonsági rendszer javítása érdekében; de ez nem történt meg. Az európai vonatellenőrző rendszer (ETCS) bevezetéséig Belgiumban kifejlesztettek egy saját rendszert, de erre túlságosan későn került sor és tökéletesen alkalmatlannak bizonyult.

Ebből azt a tanulságot kell levonnunk, hogy többet kell beruháznunk a biztonságba, és hogy a meglévő különféle rendszereket jobban össze kell hangolnunk egymással. Ha viszont a tényleges átjárhatóság megvalósítása lehetetlennek bizonyul, akkor minden támogatást meg kell adnunk az európai vonatellenőrző rendszerre (ETCS) történő átállásnak, mivel az tarthatatlan, hogy például a Párizs és Amsterdam között közlekedő Thalys vonatot nem kevesebb mint hét különféle biztonsági rendszerrel kell felszerelni.

Werner Kuhn (PPE). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim! A két ingázó vonat brüsszeli összeütközése, ami ezt a szörnyű balesetet eredményezte, valamennyiünket mélyen megrázott. Együtt érzünk az áldozatok hozzátartozóival és barátaival.

Ilyen katasztrófák után az ember hajlamos arra, hogy első reakciójaként találjon valakit, akit hibáztathat. Ám az Európai Unió, a Bizottság és a 2004/49 irányelv által bevezetett biztonsági rendelkezések nem válhatnak bűnbakká ebben az esetben. Ugyanakkor természetesen válaszra vár az a fontos kérdés, hogy vajon tovább kell-e szigorítanunk a biztonsági rendelkezéseket. Ennek a vasúti balesetnek a kivizsgálása még nem fejeződött be, és ezért még nem számíthatunk egyértelmű eredményekre. A legfontosabb kérdés, amelyet fel kell tennünk önmagunknak az, hogy el lehetett volna-e kerülni ezt a balesetet. Nem zárhatjuk ki az emberi tévedést, sem pedig a műszaki hibát, és mindkettő szerepet játszik a vasútbiztonságban. Az összes állami és magán vasút-üzemeltetőnek kötelessége gondoskodni a biztonság szükséges szintjéről. A nemzeti vasúttársaságoknak gondoskodniuk kell a megfelelő biztonsági előírások betartásáról.

Nem akarok előadást tartani erről a helyzetről német nézőpontból. Csak azt akarom mondani, hogy Németországban mi arra törekszünk, hogy teljes egészében végrehajtsuk ezt az irányelvet. Ahol fennáll az emberi tévedés lehetősége, ott a műszaki rendszereknek képeseknek kell lenniük a beavatkozásra. Gondolok itt például a holtember kapcsolóra, amely automatikusan működésbe hozza a fékeket, ha egy percen belül nem húzzák meg a kart. Ha a vonat meghalad egy vörös megállj jelzést, a fékek automatikusan működésbe lépnek. Ilyen jellegű rendszereket kell telepítenünk. Végre kell hajtunk az európai vonatellenőrző rendszert, hogy bizonyos mértékű befolyást gyakorolhassunk kívülről ezekben a helyzetekben.

A Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság tagjai együttesen elvégzik a szükséges értékeléseket és levonják a szükséges következtetéseket a biztonsági rendelkezések tekintetében.

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Elnök úr! A Brüsszel közelében, Buizingenben bekövetkezett vasúti katasztrófa 18 halálos áldozatot követelt és több mint 160 sérültet hagyott maga mögött. Nyilvánvaló, hogy először és elsősorban a hozzátartozókra gondolunk. A baleset okait még nem ismerjük – a vizsgálat folyamatban van –, és mérlegelnünk kell az európai vasútbiztonság felmérésének elvégzését, az egyes tagállamok szerint külön-külön.

Ennek a felmérésnek természetesen a biztonsági rendszerekre, alkalmazásuk helyzetére, átjárhatóságukra és hatékonyságukra kell összpontosítania. Az európai vasúti hálózatok biztonsági szintjének ezen felmérését azonban átfogó értelemben kell felfogni, és ami nagyon fontos, ki kell terjednie a vasúti alkalmazottak munkakörülményeinek felmérésére, mivel ők a biztonság legjobb jótállói.

Ezért felszólítom a Bizottságot arra, hogy fogjon hozzá az európai vasúti hálózatok biztonsága felmérésének egy olyan globális megközelítési mód szerint, amely a vasúti liberalizáció folyamatának kezdetét tekinti kiindulási pontnak. Egy valami teljesen világos: eljött az ideje annak, hogy tabuktól mentesen felmérjük ezeknek a politikáknak a gyakorlati következményeit, amelyek a közszolgáltatások liberalizálására és

lerombolására irányulnak. Milyen hozzáadott értéket tudnak ezek a politikák felmutatni? Kinek származik ezekből előnye? Ki szenved meg a következményeket?

A cél az európai vasútbiztonsági és jelzőrendszer-szabványok végrehajtásának összehasonlítása a munkafeltételekkel, attól az időponttól kezdve, amikor az egyes tagállamokban hatályba lépett a vasúti ágazat liberalizációja. A Bizottságnak ezért átfogóbb szempontok szerint mérlegelnie kell a közszolgáltatások szerepét. A *Parti Socialiste* – az a párt, amelyhez tartozom –, már régóta a közszolgáltatások védelmét és fejlesztését szolgáló pozitív cselekvések végrehajtására szólítja fel az Európai Uniót. Ez az alapgondolata a közérdeket szolgáló szolgáltatásokat szabályozó keretirányelv bevezetésének. Ez a keretirányelv stabil jogi kereteket és megfelelő finanszírozást biztosítana a közszolgáltatásokhoz, az egyetemesség és az egyenlő hozzáférés alapelvének betartásával.

ELNÖKÖL: LAMBRINIDIS ÚR

alelnök

Derk Jan Eppink (ECR). – (NL) Szeretnék feltenni egy kérdést Tarabella úrnak, akit egyébként személyesen nagyon nagyra tartok. Egészen biztosan nem hagyhatja figyelmen kívül azt a tényt, hogy a belga vasutak (SNCB) kapják a legmagasabb támogatást Európában? Ezért nem hibáztathatja a liberalizációt, mivel az utasszállítást nem liberalizálták, és mindenféle más mentségekkel sem hozakodhat elő.

Arra is szeretnék rámutatni, hogy ő a belgiumi francia nyelvű Szocialista Párt (PS) nevében szólal fel, amely párt a szakszervezeteken keresztül jelentős mértékű ellenőrzést gyakorol az SNCB felett. Ha az átpolitizált vasúti rendszer jobban tudná működtetni a vasutakat, akkor ezek az események nem következnének be.

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Elnök úr! Csak annyit szeretnék mondani válaszként Eppink úrnak, hogy ez nem választási emelvény. Áldozatokat is követelő katasztrófa történt – a múltban is történtek már ilyen balesetek –, és egészen természetes, hogy fel kell tennünk kérdéseket annak okairól. Folyamatban vannak a vizsgálatok; meg kell adnunk az ezeknek a lefolytatásához szükséges időt.

Van azonban egy tényező, amelyet soha nem szabad figyelmen kívül hagyni, ez pedig az emberi tényező. Minden liberalizáció során – tudom, hogy ön a liberalizáció híve, én sokkal kevésbé, és valójában ellenzem, ha közszolgáltatásokat érint – figyelmen kívül hagyják az emberi tényezőt. Szörnyű nyomást gyakorolnak a személyzet tagjaira, akik órák hosszat, de mindenesetre hosszabb ideig dolgoznak, még hozzá pihenés nélkül. A mozdonyvezető felelősséggel tartozik az utasok biztonságáért. Ezért szerintem feltétlenül meg kell vizsgálnunk a munkakörülményeket és az ezekben bekövetkezett változásokat. Meggyőződésem szerint ez nagyon fontos szempont.

Joe Higgins (GUE/NGL). – Elnök úr! A Halle közelében bekövetkezett megdöbbentő vasúti baleset szörnyű tragédia volt az áldozatok, hozzátartozóik, munkatársaik és barátaik számára. Most feltétlenül le kell vonnunk a szükséges tanulságokat ebből a tragédiából, a jövőbeni áldozatok elkerülése érdekében. Ezzel kapcsolatban döntő fontosságú, hogy a vasúti dolgozók hangját tisztán halljuk és odafigyeljünk rájuk, amikor arra törekszünk, hogy biztonságosabbá tegyük a vasúti közlekedést mind a dolgozók, mind pedig az utasok számára.

Valóban felháborító azt hallgatni, amint egy brit tory, vagy hadd fogalmazzak úgy, hogy ennek a Parlamentnek az egyik képviselője, becsmérlé és rágalmazza a belga vasúti dolgozókat felszólalásában, miközben meglehetősen nyilvánvaló, hogy a neoliberális és deregulációs politikák roppant nagy károkat okoztak vasúti rendszereinkben mint közintézményben. A belga vasúti dolgozók körében valójában roppant nagy frusztráció uralkodik. Ez nyilvánvalóan megmutatkozott a dolgozók spontán sztrájkjaiban, amelyekre a tragédiát követő napokban sor került, a tragédiára adott válaszként. Kilenc hónapon belül ez volt a harmadik súlyos baleset Belgiumban.

Egy korábbi, 2001. évi belgiumi tragédiát követően átfogó biztonsági intézkedéseket ígértek, amelyekből azonban semmi sem valósult meg. A valóság az, hogy a belgiumi vasutak dolgozóira állandó nyomás nehezedik, hogy dolgozzanak hosszabb ideig, mert meghosszabbítják az utakat és csökkentik a pihenőidőket, ami miatt romlik a biztonság. Az Európai Bizottság alattomos liberalizációs és privatizációs politikája természetesen csak tovább növeli ezt a biztonsági fenyegetettséget. Ez azt jelenti, hogy a nagy közlekedési társaságok profitja a legfontosabb. Nyilvánvaló, hogy az a biztonság garantálásának legjobb struktúrája, ha továbbra is állami kézben tartjuk a vasúti infrastruktúrát, a demokratikus ellenőrzés fenntartásával és a szükséges beruházások folytatásával.

Georges Bach (PPE). – (DE) Elnök úr! Én is szeretném kifejezni részvételem az érintett családoknak. Nem sok vigasztalást jelent azonban az érintettek – a gyászoló családok és a súlyosan sérültek – számára, ha továbbra is azt hangsúlyozzuk, hogy a vasút a legbiztonságosabb közlekedési mód és hogy a balesetek száma nagyon alacsony a közúti balesetek számához viszonyítva.

Természetesen felvetődik a körülmények kérdése. Hogyan történhetett meg egy ilyen katasztrófa? Ezzel a kérdéssel azonban, amint ez már elhangzott, műszaki szakértőknek, azt követően pedig a bíróságoknak kell foglalkozniuk. A következő kérdésre kell megtalálnunk a választ: mi romlott el a közös európai vasúti piac megteremtése során? Másodszor pedig: hogyan tudjuk megelőzni a további baleseteket a rendelkezésünkre álló eszközökkel? Egyetlen baleset is túl sok.

Volt vasúti alkalmazottként jómagam is átéltem a változásokat. Szeretnék megemlíteni néhány olyan problémát, amelyek bizonyos mértékű hatást gyakorolnak a biztonságra. Az 1990-es évek elején a verseny vasúton történő bevezetése helyett a műszaki harmonizáció folyamatával kellett volna kezdenünk. Már az 1990-es években le kellett volna küzdenünk mindazokat a problémákat, amelyeket Kallas úr említett. Csak a technikai harmonizáció alapján lett volna szabad megnyitnunk a piacot a verseny előtt. A társaságok szétdarabolása következtében sok gazdasági szereplő vesz részt a vasúti rendszer üzemeltetésében, és ez a rendszer csak akkor működik megfelelően, ha egyetlen társaság üzemelteti. Ezért véleményem szerint a tagállamok, a vasúti társaságok, az infrastruktúrakezelők és a Bizottság is, amely – amint ez már elhangzott –, időközi ellenőrzés végrehajtása nélkül bevezetett irányelveket és rendeleteket, osztoznak a közelmúltban bekövetkezett balesetek felelősségében. Az értékelést csak a közelmúltban fejezték be. A vasúti társaságok elkövezték azt a hibát, hogy rossz stratégiát választottak és túl sokáig vártak egy európai rendszerre. Folyamatosan a költségek csökkentésére törekednek, nem megfelelően képzett alkalmazottakat foglalkoztatnak, amint ez már elhangzott, és túl kevés beruházást hajtottak végre.

Három szempontra szeretnék még rávilágítani. A finanszírozást haladéktalanul növelni kell a tervezett korszerűsítési program felgyorsítása érdekében.

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Általában véve a vasúti közlekedés biztonságosabb, gyorsabb, és kevesebb szennyezést okoz, mint a közúti közlekedés. 2007-ben azonban durván 2 600 ember vált vasúti balesetek áldozatává, míg a múlt évben több személyszállító és tehervonatot ért baleset.

A közelmúltban bekövetkezett belgiumi vasúti baleset, amelynek veszteséglistáján húsz halálos áldozat és több mint 120 sérült szerepel, újból megrázó módon ráirányítja figyelmünket a vasúti közlekedés biztonságának fontosságára. A gazdasági és pénzügyi válság sajnálatos módon tovább súlyosbította azokat a pénzügyi nehézségeket, amelyekkel a vasúti közlekedési infrastruktúrában érintett üzemeltetőknek és hatóságoknak egyaránt szembe kell nézniük. Súlyos aggályt jelent, hogy a baleset egyik lehetséges oka a szakképzett alkalmazottak, valamint az ERTMS végrehajtásához szükséges pénzügyi erőforrások hiánya, miközben vasúti dolgozók ezrei veszítik el munkájukat. Felszólítom a tagállamokat és a Bizottságot, hogy tegyék meg a szükséges lépéseket a következők érdekében:

1. a vasúti infrastruktúra és a meglévő gördülőállomány korszerűsítése a hatékony és biztonságos vasúti közlekedés garantálásához,
2. elsőbbség biztosítása a vasúti közlekedés biztonságához és védelméhez szükséges beruházásoknak, és
3. új vasúti közlekedési infrastruktúrák kifejlesztése és az ERTMS végrehajtása.

Antonio Cancian (PPE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! A közelmúltban bekövetkezett vasúti balesetek, amelyek megrázták Európát – Belgiumban ma, Olaszországban tegnap –, arra köteleznek bennünket, hogy tegyük mérlegre a rendszer hibáit, valamint a szolgáltatások biztonságának javítására szolgáló intézkedéseket.

Megdöbbenő például, hogy az Európai Unió még 2000-ben létrehozott egy megfelelő rendszert a vasúti forgalom megfigyelésére – ez az ERTMS –, és ennek ellenére tíz évvel később ez a rendszer alig néhány tagállamban működik.

Még ma is több mint húsz különféle vasútbiztonsági rendszer működik az EU területén, és egyértelmű, hogy ez a helyzet problémákat okozhat, különösen a nemzetközi vasútvonalakon.

Az igaz, hogy a vasúti infrastruktúrának és a gördülőállománynak az európai rendszerhez történő hozzáigazítása olyan műszaki és gazdasági felmérésekre és feladatokra is kiterjed, amelyeket elkerülhetetlenül

az ágazatban működő társaságoknak kell kezelniük. Nem hagyhatjuk azonban figyelmen kívül azt, hogy az európai jogalkotás nem határozott meg dátumot, ameddig a nemzeti vasútvonalakat hozzá kellene igazítani az ERTMS rendszerhez, és hogy a tagállamokra bízva annak eldöntését, hogy gördülőállományukra milyen berendezéseket kell felszerelni.

Jobb lenne határidőket előírni és meghatározni, ösztönözni beruházások útján, vagy még inkább úgy, hogy megvonjuk a beruházásokat azoktól, akik nem hajlandók alkalmazkodni az infrastruktúra-projektekhez, vagy akik olyan gördülőállományt vásárolnak, amelyek nem alkalmazzák ezeket a rendszereket.

A másik érv az, hogy az átjárhatóságot és a belső piac megvalósítását nem szabad késleltetni. Ma van egy független nemzeti biztonsági hatóságunk, annak kell hitelesítenie a megfelelő biztonsági rendszereket. Nos, ki kell kötni, hogy a biztonsági tanúsítványokat be kell szerezni a működési engedély megadása előtt.

Továbbá a szabad közös vasúti piac kilátásaira előretekintve szeretném hangsúlyozni, hogy az Európai Vasúti Ügynökség ellenőrzési jogait központi szinten meg kell erősíteni.

Debora Serracchiani (S&D). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! A közelmúltban bekövetkezett brüsszeli vasúti balesetet követően, amelyre már sok képviselőtársam hivatkozott, újból reflektorfénybe került a vasútbiztonság kérdése.

A vasutak biztonságáról szóló 2004/49/EK irányelv általánosságban előírja, hogy a vasúti vállalkozások és az infrastruktúrákezelők teljes felelősséggel tartoznak rendszerük biztonságáért, mindenki a saját része tekintetében.

A Belgiumban bekövetkezett baleset konkrét esetében a jelek szerint emberi hiba történt. Természetesen meg kell várnunk a vizsgálat eredményét. Úgy tűnik azonban, hogy a vonat nem volt felszerelve automatikus fékrendszerrel.

Tisztában van-e a Bizottság azzal, hogy a tagállamokon belül mely hálózatok és mely vonatok nincsenek felszerelve ezzel a biztonsági berendezéssel? Ezenkívül szándékában áll-e jogalkotási javaslat kidolgozása annak elérése érdekében, hogy az Unió teljes hálózatára felszereljük ezt a rendszert?

Ślawomir Witold Nitras (PPE). – (PL) Elnök úr! Először is szeretném kifejezni részvételem az áldozatok hozzátartozóinak. Szeretnék beszélni valamiről, ami számomra nagyon fontosnak tűnik, és amiről itt még senki sem beszélt. Az itt folyó vita sok szempontból indokolt. Nekem is megvannak a saját nagyon egyértelmű nézeteim erről az ügyről. Úgy gondolom, hogy egy túlszabályozottságtól mentes piac sokkal jobb, mint az állami tulajdonban lévő vállalatok által uralt piac, de szeretnék beszélni valamiről, ami nagyon fontos ennek a vitának a kapcsán.

Ez a vita nemcsak arról szól, hogy egy vállalat állami vagy magántulajdonban van-e, hanem arról is szól, hogy a piac szabad vagy korlátozott, szabályozott piac, ami valójában gyakran azt jelenti, hogy sok tagállamban egyetlen állami tulajdonú vállalat monopóliummal rendelkezik. Nagyon sok vasúti rendszer létezik, és ezek nemcsak az egyes tagállamok között különböznek, hanem sok esetben egy adott tagállamon belül is különféle rendszerek vannak használatban, és a szóban forgó rendszerek gyakran protekcionista adminisztratív akadályt jelentenek, amelyeket csak azért állítottak fel, hogy védjék a monopóliummal rendelkező vállalatot a nemzeti piacon. Sok esetben egyszerűen azért nem engedélyezik bizonyos berendezések és mozdonyok használatát, hogy korlátozzák a másik országból származó versenytárs vagy egy magántulajdonú versenytárs piacra lépési lehetőségeit. Ennek következményeként sok különféle rendszer jön létre és biztonsági problémák alakulnak ki.

Ha megvizsgálják a strukturális alapok elosztását az új tagállamok infrastruktúra-projektjei esetében, akkor láthatják, hogy ezekben az országokban gyakorlatilag nincs pénz a vasúti infrastruktúrára. Azok az ügyintézők, akiknek az a dolguk, hogy kitöltsenek pályázatokat és pénzért folyamodjanak, a legkevésbé sem érdekeltek ebben. Olyan rendszerrel van dolgunk, amelyben sok tagállam semmit sem akar változtatni vasútjaival kapcsolatban, nehogy a más országokból vagy a magánszektorból érkező versenytársak jó helyzetbe kerüljenek. Ennek a helyzetnek a biztonság és a versenyképesség látja kárát.

Ivo Belet (PPE). – (NL) A tragikus buizingeni baleset vizsgálat megkezdésére kötelez valamennyiünket – egész Európával együtt. Ez a tragédia 18 emberéletet követelt, és tartozunk az áldozatoknak annyival, hogy nagyon rövid időn belül levonjuk a katasztrófából a tanulságokat, és gondoskodunk a biztonság garantálásáról a belgiumi és az európai vasútvonalakon.

Amint tudjuk, és ez már elhangzott, nem Európa hibája, hogy nem épült ki teljes egészében az automata vonatmegállító rendszer Belgiumban. Ez azonban nem azt jelenti, hogy Európának most nem kell lépnie, épp ellenkezőleg. Kifejezetten felszólítjuk az Európai Bizottságot is, hogy végezzen el egy értékelést, amelynek során választ kell találni néhány nagyon konkrét kérdésre. Például, amint önök is tudják, köteleztük a vasúti társaságokat – közöttük a magántársaságokat is – arra, hogy 2013-ig teljes mértékben szereljék fel vonataikat az új európai vonatellenőrző rendszerrel (ETCS), miközben már tudjuk, hogy az európai vasútvonalak addig nem lesznek felszerelve ezzel a rendszerrel.

Két számadatot szeretnék megemlíteni. Jelenleg, biztos úr, egész Európában alig 2 800 kilométer vasútvonal van felszerelve ezzel az új európai biztonsági rendszerrel. A belgiumi vasútvonalak 3 400 kilométeres hosszúsága önmagában több ennél. Ezért egyértelmű, hogy Európa nem áll készen erre a rendszerre, és hogy ezért vonataink nem lesznek képesek, vagy csak elégtelenül lesznek képesek kommunikálni ezekkel az új jelzőberendezésekkel. Ez alapos értékelést tesz szükségessé.

Biztos úr! Annak kivizsgálására is vennünk kell a bátorságot, hogy a vasúti társaságok közötti közelgő verseny fokozhatja-e a személyzetre nehezedő nyomást. Kell-e esetleg mérlegelnünk meghatározott vezetési idők és pihenőidők európai szintű bevezetését a mozdonyvezetőkre nézve, amint ezt a teherautósófőrök esetében megtettük? Röviden: ez a baleset arra kötelezi az Európai Uniót, hogy vizsgáljuk meg lelkiismeretünket és végezzünk értékelést, ezenkívül kell, hogy legyen bennünk készség és politikai akarat arra, hogy szükség esetén végrehajtsunk változtatásokat.

Michael Cramer (Verts/ALE). – (DE) Elnök úr, biztos úr! Két mozdonyt érintett ez a szörnyű baleset, amelyeket az SNCB, az állami vasúttársaság üzemeltetett egy állami vasúti hálózaton. Belgiumban a vasúti utasszállítás piacán nincs verseny. Ezért ennek semmi köze sincs a versenyhez vagy a hálózatok megnyitásához. Ez az egész a nem kielégítő biztonsági előírásokról szól. Grosch úr már rámutatott arra, hogy már több mint húsz éve létezik az a technológia, amely képes automatikusan megállítani a vörös jelzést meghaladó vonatot. A kérdés az, hogy miért nem szerelték fel?

Az esetnek semmi köze sincs továbbá az európai vasúti forgalomirányítási rendszerhez (ERTMS). Én voltam az ERTMS előadója. Ez egy jövőkép, de nem mentesíti a tagállamokat a megfelelő biztonsági intézkedések életbe léptetésének felelőssége alól, amelyek nemzeti szinten már elérhetők. Ez az egyes országok feladata.

Ezért fel kell tennünk azt a kérdést, hogy a belga hatóságok az elmúlt húsz év során miért nem hajtottak végre beruházásokat ebbe a biztonsági rendszerbe. Ha egy-két kilométerrel rövidebb autópályát építenek, akkor kétszer-háromszor annyi pénzük lett volna, mint amennyi ezeknek a biztonsági rendszereknek a bevezetéséhez szükséges, és elkerülhették volna az ilyen baleseteket. Nem ez volt az első eset, amikor egy vonat meghaladott egy vörös jelzést. Ez egyszerűen csak az első olyan eset volt, ami ilyen szörnyű balesethez vezetett.

Siim Kallas, a Bizottság alelnöke. – Elnök úr! Ez a vita, amelyet a tragikus belgiumi baleset váltott most ki, természetesen a vasútbiztonság és az európai közlekedés fejlesztéséről folytatott átfogó vita részét alkotja majd. A Bizottság most dolgozik egy, a közlekedés jövőjével foglalkozó fehér könyv előkészítésén, amely komoly figyelmet szentel az összes közlekedési mód összes biztonsági és védelmi szempontjának, a vasutat is ide számítva, amely – amint ez már sokszor elhangzott –, továbbra is az egyik legbiztonságosabb közlekedési mód.

Az is nagyon fontos, hogy most megvitatjuk a vasúti csomagot – a vasúti csomag „első átdolgozását” –, és feltétlenül fogunk ezen dolgozni és mérlegelni fogjuk.

De szeretnék néhány tényszerű megjegyzést tenni. Az európai vasúti forgalomirányítási rendszert (ERTMS) a vasutak átjárhatósága biztosításának szándékával tervezték meg. Nyilvánvalóan jó rendszer, amelynek vannak nagyon komoly biztonsági elemei. A biztonság azonban továbbra is a tagállamok felelőssége marad, bármilyen rendszert használunk is. De az ERTMS jó ütemben halad előre.

Közlekedési TEN-T hálózatok: hamarosan újból megvitatjuk ezt a kérdést. Ez a konkrét projekt a forgalomirányítási rendszer telepítésével foglalkozik. 2020-ig 20 000 kilométer hosszúságú vasútvonalon használják majd ezt a rendszert Európában, Belgiumot is ide számítva.

Ez folyamatban van, de a vasutak esetében nagyon sok időre és hatalmas beruházásokra van szükség, és a TEN-T hálózatra fordított pénzeszközök 85%-át kifejezetten a vasutak és ezen belül az ERTMS továbbfejlesztésére használják fel. Természetesen nagyon boldog lennék, ha az Európai Parlament

támogatásával megemelhethénk a közlekedési hálózatok beruházásainak finanszírozását. Ez nagyon fontos kérdés.

De az emberi tényező természetesen mindig fontos szerepet játszik. És amikor a biztonsági előírásokról beszélgetünk, van egy előírás – a vörös fényjelző –, ami azt jelenti, hogy meg kell állni. Ez az előírás már a 19. század óta érvényben van. Ha tehát most azt mondjuk, hogy lesz egy 100%-ig biztos fékrendszerünk, amivel elkerülhetjük az emberi hibákat, akkor tévedünk. Az emberi hibának mindig megvan a maga kicsi lehetősége. És az emberi felelősség nagyon fontos.

Még egy megjegyzésem van a liberalizációról és a közszolgáltatásokról: ez két különböző szempont. Senki sem akadályozza meg, hogy az államok jó közszolgáltatásokat kínáljanak fel, akár a liberalizáció keretei között is. Az európai szabályok megengedik támogatás biztosítását – ezt az államok adják –, és ez a liberalizáció nem zárja ki a magas színvonalú közszolgáltatásokat.

Elnök. – A vitát lezárom.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Herbert Dorfmann (PPE), írásban. – (DE) A tragikus belgiumi vonatbaleset a vasutak biztonságára irányította a közfigyelmet. Javítani kell a gördülőállomány, valamint a jelzőrendszerek biztonságát. Különösen sok teljesen elavult tehervagon fut Európa vasútvonalain. A tavalyi olaszországi baleset megmutatta ennek lehetséges következményeit. Az EU sajnálatos módon mindeddig nagyon keveset tett annak érdekében, hogy kötelezze a teherfuvarozókat gördülőállományuk elfogadható biztonsági normáknak megfelelő korszerűsítésére. Nem szabad megfedkezünk arról, hogy veszélyes árut is szállítanak vasúton, amelyeknek baleset esetén pusztító hatásuk lehetnek. Mindezeknek hátterében magasabb szintű biztonsági előírások bevezetésére szólítok fel a vasutaknál.

Bruno Gollnisch (NI), írásban. – (FR) Az a tragédia, amely a jelenlegi gyászt előidézte Belgiumban, kétségkívül olyan okok miatt következett be, amelyek az adott ország speciális jellegzetességeivel kapcsolatosak, amint ezt ma sok flamand képviselőtársunk hangsúlyozta. A vizsgálatnak kell megállapítania, hogy ezek a jellegzetességek milyen mértékben felelősek a tragédiáért.

Volt azonban egy konkrét, alapvető oka: a vasúti közlekedés liberalizációja, valamint a hálózatkezelés leválasztása magáról a vasúti közlekedéstől. Ezért a hálózatot, annak minőségét és biztonságát feláldozták a közlekedési vállalkozások profitjának kedvéért, amelyek túlságosan magasnak tartják a rájuk kivetett illetékeket, mint ahogyan a vonatok kicserélését és korszerűsítését is feláldozták. A mai szolgáltatások menetrendje és gyakorisága a profit előállítás logikájának felel meg, nem pedig a felhasználók szükségleteinek. Egyes vonalakon leállítják a forgalmat annak ellenére is, hogy az utasok rendszeresen igénybe veszik azokat, mert nem eléggé nyereségesek. Más vonalakon annak ellenére is fenntartják a forgalmat, hogy a józan ész ennek ellenkezőjét sugalmazza. A késések megszokottá váltak, még a TGV vonalain is.

Az önök liberális rendszerében a vonatot igénybe vevő polgárok nem váltak nagyra becsült ügyfelekké; ők továbbra is csak felhasználó-adófizetők, akikkel úgy lehet bánni, akár a marhákkal. Az összes többi liberalizált tevékenységhez hasonlóan ma egyre többet és többet fizetünk egy olyan szolgáltatásért, amely egyre rosszabbá, nem is beszélve arról, hogy sajnálatos módon egyre veszélyesebbé válik.

Marian-Jean Marinescu (PPE), írásban. – (RO) A tragikus brüsszeli baleset figyelembevételével újból szembe kell néznünk azzal a kérdéssel, hogy a tagállamok még nem hangolták össze teljes mértékben vasútbiztonsági rendszereiket, jöllehet a 2004/49/EK irányelv egyértelműen meghatároz közös szabványokat a biztonsági mutatókhoz, és teljes mértékben teljesíti az átfogó biztonsági követelményeket, az infrastruktúrát és a forgalomirányítást is ide számítva. A legnagyobb probléma valószínűleg szigorúan pénzügyi jellegű: a vasúti infrastruktúrák és a gördülőállomány hasznos élettartama rendkívül hosszú, és ez a jelzőrendszerekre is vonatkozik. Ilyen körülmények között kívánatos lenne, hogy a tagállamok a válság ellenére is túltekintsenek ezen a pénzügyi kérdésen, és mérlegeljék az átjárható rendszerek végrehajtásának felgyorsítását, emellett többet ruházzanak be a vasúti infrastruktúrába és a jelzőrendszerekbe, az infrastruktúra és a gördülőállomány tekintetében egyaránt.

A gördülőállomány és a vasúti infrastruktúra felújításának és korszerűsítésének elhalasztásával elért megtakarítások – a mostani esethez hasonlóan – sajnálatos módon tragikus baleseteket eredményezhetnek, amelyeknek során nemcsak óriási gazdasági és pénzügyi veszteségeket kell elszenvedni, hanem emberéletek elvesztését is, mi elfogadhatatlan. Szeretném kifejezni legmélyebb részvétemet az érintett családoknak ezekben a nehéz időkben, és remélem, hogy soha többé nem történik ilyen tragédia.

(Az ülést 11.25-kor felfüggesztik és 11.30-kor folytatják.)

ELNÖKÖL: LAMBRINIDIS ÚR

alelnök

6. Az előző ülés jegyzőkönyvének elfogadása

(Az előző ülés jegyzőkönyvét elfogadták)

Véronique De Keyser (S&D). – (FR) Elnök úr, nem térnék vissza az e Házban tegnap megtörtént, a Parlamenthez méltatlan, sajnálatos eseményre, amelynek során sértegették Van Rompuy urat. Az Európai Tanács elnöke meg tudja védeni magát, nem tűröm azonban, hogy e Házban bárki is azt mondja országról, hogy az nem egy ország. Országom az Európai Unió egyik alapítója, amely hamarosan átveszi az elnökséget. Nem értem, hogy e Házban valaki hogyan alacsonyodhat le odáig, hogy ilyen dolgokat mondjon, én pedig elnézést kérek, elnök úr.

(Taps)

Gerard Batten (EFD). – Elnök úr, egy napirendi pontról ugyanazon szabály alapján kívánok szólni, mint amely alapján a hölgy szólalt fel, és amely felszólalásban Nigel Farage kollégámra utalt.

Ezt politikának hívják. A Lisszaboni Szerződést az emberekkel való konzultáció nélkül országainkra erőltették, és amikor kollégám erről mond valamit, és az embereknek ez nem tetszik, kifogást emelnek. Ezt politikának hívják. Országunkban volt ilyen, mielőtt az Európai Unió lerombolta demokráciánkat, tehát szokjanak hozzá, hogy e helyen figyeljenek az ellenzékre.

Elnök. – Batten úr, az előző kijelentés a Parlamentben tegnap elhangzottakra történő reagálás volt. E szabály alapján történt a felszólalás. Nem volt napirendi pont. Tehát napirendi pontja nem volt odaillő.

7. Szavazások órája

Elnök. – A következő napirendi pont a szavazás.

(A szavazás eredményeinek részleteiről: lásd a jegyzőkönyvet)

7.1. Az Európai Közösségen belüli energiaipari infrastruktúrát érintő beruházási projektek (A7-0016/2010, Adina-Ioana Vălean)

7.2. Az ukrajnai helyzet (B7-0116/2010)

- A 4a. bekezdésről szóló szavazás előtt:

Cristian Dan Preda, a PPE képviselőcsoport nevében.. – (FR) Elnök úr, szeretném előterjeszteni a következő módosítást: „bár elismeri, hogy Ukrajna ratifikálta az Európa Tanácsnak a nemzeti kisebbségek védelméről szóló keretegyezményét és a Regionális vagy Kisebbségi Nyelvek Európai Chartáját, felhívja az ukrajnai hatóságokat, hogy tegyenek nagyobb erőfeszítéseket az ukrajnai kisebbségi közösségek megszólítása érdekében, tovább integrálván e közösségeket az ország politikai fejlődésébe, és megfelelő módon előmozdítván a kisebbségi nyelven történő oktatáshoz való jogot.”

Az ok nagyon egyszerű: ki kell használnunk a választást követő időszakot annak hangsúlyozására, hogy az Unió külpolitikája az emberi jogok, köztük a kisebbségi jogok tiszteletben tartásán alapul.

(A Parlament hozzájárul a szóbeli módosítás elfogadásához)

- A 14. bekezdésről szóló szavazás előtt:

Michael Gahler, a PPE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, ha szóbeli módosításomat elfogadják, nincs szükség részenkénti szavazásra. A módosítás a következőképpen hangzik:

, a PPE képviselőcsoport nevében.. – „felhívja a Bizottságot, hogy a 2011–2013-as nemzeti indikatív programot hozza szorosan összhangba társulási menetrenddel”.

, a PPE képviselőcsoport nevében.. – (DE) Az előttünk lévő eredeti szövegben pontosan fordítva van, és ez helytelen.

(A Parlament hozzájárul a szóbeli módosítás elfogadásához)

- A 15. bekezdésről szóló szavazás előtt:

Michael Gahler, a PPE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, ez csak egy tárgyi kiigazítás. Az új megfogalmazás helyes. Az eredeti szövegben helytelen a hivatkozás. Nem kell felolvasnom, hiszen az indítvány írásban önök előtt van.

(A Parlament hozzájárul a szóbeli módosítás elfogadásához)

7.3. Az EP prioritásai az ENSZ Emberi Jogi Tanácsa ülésének fényében (Genf, 2010. március 1-26.) (B7-0119/2010)

- A szavazás előtt:

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra (PPE). – (ES) Elnök úr, tegnap a most szavazásra bocsátott állásfoglalásra irányuló indítványról szóló vita során sajnálatunkat fejeztük ki Orlando Zapata Tamayo, 42 éves építész és kubai politikai fogoly halála kapcsán, aki éhségsztrájk és sokéves önkényes, igazságtalan, embertelen és kegyetlen bebörtönzés után veszítette életét.

E Házban Georgieva biztos asszony határozottan és erőteljesen elítélte ezt az esetet. A Parlament nevében felhívom önt, elnök úr, hogy fejezze ki részvétét Zapata úr családjánál, akiket a temetés alatt zaklattak.

Arra szeretném kérni, hogy közölje a kubai hatóságokkal, hogy a lehető legteljesebb mértékben elítéli ezt a halálesetet, amely elkerülhető lett volna, és amelyet az Emberi Jogok és Megbékélés Kubai Bizottságának vezetője, Elizardo Sánchez igazságszolgáltatásnak álcázott gyilkosságnak nevezett. Remélem, elnök úr, hogy ez a haláleset elgondolkztatja majd azokat, akik jóhiszeműségből vagy naivitásból meg akarják változtatni a Tanács közös álláspontját, egy tiszteletre méltó álláspontot, amely pusztán arra szolgál, hogy a szigettel folytatott kapcsolatokban végbemenő bármely javulást összekapcsolja az emberi jogokkal és az alapvető szabadságokkal, amelyeket, amint láttuk, továbbra is megsértenek.

(Taps)

- A 3. számú módosításról szóló szavazás után:

Elmar Brok (PPE). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, szóbeli módosításként szeretném előterjeszteni, hogy a 10. bekezdésről, a következő szakaszról részenkénti szavazást tartsunk: „úgy véli, hogy mégsem helyénvaló a fent nevezett fogalom felvétele a rasszizmus, a származás alapján történő megkülönböztetés, az idegengyűlölet és a diszkrimináció minden formája tekintetében kiegészítő normákat megállapító jegyzőkönyvbe”. Részenkénti szavazást kell tartani e központi szakaszról, mert nem értem, hogy miért keverjük ezeket a dolgokat, és miért nem tesszük világossá, hogy a vallási kisebbségekkel szembeni hátrányos megkülönböztetés ellen éppoly határozottan kell harcolnunk, mint a hátrányos megkülönböztetés egyéb formái ellen. Elfogadhatatlan, hogy a vallási kisebbségekkel szembeni hátrányos megkülönböztetés elleni harc érdekében hozott intézkedések kevésbé szigorúak legyenek. Ezért meg kell teremteni a lehetőséget a részenkénti szavazásra.

(A Parlament elutasítja a részenkénti szavazásra vonatkozó kérést)

- A 20. bekezdésről szóló szavazás előtt:

Elmar Brok (PPE). – (DE) Elnök úr, az utolsó mondatban az „uniós álláspontokba” szavak törléséről szintén részenkénti szavazást szeretnék kérni. A szöveg így hangzana: „szorgalmazza, hogy az ajánlásokat és a kapcsolódó megállapításokat építsék be a mindkét féllel folytatott uniós párbeszédbe, valamint a többoldalú fórumokba”. Az „uniós álláspontokba” szöveget el kellene hagyni. Ebben az esetben részenkénti szavazást kérek.

(A Parlament elutasítja a részenkénti szavazásra vonatkozó kérést)

7.4. Peking+15 - az ENSZ cselekvési platformja a nemek közötti egyenlőségért

7.5. Az 1/2010. számú költségvetés-módosításban (I. szakasz, Európai Parlament) tervezett bevételek és kiadások (A7-0017/2010, Vladimír Maňka)

7.6. Zöld Könyv a közös halászati politika reformjáról (A7-0014/2010, Maria do Céu Patrão Neves)

8. A Tanács közös álláspontjainak közlése: lásd a jegyzőkönyvet

9. A szavazáshoz fűzött indokolások

Elnök. – A következő napirendi pont a szavazáshoz fűzött szóbeli indokolások.

Zoltán Balczó (NI). – Elnök úr, kérhetnék egy kétperces szünetet, amíg kimennek az ülésteremből? Vagy egyperces szünetet?

Jelentés: Adina-Ioana Vălean (A7-0016/2010)

Zoltán Balczó (NI). – (HU) A rendelet célja pozitív, az energetikai infrastruktúrával kapcsolatos adatokat gyűjt a tagállamoktól, azt rendszerezi és közösségi szinten hozzáférhetővé teszi a gazdasági szereplőknek, így beavatkozik – nagyon helyesen – a piac működésébe. A Parlament azonban ezzel teljesen ellentétes indítványt fogadott el, még hozzá ezt tekinti a rendelet politikai céljának. Idézem: Uniós szinten minden intézkedésnek semlegesnek kell lenni, és nem jelenthet beavatkozást a piac működésébe. Ez a Parlament, többsége semmit nem tanult a pénzügyi, gazdasági világválságból. Változatlanul a neoliberais dogmák mellett áll ki és egy ilyen stratégiai területen is a piac önszabályozásában bíz. Ez elfogadhatatlan, ezért szavaztam nemmel.

Peter Jahr (PPE). – (DE) Elnök úr, az Európai Unióban a működő infrastruktúra a jólét megfelelő emelkedésének meghatározó tényezője. Az élelmiszer-biztonság és a közös kül- és biztonságpolitika mellett az energiapolitika alapvető szerepet játszik. Már emiatt az egyetlen ok miatt is elengedhetetlen, hogy az Európai Parlament ne csak részt vegyen a vitában, hanem együttdöntési joggal is rendelkezzen. Ezért felszólítom a Bizottságot, hogy vessen véget ennek a blokádpolitikának, és biztosítsa a Parlament együttdöntési jogát.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Elnök úr, nagyon röviden fogok szólni. Az elképzelés nagyon helyes. Különösen tetszik az ökológiai szempontra helyezett hangsúly. Erről szólva azonban legyünk következetesek. Pontosan az ökológiára és a környezetvédelemre vonatkozó kérdések voltak azok a jelentős, ténybeli érvek, amelyekre az északi gázvezetékekkel kapcsolatos elképzelés elleni tiltakozás alapult. Az indokolt, gyakorlati és tudományosan megalapozott érveket azonban elsöpörték, mert győztek a politikai érvek. Véleményem szerint e projekt támogatásakor a politikában nem lehetünk képmutatók. Az északi gázvezeték esetében az Európai Unió számos tagállama és számos képviselőcsoport megelégedett erről.

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) 2009 elején nyilvánvaló volt, hogy a villamosáram- vagy a gázellátás összeomlása esetén az Európai Unió és a tagállamok nem tudnak segíteni egymásnak. Nyilvánvaló volt, hogy a nyugati és a keleti villamos hálózatok nincsenek összekapcsolva, eltérő paraméterekkel rendelkeznek és nem kompatibilisek.

Ezért jó, hogy az államok és a hálózatok üzemeltetői az energiaellátási kapacitásaikra vonatkozó alapvető információkat közölni fogják az Európai Bizottsággal, amely így fel tudja mérni a hálózat és az uniós energiabiztonsági politika hiányosságait, és tájékoztatni tudja az egyes országokat energiarendszereik tartalékkapacitásáról. Ebből a szempontból véleményem szerint az Európai Unió érdekében támogatnunk kell az energia területén az információ rendelkezésre bocsátására és gyűjtésére irányuló tanácsai és bizottsági kezdeményezést.

Állásfoglalásra irányuló indítvány RC-B7-0116/2010

Viktor Uspaskich (ALDE). – (LT) Különösen szeretném hangsúlyozni, hogy támogatom az ukrainai demokratikus választások megtartását, és hogy az embereknek lehetőséget biztosítanak szabad akaratuk kifejezésére. Mivel jól ismerem Ukrajnát, látom, hogy nemcsak a kormány, hanem maga a társadalom is

aktívan követi a demokráciához és a demokratikus intézmények megteremtéséhez vezető utat. Remélem továbbá, hogy ezek a választások Ukrajnát közelebb hozzák az Európai Unióhoz, és még erősebb hidat verhetnek az EU és Oroszország közötti együttműködés terén. Örülök ugyanakkor, hogy egy volt szovjet ország hamarosan talán még vízummentes rendszert is kialakít az Európai Unióval.

Jarosław Kalinowski (PPE). – (PL) Elnök úr, az ukrajnai helyzetről szóló állásfoglalás kiegyensúlyozott, és a valóságról objektív képet fest. Már csak sok sikert kívánhatunk Ukrajnának ahhoz, hogy megoldja gazdasági problémáit és az Ukrajna geopolitikai jövője tekintetében fennálló igen mély társadalmi megosztottságot.

Szeretném felhívni továbbá a figyelmet a leköszönő Jusczenko elnök döntésére, miszerint „Ukrajna nemzeti hőse” címet adományoz Stefan Banderának, valamint két nemzeti szervezet, az Ukrán Nacionalisták Szervezete és az Ukrán Felkelő Hadsereg mint az Ukrajna függetlenségéért folytatott harcban részt vevő szervezetek elismerésére vonatkozó rendeletre. Mind Stefan Bandera, mind pedig e két szervezet felelős volt az 1940-es években a mai nyugat-ukrajnai részen a lengyel lakosság ellen elkövetett etnikai tisztogatásért és atrocitásokért. A nacionalisták 120 000 lengyelt öltek meg. Miközben a legjobbakat kívánom Ukrajnának, remélem, hogy a szélsőséges, törvényellenes nacionalizmust el fogják ítélni.

Elżbieta Katarzyna Łukacijewska (PPE). – (PL) Elnök úr, abban a szerencsében volt részem, hogy az ukrajnai elnökválasztás első fordulója alatt európai parlamenti képviselőként lehettem jelen. Meg kell mondanom, hogy az Ukrajnában élő emberek jól vizsgáztak. A választások a választási szabályok utolsó pillanatban történő módosításai ellenére igen átláthatóak és demokratikusak voltak.

Ma Ukrajnának politikai, közigazgatási és gazdasági stabilitásra van szüksége. Ezért az ukrán nép demokratikus választásának tiszteletben tartásával támogatnunk kell és fel kell gyorsítanunk azokat az intézkedéseket, amelyek Ukrajnát segíteni fogják abban, hogy megoldja fennálló problémáit. Az Európai Uniónak egyértelmű jelzést kell adnia, hogy az ajtó nyitva áll Ukrajna európai uniós csatlakozása előtt. Ha az Európai Uniót valóban érdekli Ukrajna, az első lépésnek az ukránokkal szembeni vízumkötelezettség eltörlésének kell lennie. Remélem, hogy a mai állásfoglalás elfogadása felgyorsítja az ezen elképzelések megvalósítása érdekében végzett munkát. Ezért szavaztam az állásfoglalás elfogadása mellett.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Elnök úr, abban a szerencsében volt részem, hogy az ukrajnai elnökválasztás első és második fordulója alatt – hasonlóképpen, mint néhány évvel ezelőtt – megfigyelőként lehettem jelen. Azt szeretném mondani, hogy Ukrajnát partnerként kell kezelnünk, és nem szólhatunk bele az ukrajnai választók választásába. Teljes mértékben szükségtelennek tartom a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért képviselőcsoport egyik vezetője, egy liberális képviselő tegnapi kijelentését, aki azt mondta, hogy az új elnök Moszkva-párti. Ukrajna új elnöke hivatalba lépése utáni első külföldi látogatása alkalmából Brüsszelbe jön. Az ukrajnai politikusokat cselekedeteik, és nem esetleges nyilatkozataik alapján kell megítélnünk. Ukrajnának politikai partnerünknek kell lennie, és meg kell nyitnunk az utat Ukrajna Európai Unióhoz való csatlakozása előtt. Örülök az új elnök kijelentésének, hogy hatályon kívül kívánja helyezni a Kalinowski úr által említett rendeletet, azt a felháborító rendeletet, amely nemzeti hősként ismeri el azt az embert, akinek több ezer lengyel vére tapad a kezéhez.

Charalampos Angourakis (GUE/NGL). – (EL) Elnök úr, az állásfoglalásra irányuló indítvány ellen szavaztam, mert először is úgy ítélem meg, hogy ez kísérlet Ukrajna belügyeibe való beavatkozásra, amely ellentmondásos hivatkozásokat tartalmaz. Ebből a szempontból elfogadhatatlan.

Másodszor pedig úgy vélem, hogy az ukrán nép csak szenvedne az Európai Unióban való részvétel miatt. A szóban forgó állásfoglalásra irányuló indítvány e kilátások útját egyengeti, és a folyamat alatt sok más országhoz hasonlóan természetesen átszervezések is lesznek.

Harmadszor pedig az egyik fő ok, amiért az indítvány ellen szavaztam, az a Banderára történő hivatkozás. Az indítvány helyesen hivatkozik rá. Ennek a Háznak és az Európai Uniónak azonban óriási a felelőssége, ha ilyen jelenséggel van dolgunk, nemcsak Ukrajnában, hanem más országokban is, a balti államokban, amint tudják, és az Európai Uniónak és az Európai Parlamentnek valóban óriási a felelőssége abban, hogy elérkeztünk egy olyan pontra, amikor háborús bűncselekményeket rehabilitálnak.

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Politikai vezetőváltás történt Ukrajnában, de Ukrajna népe számára általánosságban nem történt változás. Lehet, hogy ez a nép elszegényedett, de egy rendkívül gazdag és óriási lehetőségekkel rendelkező országban él.

Ebből a szempontból úgy gondolom, hogy az Európai Uniónak folytatnia kell a párbeszédet Ukrajnával, valamint intenzívebb és hatékonyabb párbeszédet kell szorgalmaznia. Ukrajnának valójában uniós segítségre

van szüksége, és erre mindenekelőtt a népnek van szüksége, nem a politikusoknak, hanem Ukrajna népének, és az Ukrajna és az EU közötti együttműködés nagyon szoros partnerséget, valamint igen erőteljes közös munkát és határozott gazdasági fellendülést eredményezhet. Szeretném, ha kezdeményezőbbek lennénk e terén.

Daniel Hannan (ECR). – Elnök úr, a szovjet kommunizmus az emberi faj által kitalált leggyilkosabb ideológia volt. Tény, hogy több embert gyilkolt meg, mint bármely más politikai rendszer, és aránytalanul sok áldozatot szedett Ukrajnában.

Ez a tragédia pedig folytatódik. Ukrajna neve tudomásom szerint azt jelenti, hogy „határ” vagy „perem”, és olyan, mint két nagy tömb közötti határ, a szomszédos hatalmak versengő ambíciói pedig a szlavofilek és a nyugatbarátok közötti, országon belüli megosztottságot tükrözik.

Mi a leghasznosabb, amit ezért az országért tehetünk? Felajánlhatjuk piacaink megnyitását. Az ukrán nép művelt és szorgalmas nép, ugyanakkor viszonylag alacsony költségekkel és aránylag versenyképes exporttal rendelkezik. Ha egyszerűen felvesszük őket az európai vámunióba, jelentősen növelnénk életminőségüket.

Ehelyett nagyobb bürokráciára, kapacitásbővítésre ösztönözzük őket, és megpróbáljuk bevonni őket az Európai Unió együttműködési struktúráiba. Nem ezt kérik! Nem alamizsnát kérnek tőlünk. Mindössze értékesítési lehetőséget akarnak.

Jelentés: Adina-Ioana Vălean (A7-0016/2010)

Daniel Hannan (ECR). – Elnök úr, az emberi természet olyan, ha valami váratlan történik, megpróbáljuk a tényeket hozzáigazítani már meglévő világszemléletünkhöz. A pszichiátereknek van erre egy különleges kifejezésük, talán még különlegesebb, mint a világszemlélet: „kognitív disszonanciának” hívják. Így például, amikor egy népszavazás eredménye a „nem” szavazatok győzelme, a Ház úgy reagál, hogy azt mondja, az emberek több Európát akarnak. Azért szavaztak „nemmel”, mert az nem volt eléggé föderalista irányultságú.

Így van ez a mostani gazdasági válsággal is. Válságban vagyunk, mert elfogyott a pénzünk. Mindent elköltöttünk, kimerítettünk kincstárainkat, kimerítettük hitelünket, és most jön a Ház és azt mondja, hogy többet kell költenünk. Több európai infrastrukturális projektre van szükségünk, nagyobb költségvetésre van szükségünk.

Elnök úr, elsősorban egy újabb adag gyógyszer okozta a betegséget. Az 1970-es évek óta láttuk, hogy hová vezet ez a folyamat. A GDP csökkenéséhez vezet, munkanélküliséghez vezet, stagnáláshoz vezet, és ahhoz vezet, hogy a világ e része versenytársai mögött egyre inkább lemarad.

Állásfoglalásra irányuló indítvány RC-B7-0123/2010

Laima Liucija Andrikienė (PPE). – Elnök úr, támogattam az állásfoglalást, és e dokumentum egyik előadójaként szeretnék rámutatni néhány pontra a Goldstone-jelentésből, amellyel az állásfoglalás foglalkozik.

A Goldstone-jelentés ismételten bizonyította, hogy a maguk a szemben álló felek által végzett vizsgálatok szinte sohasem pártatlanok és objektívek. A jelentésből eléggé egyértelműen kitűnik, hogy egyik fél sem vizsgálta megfelelően és hatékonyan, hogy saját erői a hadijogot miként sértették meg.

Üdvözlünk kell továbbá, hogy a jelentést a közelmúltban felülvizsgálták, és ellentmondásosságát részben feloldották, nyelvezete keserűségén enyhítettek, ezáltal elfogadhatóbbá tették.

Az ebből levonható legfőbb tanulság, hogy erőfeszítéseket kell tennünk annak érdekében, hogy az Európai Unió fokozottabban vegyen részt a folyamatban, ne csak akkor, ha állítólagos bűncselekmények vizsgálatára kerül sor, hanem a közel-keleti kvartett tagjaként tevékeny, megelőző módon.

Martin Kastler (PPE). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) képviselőcsoport egy része nevében, és mindenekelőtt kollégám, Elmar Brok nevében azt szeretném mondani, hogy megdöbbentett bennünket, hogy a Ház ma elutasította a módosítást, amellyel a keresztény és más vallási kisebbségek bekerültek volna e jelentésbe. Véleményem szerint valóban felháborító, hogy bár folyamatosan nyilatkozatokat teszünk emberi jogi kérdésekben, a vallási háttere miatt üldözött lakosság védelmét nem tartjuk fontosnak. Nagy kár, hogy nem fogadtuk el azt a módosítást, amely a világ jövője szempontjából nagy jelentőségű témát érint. Ha képtelenek vagyunk arra, hogy megvédjük a kisebbségeket, bármilyen okból is történjen, nincs többé jogunk ahhoz, hogy az Európai Parlamentet az emberi jogok, az alapvető jogok és az ezekért való küzdelem menedékeként állítsuk be. Az állásfoglalásra irányuló indítvány ellen szavaztam, mert a vallási kisebbségeket nem szabad kizárni.

Sari Essayah (PPE). – (FI) Elnök úr, ahogy Kastler úr említette, képviselőcsoportunk nagyon szeretett volna külön szavazni erről a vallási kisebbségeket érintő pontról, de sajnos a parlamenti többség ezzel nem értett egyet.

Fel kell ismernünk, hogy a vallási kisebbségek jogainak védelme minden szempontból legalább olyan fontos, mint más kisebbségi csoportok védelme.

Az EU-nak be kell avatkoznia az ENSZ Emberi Jogi Bizottságának munkájába, mert az jelenleg teljes mértékben megrekedt és elfogult, és már nem élvez általános bizalmat.

A Goldstone-jelentés csak egy példája annak, hogy az ENSZ Emberi Jogi Bíróságát hogyan térítették el, hogy különböző antiszemita elemek érdekeit képviselje. Jelenleg a Bíróság által az egyes országokról készített 25 jelentés közül 21 Izraellel foglalkozik, mintha az emberi jogok terén Izrael lenne a világ legelnyomóbb országa. Az Európai Uniónak részt kell vennie az ENSZ Emberi Jogi Tanácsának munkájában.

Daniel Hannan (ECR). – Elnök úr, a hidegháború vége óta új forradalmi elmélet terjedt el az Egyesült Nemzetek Szervezetébe tömörülő 200 állam körében. Felmerült az elképzelés, hogy a jogszabályoknak nem a saját népükhöz valamiképpen kapcsolódó nemzeti törvényhozói testületektől kell eredniük, hanem azokat csak a saját lelkiismeretükkel elszámolásra kötelezett jogászok alkotta nemzetközi technokráciának kell meghoznia.

300 éves demokratikus fejlődést fordítunk vissza. Eltávolodunk attól az elképzeléstől, hogy a jogszabályokat elfogadóknak a választási urnákon keresztül valamiképpen felelniük kell a lakosság többi része előtt, és visszatérünk a modern kort megelőző korok elgondolásához, hogy a törvényalkotók csak teremtetőkkel vagy csak saját magukkal szemben elszámoltathatók.

Az emberi jogi törvények ezen eszközein keresztül ezek a nemzetközi bürokratikus gépezetek át tudnak nyúlni a tagállamok határain és saját akarataikat tudják érvényesíteni a helyi lakosság akaratával szemben.

Engedjék meg, hogy az egyesült államokbeli Bork bírótól, a Reagan alatt legfelsőbb bírósági bíróként jelölt, de elutasított bírótól idézzek, aki elhíresült e mondásáról: „Amit kidolgoztunk, az egy államcsíny: lassan mozduló és finom, de mégis csak egy államcsíny.”

Állásfoglalásra irányuló indítvány B7-0118/2010

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Elnök úr, a nemek közötti egyenlőség kérdése a jelenlegi szakaszban egy másik kihívás előtt áll. Az egyenlőség terén az Európai Unió által az elmúlt években elért fejlődést a jelenlegi recesszió következtében a lassulás, sőt talán a visszafejlődés veszélye is fenyegeti.

A nemek közötti egyenlőség terén folytatott hatékony politikák azonban a válságból való kilábalást, a fellendülés támogatását és a gazdaság megerősítését célzó problémamegoldási módszer részévé válhatnak. Következésképpen a nők és férfiak közötti egyenlőség előmozdítását szolgáló politikákba történő befektetésnek alapvető célkitűzésünknek kell lennie, amelyet valamennyiünknek határozottan, ebben a nehéz gazdasági légkörben még jobban, még erősebben támogatnia kell.

Jelentés: Vladimír Maňka (A7-0017/2010)

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Véleményem szerint a Parlamentnek kicsit szégyellnie kell magát az e jelentésben épp elfogadott de facto költségvetési módosítás miatt. Végül is többé vagy kevésbé minden európai ország szenved az óriási pénzügyi és gazdasági válság miatt, és emberek tömegei veszítik el állásukat, és a legtöbb, amit tehetünk, hogy az adófizetők számlájára lényegesen több forrást, nagyobb személyzetet és több költséget állapítunk meg magunknak. Ezenkívül mindenki tudja, hogy ezek a pótlólagos források és a személyzet újabb tagjai valójában elsősorban annak biztosítására szolgálnak, hogy a közelmúltbeli választásokon több, mandátumát veszített szocialistáról pénzügyileg megfelelően gondoskodjanak. Ez a múltban is egyéb, többek között az európai politikai pártoknak és európai politikai alapítványoknak juttatott támogatások jelentős növeléséhez vezetett. Feltűnő, hogy időről időre jól hangzó érveket találunk arra, hogy ezen intézmény számára tovább kutassunk az adópénztárakban, és ez ebben a válsággal terhelt időszakban elfogadhatatlan gyakorlat.

Miguel Portas, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (PT) Azt szeretném mondani, hogy az általunk most elfogadott, 13 400 000 eurós összegre történő, csak május 1-től hatályba lépő, így egy fél évet érintő költségvetés-módosítás nagyon esztelen döntés.

Ennek egy része, amely a parlamenti bizottságok és képviselőcsoportok emberi erőforrásainak bővítésére fordítható összeg 4 millió euróra történő emelésére vonatkozik, indokolható, mert a Lisszaboni Szerződés új jogalkotási igényeket támaszt a Parlamenttel szemben. Az európai parlamenti képviselők számára asszisztensek felvételére rendelkezésre álló összeg 8 millió euróval történő emelése azt jelenti, hogy a következő évben ez az összeg nem 8 millió, hanem 16 millió lesz, és ez egyértelműen túlzott, mivel a következő évben a képviselők számára újabb havi 1 500 eurós emelést terveztek, amely így nem 16, hanem 32 millió eurót tesz ki. Egy olyan időszakban, amikor országaink mindegyikében tömeges munkanélküliség és szociális válság tapasztalható, a képviselők számára biztosított források növelése felé történő elmozdulás nem fenntartható, kivéve, ha ugyanakkor van bátorságunk csökkenteni a képviselőként nekünk járó költségeket és juttatásokat, amelyek nem mindegyike teljesen indokolt.

Nem értem, hogy egy európai parlamenti képviselő egy napi utazásra hogyan kaphat 300 eurós juttatást, amihez jön még a megtett távolság arányában fizetett támogatás és az utazáshoz szükséges idő alapján fizetett támogatás, amely ellátások teljes egészében adómentesek. Megszüntethetjük a jogtalan költségeket, majd vitázhatunk arról, hogy hogyan növelhetjük jogalkotási eszközeinket. Ha ezt nem egyszerre tesszük, az választóink nehézségeinek semmibe vételét bizonyítja. Kötelességünk, hogy jó példával járjunk elől, de ma rossz példát mutatunk.

Daniel Hannan (ECR). – Elnök úr, e kérdésben örömmel értek egyet Portas úrral és a kommunista képviselőcsoporttal. Európa-szerte, Írországtól Lettorszáig a kormányok költségeik csökkentésével igyekeznek reagálni a pénzügyi válságra, a hitelválságra, de mi itt e Házban, egyedülálló módon e Házban, relatív és abszolút értékben is jelentősen növeljük kiadásainkat. Növeljük a képviselők és a személyzet rendelkezésére álló külön juttatásokat és költségvetést.

Nagyon érdekes a jelentésben adott magyarázat, mert az ott szereplő indokolás szerint a Lisszaboni Szerződés által létrehozott pótlólagos feladatok miatt van szükségünk mindezekre a többletkiadásokra. Bizonyos értelemben ez igaz, de véleményem szerint nem abban az értelemben, amit a szerzők megjelölnek. Azt látjuk, hogy a bürokrácia a bürokrácia igényeinek kiszolgálása érdekében bővül. A Lisszaboni Szerződés elsődleges funkciója, hogy további munkalehetőséget és további jövedelmet biztosítson mindazon tízezreknek, akiknek megélhetése most közvetlenül vagy közvetve az Európai Uniótól függ. Akiket nem kérdeztünk meg erről, azok a választók, és szeretném, ha az ehhez hasonló kérdések a választók elé kerülnének, hogy lássuk, hogy ezekben az időkben, amikor valamennyiüknek meg kell húzni a nadrágszíjat, jóváhagyják-e, hogy további forrásokat szavazzunk meg magunknak.

Jelentés: Maria do Céu Patrão Neves (A7-0014/2010)

Viktor Uspaskich (ALDE). – (LT) Melegen üdvözlöm a halászati ágazat új szabályaira vonatkozóan elfogadott határozatot. A halat, más állatokhoz hasonlóan nem lehet bizonyos területekre korlátozni, tehát annak vizsgálata, hogy az egyik ország jobban odafigyel-e, mint a másik, végtelen érvelések tárgya lenne.

Ha figyelembe vesszük, hogy az új tudományos kutatás igazolja, hogy számos halfajt kipusztulás fenyeget, a közös döntés szükségessége még nyilvánvalóbbá válik, nemcsak európai uniós, hanem globális szinten is. Ezért az Európai Unió e lépése más harmadik országok számára jó példaként üdvözlendő.

Remélem, hogy ez a közös elemzésért is felelős határozat méretüktől függetlenül segíti a halászati ágazatban tevékenykedő társaságokat éppúgy, mint az országokat. Remélem továbbá, hogy a határozat segít a halfajok eltűnésének megelőzésében. Szeretném kifejezni szívből jövő támogatásomat.

Diane Dodds (NI). – Elnök úr, nem örültem, hogy ma egy olyan jelentés ellen kellett szavaznom, amely halászterületeink jövője tekintetében számos pozitív lehetőséget rejtő aspektust tartalmaz.

Mégis tény marad, hogy az én halászati ágazatom számára a közös halászati politika továbbra is nagy zűrzavart okoz.

A hágai preferenciális rendszer az észak-írországi halászokat a számukra kiosztott kvóták csökkentésével minden évben diszkriminálja. Az Ír-tenger tizenegy évi ideiglenes lezárása következtében a 40 vonóhálós halászhajóból álló fehérhúsú halra szakosodott flotta hatra csökkent, és még mindig túlkapacitásról beszélünk.

Azután ott van az északi-tengeri halászterületekre kidolgozott szabályok Ír-tengerre történő alkalmazásának kérdése: egy olyan következetes vagy közös megközelítés, amelynek alapvetően köze sincs a valósághoz. Gondoljunk csak a hálórekeszekre, amelyekben bámulatra méltó okokból megállapodtak, de amelyeket Európa írt elő a halászati ágazat számára azzal a határtalan mulasztással, hogy nem közölték a változás új módszerre gyakorolt következményeit.

Ezért, bár örülök a jelentés bizonyos aspektusainak, a jelentés ellen szavaztam.

Laima Liucija Andrikienė (PPE). – (LT) A közös halászati politika reformjáról szóló iránymutatásokról szóló zöld könyvre irányuló állásfoglalás mellett szavaztam. Remélem, hogy a mai szavazással az Európai Parlament legalább egy kicsit hozzájárult a halállomány és az egészséges tengeri környezet megőrzéséhez, valamint a közös halászati politika reformjához.

Amint az Európai Parlament tagjaiként tudjuk, a halfajok 27%-át kipusztulás fenyegeti, és ha a halászatot nem korlátozzák, ezek el fognak tűnni. Tudjuk továbbá, hogy a halállományt 86%-kal növelni lehetne, ha a halat nem olyan drasztikus módon fognák. Azt is tudjuk, hogy a halfajállomány 18%-a rossz állapotú, és a tudósok azt javasolják, hogy halászatukat azonnal be kell szüntetni.

Remélem és imádkozom, hogy az Európai Uniónak legyen kellő politikai akarata, hogy ne csak tervezze a reformot, hanem hajtsa is végre.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Elnök úr, először is azt szeretném mondani, hogy a halászati politika reformjáról szóló zöld könyv mellett szavaztam, ahogy árnyékelőadónk, Carl Haglund képviselőcsoportunknak javasolta.

Szeretném azonban elmondani, hogy nagyon fontos, hogy az Európai Unió halászata és a vizek állapota több figyelmet kapjon. Ez most hatalmas kihívás. Különösen aggaszt, hogy az Európai Unióban a túlhalászással – ami valójában fosztogatással egyenértékű – kezelhetetlenné válik a helyzet, és a mennyiség fontosabbá válik a minőségnél.

Komolyabban el kell kezdenünk gondolkodni azon, hogyan tudjuk fenntartható módon megerősíteni a halállományt, és biztosítani, hogy a jövőben is halászhassunk. A hangsúlyt elsősorban a vadon élő lazacra és a vadon élő halállományra kell helyezni. A vadon élő lazacállomány helyreállítására speciális programot kell kidolgoznunk.

Én a finn Lappföldről származom. Vissza kell hoznunk a lazacot ívásra alkalmas folyóinkba, és programra van szükségünk ahhoz, hogy különösen a vadon élő lazacállományt megőrizzük és megerősítsük, hogy a jövőben is fenntartható módon halászható legyen.

Daniel Hannan (ECR). – Elnök úr, e Házban 11 éve tiltakozom a közös halászati politika hazámra gyakorolt negatív hatásai miatt: a nemzetközi jog alapján a közös halászati politika alá tartozó északi-tengeri vizek halállományának 65%-a az Egyesült Királyságé, de a kvótarendszer felosztása alapján mennyiségben annak 25%-át, értékben pedig 15%-át kaptuk.

Ez az érv elméletivé vált, mivel a halállomány valójában eltűnt. Még abban az időben is, amikor e Házban voltam, végzetes hanyatlás ment végbe abban, aminek megújuló erőforrásnak kellett volna lennie. Más országokban, amelyek megtalálták a tulajdonosi ösztönzés módját, hogy a halászok értelmét lássák, hogy a tengereket megújuló forrásként kezeljék, sikerült fenntartani a halállomány szintjét: Izlandon, Norvégiában, Új-Zélandon és a Falkland-szigeteken. Európában azonban „a közös” tragédiája érvényesült, amely esetében azt mondták, hogy ez közös erőforrás, amelyhez minden hajónak egyenlő hozzáférése van.

Lehetetlen meggyőzni a hajóparancsnokot, hogy kösse ki a hajóját, amikor tudja, hogy valaki más fosztogatja a vizeket. Amint mondtam, az érvelés most valójában elméleti. Elmúlt. Hajóink megfeneklettek. Halászkikötőink sterilek. Óceánjaink üresek.

A szavazáshoz fűzött írásbeli indokolások

Jelentés: Adina-Ioana Vălean (A7-0016/2010)

Elena Oana Antonescu (PPE), írásban. – (RO) E jelentés mellett szavaztam, mert bizonyos mértékben tökéletesíti a jelenlegi rendszert, amely ezáltal támogatja az uniós energiaipari infrastruktúrát érintő beruházási projektekre vonatkozó jobb információs jelentést. A jelentési rendszer javításának szükségessége az energiahelyzet változásából adódik egy olyan időszakban, amikor az államok közötti energiafüggőség nőtt, és belső piaccal rendelkezünk. Ezért szükségessé vált, hogy uniós szinten is rendelkezünk az energiaágazatra vonatkozó döntések meghozatalát segítő eszközökkel.

Támogatom a Bizottság által javasolt jogalap-változtatást annak érdekében, hogy a rendelet a Lisszaboni Szerződés 194. cikkén alapulhasson. A cél az európai uniós intézmények energiapolitikájában játszott szerepének megerősítése, különösen az energiapiac és az erőforrás-biztonság működésében, az

energiahatékonyság előmozdításában és a megújuló energia új formáinak fejlődésében, valamint az energiahálózatok összekapcsolásának támogatásában.

Liam Aylward (ALDE), írásban. – (GA) Az energiaellátás és a versenyképes kapacitás biztosítását, valamint az éghajlatváltozás elleni küzdelem megerősítését célzó energiaipari infrastrukturális beruházásról szóló jelentés mellett szavaztam. Ez a jelentés arra készíti az Európai Unió kormányait, hogy tájékoztassák a Bizottságot az energiaipari infrastruktúrába, a korszerűsítésbe, illetve a hatékony energiatermelésbe történő beruházásokról, hogy ezáltal segítsék az európai uniós hatékonyságot, együttműködést és energetikai tervezést. Az éghajlatváltozás elleni küzdelem, az energiaellátás biztosítása és megújuló energia alkalmazása: ezek az Európai Unióban nagyon fontos kérdések, és nagyobb erőfeszítéseket kell tenni a hatékony, célzott beruházások ösztönzése és biztosítása érdekében, valamint biztosítani kell, hogy ezek a kérdések az Európai Unió energiapolitikájának középpontjában maradjanak.

Zigmantas Balčytis (S&D), írásban. – Támogattam ezt a jelentést. A Lisszaboni Szerződés alapján az Európai Unió új hatásköröket kapott, és biztosítani kell e hatáskörök teljes mértékű és hatékony kihasználását. Erősödött az EU hatásköre az energiapolitika terén, és a közös energiapiac létrehozása az Európai Bizottság kiemelt feladata. Az európai energiapolitika azonban nem mozdítható elő hatékonyan a meglévő és tervezett európai uniós energiaipari infrastruktúrára és projektekre vonatkozó megfelelő és egyértelmű információk nélkül.

Az új rendelet az energiapolitikában egy nagyon fontos jogszabály, és nagyon remélem, hogy a gyakorlatban működik. Az európai energiapolitika nem mozdítható elő hatékonyan a meglévő és tervezett európai uniós energiaipari infrastruktúrára vonatkozó megfelelő és egyértelmű információk nélkül.

Amint tudjuk, a régi rendelet alapján számos tagállam nem teljesítette jelentési kötelezettségét, és ez az új rendelet esetében nem történhet így. Az Európai Bizottságnak mint az EU-Szerződés őrének biztosítani kell, hogy a tagállamok betartják a rendelet rendelkezéseit, és időben benyújtják a tervezett energiaipari infrastrukturális fejlesztésekre vonatkozó valamennyi szükséges információt.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), írásban. – (RO) Egységes európai uniós energiapolitikára semmi esély nincs, ha a 27 tagállam nem tud az egyes országokban külön-külön megvalósított energetikai befektetésekről pontos, átfogó jelentést biztosítani. Fontos azonban, hogy az Európai Unió felelős beosztású vezetői ne feledkezzenek meg a nemzeti ügynökségek által nyújtott információk titkosságának megőrzéséről, mivel egy nagyon fontos piac bizalmas jellegű információival van dolgunk.

Európa energiabiztonsága fontos kérdés, de a Bizottságnak tudnia kell, hogy az egyes államoktól külön-külön kapott információk nem felfedhetők, különösen akkor, ha azok tisztán kereskedelmi jellegűek. Az energetikai beruházási projektekre vonatkozó két évenkénti jelentés lehetővé teszi, hogy az Európai Bizottság rendszeres elemzést végezzen, amely meghatározza az európai uniós energiarendszer későbbi fejlesztését. Ez lehetővé teszi, hogy rések vagy problémák megjelenése esetén időben beavatkozzanak.

Meg kell találni azt a mechanizmust, amely megfelel az Európai Bizottság által előírt jelentési feltételeknek, olyan helyzetben, amikor az Európai Közösségen belüli energiaipari infrastruktúrát érintő beruházási projekteknek a Bizottság részére való bejelentéséről szóló előző rendelet rendelkezéseit nem minden tagállam tartotta be.

Antonio Cancian (PPE), írásban. – (IT) Ma e rendelet mellett szavazunk, amelyet az energiapolitikák meghatározásával összefüggésben a Lisszaboni Szerződés által a Parlamentre ruházott nagyobb hatáskör támaszt alá. Az energiaipari infrastruktúra kialakításához és végrehajtásához való uniós hozzájárulás tervezését célzó intézményközi együttműködés módszeres, ésszerű és előrelátó módon történő megvalósítása határozottan előnyös. A TEN-E programozásának és a szén-dioxid-tárolásra vonatkozó kísérleti projektek elindításának lehetséges előnyeire gondolok, amelyek az energetika jövőjét képviselik. A rendelet által előírt tájékoztatási kötelezettségek azonban azt jelenthetik, hogy a projektekre vonatkozó információk felfedésével a politika túlságosan beavatkozik a gazdaságba, és ezáltal alááshatja a versenyt. Ezért fontos az összegyűjtött és feldolgozott adatok bizalmas kezelése és az üzleti tevékenységek védelme. Ezen adatok elemzése bizonyára hozzájárul a beruházások legmegfelelőbb orientálásához. Megfelelő működésük támogatása és az ágazat magánberuházásainak ösztönzése érdekében az elemzést azonban konkrét pénzügyi intézkedéseknek is ki kell egészíteniük. Az infrastrukturális, energiaügyi és éghajlat-változási Marguerite Alapot meg kell erősíteni. A kezdeményezés indokolt és szükséges, de ezt az alapot a költségvetésben már rendelkezésre álló uniós forrásokkal fel kell tölteni, és össze kell kapcsolni az Európai Beruházási Bank és/vagy más pénzügyi intézmények által garantált finanszírozási formákkal annak érdekében, hogy a működő egyedi, állami és magánszféra közötti partnerségekben megfelelő részesedést szerezhessen.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), írásban. – (PT) A Lisszaboni Szerződés az energiapolitika területén nagyobb hatáskört biztosított Európai Uniónak.

Az energiapolitika hatékonyságának, megbízhatóságának növelése és a polgárokat terhelő költségek csökkentése érdekében elengedhetetlen a tagállamok együttműködése. Az Ukrajna és Oroszország közötti újabb gázválság kockázatának csökkentéséhez szükséges stabilitás megteremtése alapvető fontosságú. Ez biztosítaná az EU tagállamai és fogyasztói által elvárt ellátási biztonságot.

Az EU egyik legfontosabb prioritása az energetikai térség létrehozása. Az éghajlati és energiacsomag célja az uniós ipar versenyképességének növelése egy olyan világban, ahol egyre jobban korlátozzák a szén-dioxid-kibocsátást.

Az Európai Unión belüli energiaipari infrastruktúrát érintő beruházási projektekre vonatkozó rendelet segít a piac átláthatóbbá és kiszámíthatóbbá tételében, és ez támogatja vállalkozásainkat, a versenyképesség vonatkozásában pedig kedvező környezetet teremt.

David Casa (PPE), írásban. – Annak érdekében, hogy az európai energiapolitika terén az Európai Bizottság hatékonyan végezze feladatát, a vonatkozó ágazatban végbemenő valamennyi fejleményről megfelelő tájékoztatást kell kapnia. Ez az egyik ok, amiért úgy határoztam, hogy e jelentés mellett szavazok.

Edite Estrela (S&D), írásban. – (PT) Az Európai Közösségen belüli energiaipari infrastruktúrát érintő beruházási projekteknél a Bizottság részére való bejelentéséről és a 736/96/EK rendelet hatályaon kívül helyezéséről szóló tanácsi rendeletre irányuló javaslatról szóló jelentés mellett szavaztam, mivel az lehetővé teszi, hogy a Bizottság nyomon kövesse ezt az infrastruktúrát, és előre jelezze az esetleges, különösen a környezetvédelmi problémákat. Ezért hangsúlyozni kell, hogy fontos az energiaipari infrastruktúrát érintő projektek környezeti hatásának felmérése annak érdekében, hogy létrehozásuk és leszerelésük fenntartható módon történjen.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Tekintettel az integrált energiapolitika jelentőségére, nemcsak az éghajlatváltozás elleni küzdelemben és a szén-dioxid-kibocsátások csökkentésében, hanem a hatékonyság biztosításában és az Európán belüli energiafüggőség csökkentésében is alapvető fontosságú a beruházásokra és az energiaipari infrastruktúrát érintő projektekre vonatkozó információk közzétevése és továbbítása.

Az európai energiapolitika számára létfontosságú, hogy a Bizottság naprakész képet kapjon a tagállamokon belüli energiaipari beruházásokról, hogy a jobb energiahatékonyság és a tisztább technológiákba való beruházások előmozdítása érdekében integrált politikákat tudjon kidolgozni, így biztosítva a külső beszállítókkal és a fosszilis tüzelőanyagokkal szembeni fokozatos energiafüggetlenséget.

Ennek figyelembevételével támogatom a rendeletre irányuló javaslatot, különös tekintettel a rendelet szükséges végrehajtására, ami pedig annak a rendeletnek az esetében nem történt meg, amelynek e rendelet a helyébe lép.

José Manuel Fernandes (PPE), írásban. – (PT) Ez a rendeletre irányuló javaslat hozzájárul a hatékonyságot, a megbízhatóságot és a biztonságot célzó európai energiapolitika létrehozásához. Az Európai Unió számára az energiahatékonysági politika prioritást élvez, tekintettel az erőforrások megőrzésének és maximalizálásának, valamint annak szükségességére, hogy teljesítse az éghajlatváltozás elleni küzdelemben vállalt kötelezettségeit.

Szeretném emlékeztetni önöket, hogy az új projektekre való áttérés előtt figyelembe kell venni az energiahatékonyságra vonatkozó 20%-os európai uniós célkitűzés elérését. Ez azt jelenti, hogy az energiaipari infrastruktúrát érintő beruházási projekteknél meg kell felelniük annak a célkitűzésnek, hogy 2020-ra az energia 20%-át fenntartható, megújuló erőforrásból kell biztosítani. A javasolt energiapolitikának biztosítania kell az alacsony szén-dioxid-kibocsátást, valamint szolidaritáson és fenntarthatóságon kell alapulnia. Fontos a rendszer megbízhatósága, mivel a működésnek folyamatosnak kell lennie. Mind az EU-n belüli, mind az azon kívüli ellátás tekintetében figyelembe kell vennie az energiaágazat romlását. Érdemes továbbá ügyelni az infrastruktúrát érintő döntő jelentőségű beruházásokra, amelyek az energiaellátás terén hozzájárulnak a biztonsági problémák elkerüléséhez.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) Az előadó úgy ítéli meg, hogy ez az EU energiapolitikájának valóban fontos alkotórésze, amit azzal indokol, hogy az energiaipari infrastruktúrára vonatkozó megfelelő információ nélkül uniós szinten nem tudjuk hatékonyan előmozdítani az európai energiapolitikát. Az európai energiapolitikával kapcsolatos alapvető egyet nem értésünkön túl ez a jelentés is beilleszthető mégis egy jogi környezetbe, illetve a belső piaci keretrendszerbe.

A jelentés néhány pozitív szempontot azonban szintén figyelembe vesz, különösen, amikor megállapítja, hogy alapvető fontosságú az információk titkosságának, valamint az azokból eredő javaslatok semlegességének és annak biztosítása, hogy elkerüljék a politikai szinten történő piaci beavatkozást. Ezenkívül a vállalkozásokra, valamint a tagállamok és a Bizottság igazgatására nehezedő szükségtelen adminisztratív terhek elkerülése érdekében a jelentési követelmények teljesítésének könnyűnek kell lennie.

Ennélfogva végül a tartózkodás mellett döntöttünk.

Françoise Grossetête (PPE), írásban. – (FR) Az Európai Közösségen belüli energiaipari infrastruktúrát érintő beruházási projekteknek a Bizottság részére való bejelentéséről szóló tanácsi rendeletre irányuló javaslatról szóló Välean-jelentés mellett szavaztam.

Európai szinten az energiaellátás és az energia iránti igény közötti megfelelőbb egyensúly létrehozásához és az infrastruktúrát érintő legjobb beruházásokról való döntéshez valóban alapvető fontosságú a kellően részletes áttekintés. Ez lehetővé teszi a piacok áttekinthetőségének esetleges növelését (a vállalati adatok védelmének egyidejű biztosítása mellett), és az egyetlen forrás vagy ellátási hely tekintetében az energiafüggőség jelenségének megelőzését is.

Ian Hudghton (Verts/ALE), írásban. – A koppenhágai csalódottság ellenére az EU nem engedheti meg, hogy a fenntartható energiapolitika megvalósítása terén kifejtett erőfeszítéseink lelassuljanak a nemzetközi konszenzus hiány miatt. A skót kormány továbbra is úttörő szerepet játszik a megújuló energia terén, és az EU-nak is fontos szerepe van a menetrend előre vitelében. Energiapolitikánk hatékony előmozdítása az infrastruktúra tekintetében megfelelő információkat kíván, és ma ennek megfelelően szavaztam.

Alan Kelly (S&D), írásban. – Az EU-n belüli energiaipari infrastruktúrát érintő beruházásokra vonatkozó átfogó adatgyűjtés szükségessége egyértelmű – az ágazatban végbemenő fő tendenciák áttekintése szükséges a megfelelő további tervezéshez és a lehetséges nehézségek kiemeléséhez. Az energiaipari infrastruktúra jövőbeni gazdasági növekedésünk alapja lesz. Így ahol Európa ebben együtt tud cselekedni, azt ösztönözni kell.

Erminia Mazzoni (PPE), írásban. – (IT) A javaslat tükrözi a 2009. januári gázellátási szükséghelyzet hatásait, amikor a Bizottság rájött, hogy az Unió energiaipari infrastruktúrája nem felel meg a célnak. Az Európai Bizottság célja, amelyet a Parlament teljes mértékben támogatott, azt volt, hogy az energiaipari infrastrukturális rendszerről folyamatosan aktualizált kép álljon rendelkezésre. Ma nagy a bizonytalanság abban, hogy a beruházási projekteket végrehajtsák-e, és ezt a helyzetet a gazdasági és pénzügyi válság meg inkább súlyosbította. Véleményem szerint szükség van a beavatkozásra, és a beruházási projektekre vonatkozó egységes adatok és információk hiányát orvosolni kell. Ezen adatok nélkül nem elemezhető az Unió infrastruktúrájának várható alakulása és nem vezethető be az ágazatközi megközelítést tekintve vevő, kielégítő nyomon követés. Ezenkívül a 736/96/EK rendeletet, amelynek a szóban forgó javaslat a helyébe lép, már nem alkalmazzák következetesen, és a rendelet az energiaágazatban végbement legutóbbi fejleményekkel összeegyeztethetetlen. Ezzel a javaslattal az információk összehasonlíthatóságának jelentős javításán és a kapcsolódó adminisztratív terhek egyidejű csökkentésén keresztül ezért erősítettük a meglévő rendszert. Végül hangsúlyoznom kell, hogy a 81. számú módosítás ellen szavaztam (amely szerint a teljes atomenergia-hálózatot a rendelet által érintett infrastruktúra alá kell besorolni), mivel az Euratom-Szerződés már tartalmazza az e kérdések rendezésére szolgáló rendelkezéseket.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Az EU energiapolitikája nagyon fontos, ha a közeljövőben főként megújuló energiát kívánunk használni. A Lisszaboni Szerződés hatálybalépésével az energiapolitikai kérdésekkel kapcsolatos döntéshozatal együttdöntéssel történik, így szükség van az EU-n belüli új jogi felépítésen alapuló rendeletek kiigazítására. Ezért, és annak érdekében, hogy a tagállamok kielégítő és hatékony módon tudják közölni tervezett energiaipari infrastrukturális fejlesztéseiket, ennek megkönnyítésére és gyorsabbá tételére új rendeletre van szükség.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) Lehet, hogy az egész terv jó elképzelésen alapul – nevezetesen az ellátás terén a szűk keresztmetszetekre történő reagálási képesség megteremtésén –, de a tagállamok már a régi rendelet szerinti jelentési kötelezettségüknek sem tettek eleget. Úgy tűnik, hogy az előttünk lévő javaslat e téren nem képes nagy változásokat hozni. Jelenlegi formájában azonban sem a piaci intervenciók, sem a vállalkozásokra háruló túlzott igazgatási költségek nem zárhatók ki. Ezért, és mert nem akarok hozzájárulni a bürokrácia előmozdításához, a jelentés ellen szavaztam.

Franz Obermayr (NI), írásban. – (DE) Ezen állásfoglalásra irányuló indítvány célja annak biztosítása, hogy a tagállamok az energiaipari infrastruktúra területét érintő projektjeikről pontos információkat nyújtsanak.

Az energiaágazatban amint elkezdődik vagy leáll egy projekt, jelenteni kell a Bizottságnak, hogy a Bizottságnak lehetősége nyíljon új vagy módosított javaslatok kidolgozására, és ezáltal jelentős befolyást szerezzen az egyes tagállamok energiadiverzitása terén. Ez a centralizáció irányába mutató újabb lépés. Ezért az állásfoglalásra irányuló indítvány ellen szavaztam.

Rovana Plumb (S&D), írásban. – (RO) E rendeletre irányuló javaslat célja annak biztosítása, hogy a Bizottság az energiaipari infrastruktúrát érintő uniós beruházási projektekről rendszeresen pontos információkat kapjon, ami lehetővé teszi feladatainak, különösen az európai energiapolitikához való hozzájárulásához kapcsolódó feladatainak a teljesítését.

A hatályon kívül helyezett rendelet elavultnak tekinthető, mivel nem tükrözi az energiaágazatban 1996 óta bekövetkezett főbb változásokat (az Európai Unió bővítését és az energiaellátás biztonságához kapcsolódó szempontokat, a megújuló energiaforrásokat, az éghajlat-változási politikát és az EU a Lisszaboni Szerződés szerinti új szerepét az energiaágazatban). E jelentés mellett szavaztam, mivel az európai jogalkotást minden területen, de különösen az energiaágazatban korszerűsíteni kell.

Teresa Riera Madurell (S&D), írásban. – (ES) Ez a rendelet nagyon fontos, mert célja, hogy a Bizottságot pontosan és rendszeresen tájékoztassák az energiaipari infrastruktúrát érintő, nemzeti és nemzetközi szintű beruházási projektekről annak érdekében, hogy az Unió biztosítani tudja a belső piac megfelelő működését és a biztonságos energiaellátást valamennyi tagállam számára. A Lisszaboni Szerződés hatálybalépését követően az ellátás biztonságára, az éghajlatváltozásra és a megújuló energiákra vonatkozó uniós kötelezettségek tekintetében az 1996-os rendelet korszerűsítésére törekszik. E jelentés különös érdeklődésre tart számot, mivel erősíti a rendeletnek azt a szerepét, hogy az összekapcsolás hiányosságaira vonatkozó korai előrejelző rendszerként működik. A Parlament Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottsága mindig hangsúlyozta, hogy a tagállamok közötti összekapcsolás terén el kell érni az Európai Tanács által előírt 10%-ot, és valamennyi rendelkezés, amely kiemeli az e tekintetben fennálló hiányosságokat, nagyon pozitív. Ezért e jelentés mellett szavaztam.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), írásban. – A végleges állásfoglalás mellett szavaztam, főként azért, mert a szavazás alatt sikerült elérni a következőket: együttdöntés: ez egy óriási győzelem, hiszen most első alkalommal az Európai Unió működéséről szóló szerződés (Lisszaboni Szerződés) jogalapot képez az együttdöntésre az energetika terén, a Bizottság akaratával szemben. Ennél is nagyobb történelmi jelentőséggel bír, hogy amióta e Házban dolgozom, első alkalommal sikerült megszabadulnunk az Euratom-Szerződéstől mint jogalaptól, bár e rendelet vonatkozik az atomenergia-ágazatot érintő beruházások átláthatóságára. Ezt erősítette meg az e rendelet hatálya alá tartozó 30. módosításról, a nukleáris fűtőanyagról mint elsődleges energiaforrásról történő pozitív szavazás. Bizonyára harcolnunk kell azért, hogy a Tanáccsal és a Bizottsággal folytatott közelgő háromoldalú tárgyalásokon megőrizzük ezt a győzelmet; a tagállamoknak az építkezés elindítása előtt legalább öt évvel meg kell adniuk az energiaipari projekteket érintő beruházások összegét és típusát. Valóban bölcs dolog a megfelelőbb jövőbeni energiaipari forgatókönyvek felé történő elmozdulás, mivel a Bizottság jobb képet kap az energiapiac fejlődési irányáról; a megújulókat, köztük a decentralizáltakat teljes mértékben figyelembe kell venni; minden egyes „alacsony szén-dioxid-kibocsátás” utalást, az atomenergia-párti trójai lovat törölték.

(A szavazáshoz fűzött indokolás az eljárási szabályzat 170. cikke alapján rövidítésre került.)

Marie-Christine Vergiat (GUE/NGL), írásban. – (FR) Vălean asszony jelentése ellen szavaztam, mert az energiaágazat liberalizálására és liberális európai energiapolitikára szólít fel, és mindannyian tudjuk, hogy ez milyen tragikus következményekkel járna az ágazat munkavállalóira és egyre több polgárunkra nézve, akik még rendszeres áramszünetet is megtapasztalhatnak.

A jelentés megállapítja a piac elsőbbségét és az állami beavatkozások semlegességét, és a „gazdasági szereplőket” részesíti előnyben. Tudjuk, kiknek az érdekeit szolgálják ezek. Aggódhatunk a meglévő infrastruktúra megőrzéséért, ha egy módosítás annak garantálására szólít fel, hogy prioritást élvező beruházások kizárólag az energiapiac érdekében történjenek.

Nem elegendő, hogy módosítás útján egyszerűen hozzátegyék a „szolidaritás” szót annak érdekében, hogy elfogadhatóvá tegyék az európai energiapolitikát, amikor egyébként ugyanaz a módosítás megtiltja, hogy az Európai Unió beavatkozzon a piac működésébe. Ez teljesen új jelentést ad a „tisztességes verseny” kifejezésnek.

Általánosságban nem annak kell lennie a célnak, hogy egyre nagyobb energiaigény kielégítésére törekedjünk. Ehelyett az új infrastrukturális beruházásokra vonatkozó kiegészítő finanszírozásokat az energiahatékonyság javítására kellene használni.

A jelenlegi gazdasági válság ellenére a neoliberális dogmák továbbra is számos uniós politika alapját képezik.

Állásfoglalásra irányuló indítvány RC-B7-0116/2010

Zigmantas Balčytis (S&D), írásban. – (LT) Támogatom ezt az állásfoglalást, és teljes mértékben helyeslem az abban foglalt észrevételeket. Örülök, hogy a megtartott elnökválasztás tükrözte az Ukrajnában bekövetkezett jelentős fejlődést, és hogy különösen a polgárok és a politikai jogok tiszteletben tartása, többek között a gyülekezési szabadság, az egyesülési szabadság és a szólásszabadság szempontjából jobban ment az előző választásnál. A nemzetközi választási normáknak való megfelelés azt bizonyítja, hogy Ukrajna elindult az érett demokrácia és az EU-val való szorosabb együttműködés útján, amely az EU alapvető értékeinek kölcsönös tiszteletben tartásán alapul. Ösztönöznünk kell Ukrainát, hogy aktívan vegyen részt a keleti partnerségben, és támogatnunk kell a demokrácia kiszélesítése és a jogállamiság, az emberi jogok és az alapvető szabadságok tiszteletben tartása érdekében tett erőfeszítéseit, valamint a piacgazdaság, a fenntartható fejlődés és a felelősségteljes kormányzás megőrzésére tett kötelezettségvállalást.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), írásban. – (LT) Egyike vagyok azoknak, akik előkészítették az állásfoglalást, ezért az abban meghatározott célok mellett szavaztam. Az elnökválasztást követően Ukrajnának közelebb kell kerülnie az Európai Unióhoz. Örülök, hogy Ukrajna elszántan elindul a demokráciához vezető úton, és megérti, hogy az európai demokratikus országok közösségében megvan az őt megillető helye. Európa ajtajának nyitva kell állnia Ukrajna előtt.

Az átlátható választások a demokratikus állam elveinek megerősítésében fontos lépést jelentenek. Bár a megfigyelők szerint az ukrajnai elnökválasztás megfelelt a magas minőségi követelményeknek és a demokratikus elveknek, az ukrajnai kormányzati intézményeknek azonban világos választási szabályokat kell elfogadniuk. Ukrajnában valamennyi polgár és választási jelölt számára biztosítani kell a szólásszabadságot és a médiapluralizmust.

Nagyon fontos, hogy Ukrajna részt vegyen a keleti partnerségben és az Európai Parlamenttel együttműködésben az Euronest Parlamenti Közgyűlésben. Ukrajna ma európai ország, amelynek joga van ahhoz, hogy Európával kapcsolatban döntéseket hozzon. A demokratikus folyamat erősítése és az Európai Unióba történő integráció érdekében az Európai Uniónak intenzíven együtt kell működnie Ukrajnával.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), írásban. – (RO) Ukrajna nemrég megválasztott elnöke első külföldi látogatásának célpontjával Brüsszelt választotta, és ezzel fontos jelzést küldött. Ukrajna európai törekvéseket tápláló állam, és az a tény, hogy Janukovics elnök az EU fővárosába jön, hogy találkozzon a Bizottság tagjaival, hangsúlyozza, hogy Kijev a Nyugat felé tekint.

Az új ukrajnai elnök komoly kihívásokkal néz szembe egy olyan időszakban, amelyben a Nemzetközi Valutalap számos nem teljesített vagy megszegett kötelezettségvállalás miatt felfüggesztette a Kijevvel aláírt készenléti megállapodást. Fontos, hogy Viktor Janukovics ne felejtse el a megbízatása napján vállalt ígéreteit. Amint a kijevi vezető hangsúlyozta, Ukrajnának belső stabilitásra van szüksége, valamint harcolnia kell a korrupció ellen, és egészséges alapokon konszolidálnia kell a gazdaságot. A bizonytalan politikai légkör által súlyosbított gazdasági recesszió sikeres legyőzése érdekében Ukrajnának vissza kell szereznie az üzleti szféra és a nemzetközi közösség bizalmát.

A választási kampány eredményének és Janukovics elnök hivatalba lépésének a populista gyakorlat, például a lakosság jövedelmének gazdaságilag tarthatatlan alapon történő mesterséges növelését jelentő gyakorlat végét kell jelentenie. Janukovics elnök beiktatási beszéde alapján a nemzetközi közösség reménykedhet, hogy a dolgok normális mederbe kerülhetnek Ukrajnában. A most következő időszakban ezeket a szavakat cselekvésekre kell váltani.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), írásban. – (EL) Tartózkodtam, mivel úgy ítélem meg, hogy az Európai Unió és más országok közötti kapcsolatokat az egyenlőségnek, a kölcsönösen előnyös kereskedelemnek és gazdasági kapcsolatoknak, a belső fejlesztési politikákba való be nem avatkozásnak és az egyes országok demokratikus folyamatainak, valamint természetesen az emberek akarata tiszteletben tartásának kell jellemeznie. A békés Európa felépítése feltételezi, minden mástól eltekintve, hogy az egyes országok kényszer és nyomás nélkül alakíthatják nemzetközi kapcsolataikat. Mivel az Európai Unió tagállamai számára az energiabiztonság döntő jelentőségű tényező, Ukrajna szerepe fontos, ezért ösztönöznünk kell, hogy

Oroszországhoz fűződő kapcsolatainak kétoldalú megállapodásokon történő javításával oldja meg energetikai problémáit. Ez mindkét oldal számára előnyös lenne, és biztosítaná a földgáz zavartalan áramlását Európába.

Robert Dušek (S&D), *írásban*. – (CS) Üdvözlöm az Ukraináról szóló kompromisszumos állásfoglalást, amely nem csak azzal foglalkozik, hogy a legutóbbi választások mennyire voltak demokratikusak, hanem megoldásokat javasol az olaj- és földgáz tranzitszállításának problémáira, valamint Ukrainát az Energiaközösségről szóló szerződés és a 2003/55/EK irányelvnek megfelelő energetikai jogszabály elfogadására ösztönzi. Egyetértek, hogy Ukrajna részéről az EU aktív és pozitív megközelítése nem csak értékelési kritérium. Ukrajnának elsősorban jó kapcsolatokat kell ápolnia a vele szomszédos országokkal, a keleti partnerség országaival és az Euronesttel. Teljes egészében támogatom a kompromisszumos állásfoglalás javaslatait és egyéb rendelkezéseit, és elfogadása mellett fogok szavazni.

Edite Estrela (S&D), *írásban*. – (PT) Az EU és Ukrajna közötti együttműködés erősítésének jelentőségét hangsúlyozó közös állásfoglalásra irányuló indítvány mellett szavaztam. Az ország politikai és gazdasági stabilizációja, valamint az energetika terén az Ukrajna és az EU közötti együttműködés erősítése Ukrajna európai törekvéseinek elismerése szempontjából előfeltétel. Az EU stabilitása szomszédainak stabilitásától is függ.

Diogo Feio (PPE), *írásban*. – (PT) Emlékszem a Narancsforradalommal fellángoló remény érzésére és a szovjet befolyás alatt álló múlttal való szakításra, amelyet az az ukrán nép számára meghozott. Emlékszem azokra az ígéretekre, amelyeket abban az időben az ukránok belföldről és külföldről is kaptak a fejlődéssel, a demokráciával és az együttműködéssel kapcsolatban. Abban az időben az egyértelműen a Nyugat felé forduló nép számára az Európai Unió tűnt valószínű úti célnak.

Most az eufória eltűnésével világosan látszik, hogy a Narancsforradalom élharcosai nem nőttek fel a kihíváshoz. Az ország által követett úttal kapcsolatban az emberek csalódottsága szintén világosan látható.

A 2004 decemberében Jusczenko által legyőzött jelölt megválasztása vagy az országon belüli jelentős megosztottságot vagy a közhangulat elmozdulását jelzi, amelyben az emberek kedvezőbben ítélik meg az orosz befolyást.

Véleményem szerint fontos, hogy az Európai Unió megtartsa képességét, hogy Ukrajna számára vonzó maradjon, és ehhez használnia kell a rendelkezésére álló számos eszközt. Remélem, hogy Ukrajna kitart, és folytatja a belső demokratizálódást, valamint múltja és történelme vonatkozásában közeledni fog az EU-hoz, és ez a folyamat teljes jogú tagként történő csatlakozásával fog végződni.

José Manuel Fernandes (PPE), *írásban*. – (PT) A keleti blokk és a Szovjet Köztársaságok Szövetségének szétesését követően az ukrán nép és az ukrán intézmények határozott kötelezettséget vállaltak az ország demokratizálódása, valamint a szociális, gazdasági és politikai rendszer fejlesztésével egy modern társadalom kiépítése mellett, amely megszilárdíthatja a jogállamiságot és az emberi jogok tiszteletben tartását, mindazon nehézségek ellenére, amelyek általában velejárói annak a folyamatnak, amely egy strukturális szervezeti és politikai identitását újjáalkotó államra jellemző.

Az Európai Uniónak, amely a béke, valamint polgári gazdasági, társadalmi és kulturális fejlődése előmozdítása szempontjából referenciaterületet jelent, meghatározó szerepet kell vállalnia az Ukrainán belüli demokratikus rendszer fejlődésében, beleértve az európai integrációval kapcsolatos mechanizmusok erősítését is. Tekintetbe véve az Oroszországgal és Közép-Ázsiával folytatott, különösen az energia területét érintő kapcsolatokat, ez az EU számára óriási geostratégiai jelentőséggel bíró országon belüli regionális konfliktusok enyhítését is segíti. Ebben a folyamatban hangsúlyozni szeretném továbbá azt a hozzájárulást, amelyet az állásfoglalásra irányuló indítvány az ukrán bevándorlók nagyszámú csoportjának EU-ba történő integrálása, valamint az Ukrainán belüli társadalmi, gazdasági és kulturális fejlődés tekintetében a fiatalok és az oktatás által játszott szerep támogatása terén tett.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), *írásban*. – (RO) Az ukrániai helyzetről szóló állásfoglalásra vonatkozó mai szavazás alapján nemcsak az elnökválasztás demokratikus elvekkel összhangban történő lefolyását, hanem az új elnök beiktatását is üdvözlöttük, akitől azt várjuk, hogy az EU irányába nyílt és együttműködést mutató politikát folytat. Hangsúlyoztuk, hogy az energiaágazatban további megállapodások aláírására van szükség, ami garantálja az energiaellátás biztonságát. Ezzel a szavazással üdvözlöttük továbbá, hogy a vízumok biztosítása terén egy kedvező rendszer megteremtése érdekében folytatni kell tárgyalásokat. A mai üzenettel Ukrajna felszólítást kapott a velünk való együttműködés folytatására annak érdekében, hogy határozottan kötelezettséget vállaljon a demokráciához vezető úton való előrehaladásban. Ezzel a szavazással ismét megerősítettük, amit már más alkalmakkor is mondtunk, hogy párbeszéddel és határozott

kötelezettségvállalással nyitott megközelítésről kell tanúbizonyságot tennünk annak érdekében, hogy Ukrajna az Európa melletti döntést képviselő fejlődéshez megkapja a szükséges bátorítást. Ukrajnának azonban bizonyítania kell, hogy megbízható partner.

Tunne Kelam (PPE), írásban. – Támogattam az Európai Konzervatívok és Reformerek képviselőcsoport által az ukrajnai helyzetről szóló közös állásfoglalásra irányuló indítvány tekintetében előterjesztett 2. számú módosítást, amely arra vonatkozik, hogy az Északi Áramlat csővezetékprojekt aláássa az uniós energiabiztonság szolidaritási elvét és Ukrajna megkerülésével építik meg. Még akkor is, ha nem közvetlenül kapcsolódik a jelenlegi ukrajnai helyzethez, teljes mértékben egyetérték azzal a véleménnyel, hogy az Északi Áramlat projektet az orosz kormány elsődlegesen politikai projektként hozta létre, amelynek célja Európa megosztása és nemcsak Ukrajna, hanem néhány új tagállam elszigetelése is. Ez a módosítás arra emlékeztet, hogy az Északi Áramlatról szóló vita nem fejeződött be, hanem folytatni kell. Az EU, amely az energetikai szolidaritási elv végrehajtásával közös energiapiac kialakításának irányába halad, nem támaszkodhat hosszú távú kapcsolatra egy politikai irányultságú állami monopóliummal, amely gazdaságilag máris megbukott, és amely visszautasítja a nyílt versenyt, az átláthatóságot, valamint a termelés, szállítás és elosztás szétválasztásának uniós alapelveit.

Iosif Matula (PPE), írásban. – (RO) Az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) képviselőcsoport által előterjesztett állásfoglalás-tervezet mellett szavaztam, mert úgy ítélem meg, hogy az EU-nak támogatnia kell Ukrajnát a demokratikus reformok és az európai értékek megvalósításában, valamint az emberi jogok és a nemzeti kisebbségekhez tartozók jogainak biztosításában.

Az új ukrajnai elnök a választásokat a kisebbségek jogait biztosító program alapján nyerte meg, és az EU-nak támogatnia kell e program hatékony, hosszú távú végrehajtását. Ennek figyelembevételével el kell fogadni és végre kell hajtani a Regionális és Kisebbségi Nyelvek Európai Chartájának végrehajtásáról szóló jogszabályt. Hatályon kívül kell helyezni azokat a korábbi intézkedéseket, amelyek drasztikusan korlátozzák a kisebbségek anyanyelvének iskolákban történő oktatását. Ukrajnában meg kell erősíteni a kisebbségek helyi, körzeti, regionális és központi intézményekben való képviseletét. Az európai normákkal összhangban biztosítani kell valamennyi kisebbség, köztük az oroszok, lengyelek, tatárok, bolgárok, görögök, románok, magyarok, zsidók és romák jogainak tiszteletben tartását. Egyetlen kisebbségről sem szabad elfeledkezni.

Szeretném felhívni a figyelmet arra, hogy meg kell őrizni és restaurálni kell a csernovici régió kulturális és történelmi örökségét, amely a zsidó, a német-osztrák, a lengyel, a román, az orosz és az ukrán kulturális örökség részét képezi. Úgy gondolom, hogy e sokféle kultúrát és sokféle felekezetet képviselő értékes európai örökség, többek között az észak-bukovinai temetők, műemlékek, épületek és templomok megőrzésének az EU és Ukrajna közötti együttműködés kiemelt célkitűzésének kell lennie.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) A legutóbbi ukrajnai választások, figyelembe véve az EBESZ/ODIHR választási megfigyelő missziójának nyilatkozatait, miszerint a nemzetközi normák többségét betartották, jelzik, hogy az EU-ba való jövőbeni integráció felé való elmozdulással Ukrajna folytatja a pozitív irányba mutató fejlődést. Döntő jelentőségű azonban, hogy az ukrajnai politikusok és hatóságok mielőbb kötelezettséget vállaljanak a politikai és gazdasági stabilizáció mellett. Ennek eléréséhez végre kell hajtani a szükséges alkotmányos reformokat, ugyanakkor meg kell szilárdítani a jogállamiságot, létre kell hozni a szociális piacgazdaságot és újult erővel kell harcolni a korrupció ellen, valamint javítani kell a vállalkozási és beruházási légkört.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) Az ukrajnai helyzetről szóló állásfoglalásra irányuló indítvány rendkívül jó megközelítésben foglalkozik az országban jelenleg uralkodó, valamint az elnökválasztás körül kialakult helyzettel. Emlékezteti az ukrán politikusokat és kormányzati szerveket a politikai és gazdasági stabilizáció szükségességére, amely különösen alkotmányos reformmal, a jogállamiság megszilárdításával, a szociális piacgazdaság megteremtésével, a korrupció elleni harc érdekében tett erőfeszítések megújításával, valamint a gazdasági és beruházási légkör javításával érhető el. Véleményem szerint azonban a szabadkereskedelmi övezethez, más szóval az EU közös belső piacához való gyors csatlakozásával kapcsolatos mérlegelések túl messzire mennek. Ukrajnának szilárd alapokon álló, erős gazdaságot kell teremtenie és azt saját szükségleteihez kell igazítania. Ukrajna európai irányultsága mellett nem szabad elfelejtenünk vagy figyelmen kívül hagynunk az ország orosz érdekszférában való mélyen fekvő gyökereit, és ezt figyelembe kell vennünk. A felsorolt okok miatt tartózkodtam az állásfoglalásra irányuló indítványról szóló szavazásnál.

Franz Obermayr (NI), írásban. – (DE) A szöveg tartalmaz néhány helyes megállapítást, ilyen például a kommunista rendszer elítélése. Másrészt úgy ítélem meg, hogy a vízumkorlátozások messzemenő könnyítése és Ukrajna közös piacba történő gyors integrálása nem helyes. Ezért tartózkodtam a szavazástól.

Kristiina Ojuland (ALDE), írásban. – (ET) Elnök úr, támogattam az ukrainai helyzetről szóló európai parlamenti állásfoglalást. Többek között az a véleményem, hogy nagyon komolyan kell vennünk Janukovics megválasztott elnök döntését, hogy első külföldi látogatására Brüsszelbe jön. Ez világos jele annak, hogy Ukrajna folytatja az Európai Unióba való integrálódását. Az Európai Unió részéről fontosnak tartom, hogy a jelenlegi helyzetben, amennyiben Ukrajna teljesíti célkitűzéseit, társulási megállapodás megkötésével és vízummentesség biztosításával támogatásáról biztosítsa Ukrainát. Az Európai Unió ajtajának nyitva kell állnia Ukrajna előtt.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), írásban. – (PL) Üdvözlöm, hogy az ukrainai elnökválasztásokat a demokratikus normákkal összhangban rendezték meg. 2010 elején az ukrán demokrácia bizonyította, hogy életben van. A magas választási részvétel különösen említésre érdemes. Ma az ukrán választás eredményét nem övezi olyan kétség, ami miatt indokolt lenne annak bíróság előtti megtámadása.

Az Európai Unió azonban nem állhat meg annál, hogy jóváhagyja a választások lebonyolítási módját. Elengedhetetlen, hogy Ukrajna számára több lépésben kínáljunk európai perspektívát. Az első lépésnek a keleti partnerségben való részvételnek, az utolsó lépésnek az európai unió tagságnak kell lennie. Az Európai Uniónak Ukrajnával szemben fenn kell tartania a nyitott ajtók politikáját. A különböző közösségekkel való integráció fokáról Ukrajnának kell döntenie – ennek az ukrán társadalom szuverén döntésétől kell függenie.

Az Ukrajna és Oroszország közötti kapcsolatok javítása az Európai Unió alapvető érdeke. Az Ukrajna és Oroszország közötti kétoldalú kapcsolatok következményei az EU tagállamait is érintik. Üdvözlöm az e kapcsolatokban végbemenő javulás bejelentését.

Justas Vincas Paleckis (S&D), írásban. – (LT) Az ukrainai elnökválasztások összhangban voltak a nemzetközi választási normákkal. Az ország lépést tett az európai demokrácia irányába. Ez bizonyítja, hogy Ukrajna egyre inkább az európai demokratikus államok tagjának érzi magát.

Reménykedjünk, hogy az új ukrán elnök megbízható partner lesz, akivel a kelet-európai stabilitás és gazdasági fejlődés erősítése érdekében a többi szomszédos állam mellett együtt tudunk működni. Az EU Ukrajnával folytatott kapcsolatainak egyik legfontosabb gyakorlati lépése a vízumrendszer egyszerűsítése, amelynek végső célja az EU-ba utazó ukrán állampolgárok számára a vízumok eltörlése.

Az állásfoglalás mellett szavaztam, mert egy ilyen fontos, az EU-val szomszédos állam esetében figyelembe veszi a pozitív változásokat, bár az ország különböző kormányzati intézményei között számos bonyodalom és feszültség van még.

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE), írásban. – (PL) E plenáris ülésen szavaztunk az ukrainai helyzetről szóló európai parlamenti állásfoglalásról. Támogattam az állásfoglalást, mert intézményünk nagyon fontos nyilatkozatáról van szó, amely arról tanúskodik, hogy szorosán figyelemmel kísérjük az ukrainai demokrácia fejlődését. Az állásfoglalás általában megfelelő értékelést nyújt az elnökválasztások lefolyásáról, és az ország politikai és gazdasági stabilitásának biztosítása érdekében történő erőfeszítések megtételére szólít fel. Kulcsfontosságú pont, hogy erősíteni kell az Ukrajna és az EU közötti együttműködést, különösen az energiaipar területén. Véleményem szerint két vitatható módosítás történt. Az egyik a kisebbségi nyelvekre vonatkozott. E módosítás ellen szavaztam, mert növelte annak lehetőségét, hogy az ukrán nyelv helyett az orosz nyelvet használják. A második módosítás az Északi Áramlat csővezetékkel kapcsolatos. Ebben az esetben a módosítás mellett szavaztam, mert ki akartam fejezni, hogy ellenzem a csővezeték megépítését.

Állásfoglalásra irányuló indítvány RC-B7-0123/2010

Elena Oana Antonescu (PPE), írásban. – (RO) Az Európai Unió az ENSZ Emberi Jogi Tanácsának létrehozása mellett kampányolt, és a tagállamokkal együtt vállalta, hogy aktív, komoly szerepet játszik egy hatékony szerv támogatásában, amely az emberi jogokkal szemben álló jelenlegi kihívásokkal foglalkozik. A Lisszaboni Szerződés hatálybalépése után létrehozott új intézményi struktúra lehetőséget nyújt az ENSZ Emberi Jogi Tanácsa részeként az uniói fellépések koherenciájának, jellegének és hitelességének javítására. Ezért fontos, hogy az EU az ENSZ Emberi Jogi Tanácsának 13. ülészakán valamennyi vitára kerülő témában közös, egységes álláspontot képviseljen. Az ENSZ kibővített rendszerének részeként az EU-nak tényleges befolyást kell gyakorolnia, és továbbra is elkötelezettnek kell maradnia a közös álláspont keresésében, valamint a kevésbé fontos kérdésekben növelnie kell a rugalmasságot annak érdekében, hogy az alapvető témákról szóló tárgyalások során gyorsabban és hatékonyabban tudjon reagálni. Mindenekelőtt aktív kötelezettséget kell vállalnia az ENSZ Emberi Jogi Tanács célzott, az iráni, afganisztáni, iraki és jemeni emberi jogi válságra való gyors és hatékony reagálást szolgáló mechanizmusainak létrehozásában.

Zigmantas Balčytis (S&D), írásban. – Az emberi jogokat számos országban továbbra is megsértik, és sajnálatos, hogy a súlyos jogsértésekkel a nemzetközi közösség olykor nem időben és nem megfelelően foglalkozik. Nemzetközi szinten nem rendelkezünk összehangolt megközelítéssel. Az elmúlt évtizedekben az EU globális szereplőként játszott szerepe megerősödött, és a Lisszaboni Szerződés alapján újonnan létrehozott európai külügyi szolgálat nagyban hozzájárulhat ahhoz, hogy az Unió hatékonyabban lépjen fel a globális kihívásokkal szemben, valamint egységesebb, konzisztensebb és hatékonyabb módon foglalkozzon az emberi jogi jogsértésekkel. Az EU előtt most óriási lehetőség áll, hogy az ENSZ Emberi Jogi Tanácsában megerősítse szerepét, és ezt az emberi jogi területen az uniós fellépések láthatóságának és hitelességének növelésére teljes mértékben ki kell használnia.

Mara Bizzotto (EFD), írásban. – (IT) Az e Ház elé terjesztett kompromisszumos állásfoglalás sajnos olyan szakaszokat tartalmaz, amelyek miatt nem tudok az állásfoglalás mellett szavazni. Az ENSZ Emberi Jogi Tanácsa politikai szerv, amelyet, ahogy az állásfoglalás szövege elismeri, „túlzott politizálódás” hat át. Véleményem szerint azonban többet is mondhattunk volna, különösen ezért, mert sokunk számára érzékeny és fontos témával, nevezetesen az emberi jogok kérdésével van dolgunk. A szöveg olvasásakor egy sajnálatos gyenge pontot kell megállapítanom – talán nem a diplomáciapolitika, hanem bizonyára az értékek politikája vonatkozásában –, ez pedig annak a határozottságnak a hiánya azoknak a jól ismert aspektusoknak a kritizálása terén, amelyek az ENSZ Emberi Jogi Tanácsát egy igen ellentmondásos szervvé teszik. Valójában határozottabbak lehettünk volna, erősebben felléphetünk volna Irán jelöltsége ellen a következő tanácsi választásokon. Egyetlen konkrét hivatkozás sincs a Tanács értelmetlen összetételére, amelyben túl sok tag szerepel, akik nem igazán képzettek az emberi jogi kérdésekben való előadások terén, és akik nyilvánvalóan még kevésbé alkalmasak bárki feletti ítélkezésre vagy bárkinek bíróság elé való állítására. E szöveg esetében tehát szavazatom tartózkodás és szkepticizmus: abban a reményben tartózkodom, hogy a Parlament leveszi diplomata-kalapját – nem az a feladata, hogy diplomatikus legyen –, és bátrabban lát neki az értékekért és az emberi jogokért vívott harcnak.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), írásban. – (EL) Az állásfoglalásra irányuló indítványban található pozitív elemek ellenére tartózkodtam, mert az Egységes Európai Baloldal/az Északi Zöld Baloldal képviselőcsoport által előterjesztett fontos módosításokat leszavazták, így a tartalom nem kielégítő. Az Európai Uniónak támogatnia kell az ENSZ-nek az emberi jogok egész világon való tiszteletben tartására tett erőfeszítéseit. Az ilyen kezdeményezések esetén, különösen napjainkban, a figyelem középpontjába kell állítania, ha az autokrata rendszerekben, amelyek társadalomellenes politikáik érvényesítése érdekében „kapitalista erőszakot” alkalmaznak, a jogsértések mindennaposakká válnak. Az Európai Uniónak felül kell vizsgálnia Izrael államhoz kötődő kapcsolatait, és ennek során komolyan számba kell vennie Izrael palesztin területen folytatott katonai műveleteit és a palesztin nép jogai elleni támadásokat, beleértve a palesztin nép azon jogát, hogy végre saját hazát szerezzen. Az Európai Uniónak le kell mondania az Egyesült Államok „demokráciaexport” kampányairól, és meg kell teremtenie a nemzetközi jog szabályait és az ENSZ fokozott szerepét tiszteletben tartó nemzetközi kapcsolatok keretrendszerét.

Anna Maria Corazza Bildt, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark és Anna Ibrisagic (PPE), írásban. – (SV) A svéd konzervatívok ma, 2010. február 25-én az ENSZ Emberi Jogi Tanácsának 13. ülészakáról szóló, B7-0123/2010 számú közös állásfoglalás mellett szavaztak. Szeretnénk azonban hangsúlyozni, hogy véleményünk szerint az EU tagállamait általánosságban az emberi jogok megsértésétől való tartózkodásra kellene ösztönözni, és sajnálatos, hogy az ENSZ Emberi Jogi Tanácsa nem tudta kellő gyorsasággal kezelni a súlyos emberi jogi helyzeteket sem az állásfoglalásban nem említett más országokban, például Kubában, vagy egyéb országokban sem.

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D), írásban. – (RO) Hangsúlyoznom kell, hogy a nemzetközi emberi jogi jogszabályok és a humanitárius jogszabályok valamennyi fél által és minden körülmények között történő betartása továbbra is az igazságos és tartós világéke megerősítésének alapvető feltétele.

Úgy vélem, hogy európai uniós szinten az EU külügyi és biztonságpolitikai főképviselője és a határozott közös álláspontra felszólító tagállamok összehangolt cselekvése garantálná a nemzetközi emberi jogi jogszabályokkal és a nemzetközi humanitárius jogszabályokkal szembeni jogsértések elkövetőinek elszámoltatását.

Proinsias De Rossa (S&D), írásban. – A nők és a férfiak közötti egyenlőségre vonatkozó stratégiai célkitűzések eléréséhez az Európai Uniótól elvárt kulcsfontosságú lépéseket meghatározó, a nemek közötti egyenlőségre vonatkozó ENSZ-cselekvési platformról szóló állásfoglalás mellett szavaztam. Egyértelműen szükség van arra, hogy a Bizottság erőfeszítéseket tegyen a cselekvési platform ellenőrzéséhez szükséges kritikus mutatók összehasonlítható adatainak összeállítására, és hogy azokat a különféle szakpolitikai területeken a nemek

közötti esélyegyenlőség rendszeres felülvizsgálatára használja. Különösen fontos a szegénység, az erőszak és a leánygyermek nehézségei tekintetében a nemi dimenzió nyomon követése és az azzal való foglalkozás. A nők és férfiak közötti egyenlőségre vonatkozó bizottsági ütemterv (2006-2010) nyomon követése során figyelembe kell venni a gazdasági válság és az éghajlatváltozás hosszú távú következményeit, egy öregedő és etnikailag egyre sokszínűbb társadalomban. A szexuális és reprodukzív egészséget és jogokat el kell ismerni, és európai és globális szinten elő kell segíteni. Az Európai Uniónak most csatlakoznia kell a Nőkkel szembeni hátrányos megkülönböztetés minden formájának kiküszöböléséről szóló egyezményhez, ami a Lisszaboni Szerződés hatálybalépésével lehetővé vált jogi lépés.

Edite Estrela (S&D), írásban. – (PT) Az ENSZ Emberi Jogi Tanácsának 13. ülészakáról szóló közös állásfoglalásra irányuló indítvány mellett szavaztam. Az EU új intézményi struktúrája egyedülálló lehetőséget nyújt az EU ENSZ Emberi Jogi Tanácsán belüli koherenciájának, láthatóságának és hitelességének növelésére. A külügyi és biztonságpolitikai főképviseelő tevékenysége szintén hozzájárul ahhoz, hogy az EU fokozottan együtt tudjon működni más regionális érdekszövetségek országaival az emberi jogi jogsértések, köztük különösen a nők és a gyermekek elleni erőszak megállítása terén.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Az Emberi Jogi Tanács politizálódása és a világ különböző részein az emberi jogi jogsértések elítélése terén határozottabb álláspontot képviselők elleni folyamatos ellenállás bizonyítja, hogy meg kell változtatni a Tanács struktúráját és működési módját. Irán bejelentett jelöltsége egy másik jele annak, hogy az e szerv által választott út nem biztos, hogy hiteles és biztonságos, és hogy azok az országok, amelyekben többször előfordult emberi jogi jogsértés, a tanácsi tagságot arra használhatják, hogy megpróbálják tisztára mosni jogsértéseiket.

Az Európai Uniónak aktívan részt kell vennie a Tanács munkájában, miközben ismernie kell annak korlátait és problémáit, és kiegyensúlyozott, ugyanakkor szigorú és pontos nézetre kell törekednie a tekintetben, hogy milyenek kell lennie az emberi jogok tiszteletben tartásának. Ha így tesz, e téren képes lesz kötelezettségvállalásai teljesítésére.

José Manuel Fernandes (PPE), írásban. – (PT) Az Emberi Jogi Tanács az ENSZ rendszerén belül az egyetemes emberi jogokra szakosodott platform és az emberi jogokkal foglalkozó specifikus fórum. Az emberi jogok egyetemességének támogatása és megőrzése az EU jogi, etikai és kulturális vívmányainak része, valamint az egység és az integráció sarokköveinek egyike.

Biztos vagyok abban, hogy az EU tagállamai elleneznek minden, az emberi jogok egyetemessége, oszthatatlansága és kölcsönös összefüggősége elvének aláaknázására irányuló kísérletet. Remélem, hogy a tagállamok aktívan részt fognak venni a fogyatékkal élők jogairól folytatott éves interaktív vitában és a gyermekek jogairól szóló éves tanácskozáson. Szeretném hangsúlyozni az ENSZ Emberi Jogi Tanácsának miniszterek és más magas szintű képviselők részvételével megrendezendő 13. ülészakájának fontosságát. Az ülés napirendjén szerepel a gazdasági és pénzügyi válság, valamint az Egyesült Nemzetek nyilatkozata az emberi jogokról, oktatásról és képzésről. Végül üdvözlöm, hogy az Egyesült Államok ismét bekapcsolódott az ENSZ szerveinek munkájába, üdvözlöm továbbá az ENSZ Emberi Jogi Tanácsának tagjává választását, valamint a 64. ENSZ Közgyűlésen a szólásszabadság terén végzett konstruktív munkáját.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) Teljes mértékben egyetértünk a jelentésben említett, az emberi jogok egyetemességére, oszthatatlanságára és kölcsönös összefüggőségére vonatkozó elvvel. Ugyanazon feltevések alapján azonban hangsúlyozni kell az e nézet, valamint a munkavállalók és az emberek jogai elleni súlyos támadás közötti kibékíthetetlen ellentétet, amelyet a kapitalista rendszer válsága okozott, beleértve a magas munkanélküliségi rátákat, a szegénység növekedését és a megfelelő minőségű közszolgáltatásokhoz elérhető áron történő egyre nehezebb hozzáférést. Sajnos a parlamenti többség ezt az ellentmondást nem vette kellően figyelembe.

Sajnáljuk, hogy elutasították a képviselőcsoportunk javaslatait, különösen a következőket:

- rámutat, hogy az ENSZ tagállamoknak ösztönözniük kellene az élelmiszer-szuverenitást és -biztonságot, mint a szegénység és munkanélküliség csökkentésének eszközeit;

- üdvözlí, hogy az ENSZ emberi jogi főbiztosának az emberi jogoknak a hondurasi államcsíny óta az országban történő megsértéseiről szóló jelentése a 13. ülés napirendjére került; felszólítja az EU tagállamait, hogy tegyenek erőfeszítéseket az államcsíny határozott elítélése érdekében és támogassanak egy ilyen ítéletet, valamint munkálkodjanak annak érdekében, hogy az országban helyreálljon a demokrácia és a jogállamiság;

- kifejezi a kolumbiai helyzettel, különösen a több ezer azonosítatlan halottal kapcsolatos aggodalmát.

Sylvie Guillaume (S&D), írásban. – (FR) Az ENSZ Emberi Jogi Tanácsának 13. ülészakáról szóló állásfoglalás mellett szavaztam, elsősorban amiatt, hogy melegen üdvözljem az ENSZ Emberi Jogi Tanácsának kezdeményezését, hogy a globális gazdasági és pénzügyi válság valamennyi emberi jog megvalósítására gyakorolt hatását kiemelt napirendi pontként jelölje meg. Úgy gondolom továbbá, fontos annak hangsúlyozása, hogy a gázai és a dél-izraeli konfliktussal foglalkozó ténymegállapító misszió jelentéséről határozott közös uniós álláspontot kell kialakítani; ebben a tekintetben feltétlenül szükség van a Goldstone-jelentésben foglalt ajánlások végrehajtására. Végül Irán jelöltsége az ENSZ Emberi Jogi Tanácsának 2010. májusban tartandó választásaira különös aggodalomra ad okot, és azt az emberi jogok tekintetében kétséges eredményeket felmutató országok megválasztásának megakadályozása érdekében az Európai Unió határozott fellépésének kell követnie.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Mivel az Emberi Jogi Tanács kormányközi szerv, amelynek fő célja, hogy az emberi jogi jogsértésekkel foglalkozzon, és tekintettel arra, hogy az európai egység és integritás egyik sarokköve az emberi jogok egyetemességének tiszteletben tartása és megőrzése, szeretném kifejezni, hogy támogatom az ENSZ Emberi Jogi Tanácsát, remélve, hogy folytatja a hátrányos megkülönböztetés valamennyi formája elleni harcát.

Frédérique Ries (ALDE), írásban. – (FR) Állásfoglalásunk az ENSZ Emberi Jogi Tanácsához szól, egy olyan intézményhez, amelyet a jogok, az értékek és a legalapvetőbb szabadságok tiszteletben tartása felett őrködő világszervezet rangjára szerettünk volna emelni. Feltételes módot használok, mert pártatlanságának hiánya több mint aláaknázza az ENSZ Emberi Jogi Tanácsának legitimitását.

Most pedig hirtelen előkerül Irán jelöltségének kérdése. Ez provokáció. Ez az állam, ez a kormány, ez az elnök megveti a férfiak és nők jogait. 2008-ban az ország legalább 346 polgárát, köztük fiatalokat akasztottak fel vagy köveztek halálra. A bírósági tárgyalások bohózatba illőek. Kínzást alkalmaznak. Teljes mértékben hiányzik a szólásszabadság, az egyesülési szabadság és a sajtószabadság. A kisebbségeket, különösen a Baha' közösséget üldözik. A 2009. júniusi elnökválasztás óta a tüntetések valamennyi formáját véresen és rendszeresen elfojtották. Folytathatnám.

A világnak egyetemes értékekre alapuló irányításra van szüksége. Ha az ENSZ e párbeszéd fóruma kíván lenni, biztosítania kell szervei objektivitását. Irán jelöltsége jóval több mint az ENSZ hitelességének tesztje; életképességének tesztjét jelenti.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), írásban. – Az állásfoglalás végleges szövege mellett szavaztam, többek között azért, mert megtartotta a titkos fogolytáborok létezését vizsgáló közös tanulmánnyal, a Goldstone-jelentés ajánlásainak szükséges végrehajtásával és a Nemzetközi Kereskedelmi Kamarával foglalkozó bekezdéseket, és mert tartalmazza az Egységes Európai Baloldal által a Nyugat-Szaharára vonatkozóan beterjesztett módosítást. Örülök továbbá, hogy Brok úr kérését, hogy a vallások becsméréssel foglalkozó bekezdésről külön szavazás legyen, elutasították, és hogy a bekezdés a következőket tartalmazza:

„Megismétli a „vallások becsmérése” fogalmával kapcsolatos álláspontját, és miközben elismeri, hogy a vallási kisebbségek hátrányos megkülönböztetésének problémáját maradéktalanul kezelni kell, úgy véli, hogy mégsem helyénvaló a fent nevezett fogalom felvétele a rasszizmus, a származás alapján történő megkülönböztetés, az idegengyűlölet és a diszkrimináció minden formája tekintetében kiegészítő normákat megállapító jegyzőkönyvbe; kéri az ENSZ tagállamait, hogy hajtsák végre maradéktalanul a véleménynyilvánítás szabadsága, valamint a vallás- és lelkiismereti szabadság tekintetében meglévő normákat;”

Meg akartuk tartani ezt a mondatot, mert az a véleményünk, hogy nincs szükség új ENSZ-szintű jogszabályra, amely a vallások becsméréseinek elvével foglalkozik, mivel már léteznek nemzetközi normák, különösen a vallási kisebbségek hátrányos megkülönböztetésének kiküszöbölését célzó említett jegyzőkönyv.

Czesław Adam Siekierski (PPE), írásban. – (PL) Az emberi jogok tiszteletben tartására vonatkozó európai uniós politika az egyik legfontosabb, gyakorlati megvalósítás alatt álló érték. Az emberi jogok tiszteletben tartására vonatkozó közösségi politika magában foglalja a polgári, a politikai, a gazdasági, a társadalmi és a kulturális jogokat. Fontos jelentőséget tulajdonít a nők, a gyermekek és a nemzeti kisebbségek jogai támogatásának, és különösen a rasszizmus, az idegengyűlölet és a hátrányos megkülönböztetés egyéb formái elleni küzdelemnek. Nagyon veszélyes, ha a kisebbségeket hátrányosan megkülönböztető jogszabályt vallásszabadsághoz való joguk megsértésére használják, vagy ha az korlátozza az oktatáshoz és foglalkoztatáshoz való hozzáférést, ezáltal korlátozva munkához való jogukat, amely aztán korlátozza a megfelelő életszínvonalhoz való jogukat. Az Unió e területen jelenleg végzett munkája feljogosít bennünket arra, hogy a demokrácia és az emberi jogok területén másoktól is megköveteljük a normák szigorú betartását.

Viktor Uspaskich (ALDE), írásban. – (LT) Az emberi jogok kérdésében, minden szinten és az EU valamennyi területén hangsúlyozni kell, hogy európai parlamenti képviselőként nem csupán az a feladatunk, hogy harmadik országokat kritizáljunk és állásfoglalásokat készítsünk azokról, hanem szoros figyelemmel kell követnünk az EU tagállamait is, és az emberi jogok megsértésének legenyhébb negatív jelenségére is odafigyeljünk. Ha megsértik az emberi jogokat, az Európai Parlament az adott országnak szóló állásfoglalást készít. Mielőtt másokat kritizálunk, először az EU-n belüli emberi jogi jogsértéseket kell megállítanunk, azután kritizálhatunk másokat, és próbálhatunk meg lehetőségeink szerint segíteni nekik.

Anna Záborská (PPE), írásban. – (FR) Nem támogattam ezt az állásfoglalást, mert nem hangsúlyozza a közel-keleti keresztény kisebbségek emberi jogainak fontosságát. Sajnálom, hogy hiányzik a bátorság, amikor a közel-keleti keresztény kisebbségek elleni támadások elítéléséről és e problémának az Emberi Jogi Tanács felé történő jelzéséről van szó. Az Egyesült Nemzetek Szervezetének Közgyűlése 2009-et az emberi jogok tanulásának nemzetközi évévé, az EU pedig 2010-et a szegénység elleni küzdelem európai évévé nyilvánította. Nem szabad elfelejtenünk, hogy az ENSZ a rendkívüli szegénységet emberi jogi jogsértésnek tekinti. Az Európai Parlament és az Európa Tanács épületeinek márványtábláiba bevéstük október 17., a szegénység felszámolásának nemzetközi napja jelszavát: „*Valahányszor férfiakat és nőket arra ítélnék, hogy súlyos szegénységben éljenek, emberi jogok sérülnek. Magasztos kötelességünk, hogy erőink egyesítésével biztosítsuk a jogok érvényesülését. Joseph Wresinski atya*”. Állásfoglalásunk nem fejezi ki mély aggodalmunkat a rendkívüli szegénység mint az emberi jogok megsértése miatt. Ezért felszólítom a Negyedik Európai Világbizottság tagjait, hogy e gondolatok mentén küldjenek levelet az ENSZ Közgyűlésének, hogy kifejezzék a Parlament e téren felmerült aggályait.

Állásfoglalásra irányuló indítvány B7-0118/2010

Elena Oana Antonescu (PPE), írásban. – (RO) A nők és férfiak közötti egyenlőség alapvető jog, és az Európai Unió közös értéke. Előfeltétele az olyan uniós célok elérésének is, mint a gazdasági növekedés, a foglalkoztatás és a társadalmi kohézió. Bár az 1995-ben elfogadott pekingi cselekvési platform célkitűzéseinek elérése terén jelentős előrehaladás ment végbe, a nemek közötti egyenlőtlenség és a sztereotípiák tovább élnek.

Véleményem szerint a lisszaboni stratégia felülvizsgálatának jobban kell összpontosítania a nemek közötti egyenlőségre, új célkitűzéseket kell meghatároznia és erősítenie kell a pekingi cselekvési platformhoz fűződő kötelezettségeket, hogy a tagállamok meghatározott szakpolitikákon keresztül konkrét eredményeket érjenek el. Ezért a pekingi cselekvési platformmal érintett valamennyi területen jobban elő kell mozdítani a tagállamok közötti tapasztalatcserét és helyes gyakorlatot.

Elena Băsescu (PPE), írásban. – (RO) A Peking +15 – az ENSZ nemek közötti egyenlőségről szóló cselekvési platformjáról szóló állásfoglalás mellett szavaztam. A pekingi nyilatkozat és cselekvési platform elfogadása után tizenöt évvel az Európai Parlament ma a nemek közötti egyenlőség terén globálisan elért előrehaladásról tart vitát. A férfiak és nők esélyegyenlősége az Európai Unió egyik alapvető értéke. Az Európai Unióról szóló szerződés 2. cikke a tagállamok számos közös értékét kiemeli: pluralizmus, a megkülönböztetés tilalma, tolerancia, szolidaritás és a nemek közötti egyenlőség. Annak ellenére, hogy bizonyos területeken és iparágakban jelentős előrehaladás ment végbe, még mindig vannak továbbra is élő egyenlőtlenségek. Ebben a tekintetben az Európai Uniónak e kérdések megoldása érdekében további erőfeszítéseket kell tennie. Az egyenlőséget minden egyes területen elő kell mozdítani. Európai szinten, a gazdasági válság és az éghajlatváltozás hatásai elleni küzdelem stratégiáinak megtervezésekor az Európai Bizottságnak e stratégiák nőkre gyakorolt hatásait is figyelembe kell vennie. Az állásfoglalás ösztönzi a Nemek Közötti Egyenlőség Európai Intézete által kidolgozott, a nemek közötti egyenlőség helyzetének megállapításához szükséges stratégiák és eszközök kialakítását.

Regina Bastos (PPE), írásban. – (PT) A Peking +15 – az ENSZ nemek közötti egyenlőségről szóló cselekvési platformjáról szóló állásfoglalás mellett szavaztam, mivel a pekingi platform stratégiai célkitűzéseit még nem érték el, valamint az egyenlőtlenség és a sztereotípiák tovább élnek, és a platform által érintett területeken a nők továbbra is a férfiaknak alárendelt helyzetben vannak.

Sajnáljuk, hogy még mindig hiányoznak mind regionális, mind uniós szinten számos problématerületre – többek között az alábbiakra: a nők és a szegénység, a nőkkel szembeni erőszak, intézményi mechanizmusok, a nők és a fegyveres konfliktusok, a leánygyermek – vonatkozóan a pekingi cselekvési platform nyomán követése érdekében kialakított mutatókhoz kapcsolódó időszerű, megbízható és összehasonlítható adatok. A Bizottságnak tovább kell fejlesztenie a pekingi cselekvési platform végrehajtásának éves felülvizsgálatát, és a különböző szakpolitikai területekhez való hozzájárulásként, valamint a nemek közötti egyenlőség elérésére irányuló kezdeményezések alapjául hatékonyan kell alkalmaznia a mutatókat és elemző jelentéseket.

Ismételten felhívunk az esélyegyenlőség általános érvényesítése szisztematikus végrehajtásának és ellenőrzésének szükségességére a különböző szakpolitikai területek jogalkotási, költségvetési és más fontos folyamatai, stratégiái, programjai és projektjei során.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), írásban. – (LT) Ezen állásfoglalás mellett szavaztam, mert Európai Unió-szerte tovább kell fejlesztenünk a nemek közötti egyenlőség alakulását. Az Európai Bizottságnak a nemek közötti egyenlőségre vonatkozó iránymutatások terén cselekvési stratégiát kell kidolgoznia, és figyelembe kell vennie a gazdasági és pénzügyi válságot, a fenntartható fejlődést, valamint a jelenlegi iránymutatás prioritásait, a nők és a férfiak azonos gazdasági függetlenségét, a munka, a család és a magánélet összeegyeztethetőségét, valamint a nők és férfiak döntéshozatalban való azonos részvételét.

Jelenleg érzékelhetően hiányoznak a nemek közötti egyenlőségre, a nők elleni erőszakra és az intézményi mechanizmusokra vonatkozó adatok. Nagyon fontos, hogy a tagállamok a lehető legszorosabban együttműködjenek a Nemek Közötti Egyenlőség Európai Intézetével, amelynek egyik feladata az összehasonlítható adatok feldolgozása. Az intézet statisztikai adatokat tárol, kutatást végez, amelynek feladata a nemek közötti egyenlőség témakörében elemzések biztosítása, és tanulmányok fognak készülni az adatstatisztikákról és az adatmagyarázatokról. Az intézmény munkaprogramjában meghatározott céloknak különösen segíteniük kell a Pekingben meghatározott mutatók alkalmazását.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), írásban. – (PT) A nemek közötti egyenlőség napjainkban alapvető elv, nemek közötti egyenlőtlenségek azonban továbbra is léteznek, és a pekingi platform stratégiai célkitűzéseinek megvalósításáig még hosszú az út.

Üdvözlöm a mai plenáris ülésen szavazásra kerülő állásfoglalásra irányuló indítványt, amely a nemek közötti egyenlőség előmozdítására irányuló intézményi mechanizmusok tökéletesítését célzó kezdeményezés.

Virágzóbb, tisztességesebb és gazdagabb társadalom előmozdításához elengedhetetlen a nemek közötti esélyegyenlőségnek a fejlesztési együttműködésben történő általános érvényesítése.

Szeretném hangsúlyozni a nők által a tudományban és a technológiában játszott szerep jelentőségét. A nők egyre inkább jelen vannak a tudományos kutatás területein, de továbbra is hosszú utat kell megtenniük, míg elérnek karrierük csúcsáig és a döntéshozatali központokig. E lehetőség kihasználása elengedhetetlen a tisztességes egyensúly előmozdításához, valamint a növekedés és a foglalkoztatás támogatásához.

Alapvetően fontos, hogy a különböző szakpolitikai területeken a nemek közötti esélyegyenlőségre mint a virágzóbb, tisztességesebb és gazdagabb társadalom egyik alapkövére tekintsünk.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Az emberi jogok és az egyenlőség elvének rendíthetetlen védelmezőjeként nem gátolnám az asszonyok és lányok jogainak védelmét célzó kezdeményezéseket. Ezeket a jogokat gyakran komolyan megsértik egy olyan világban, amelyben fizikai jólétük és szexuális önrendelkezésük elleni bűncselekmények fő áldozatai még mindig a nők.

A nemek közötti egyenlőség azonban soha sem tudja közvetlenül elleplezni a nemek közötti természetes, társadalmi és kulturális különbségeket; az egyenlő jogok nem ugyanazt jelentik, mint az egyenlő bánásmód. A férfiaknak és a nőknek tisztességes bánásmódra van szükségük, ugyanazokat a jogokat kell számukra biztosítani, de figyelembe kell venni eltérő igényeiket. A nők esetében ez különösen helyénvaló olyan területeken, mint például az anyaság támogatása, a munka és a család összehangolása, valamint főként a nők és gyermekek elleni bűncselekmények, például a szexuális kizsákmányolás, az emberkereskedelem vagy a nemi erőszak elleni különös védelem.

Végül szeretném hangsúlyozni, hogy e területen egyetlen uniós kezdeményezés sem törekedhet arra, hogy a szexuális és reprodukció egészség nevében a nőket feljogosítsa az abortuszra; ennek az egyes tagállamok egyedüli döntési jogának kell maradnia.

José Manuel Fernandes (PPE), írásban. – (PT) A nemek közötti egyenlőség az Európai Unió működéséről szóló szerződésben kiemelt, alapvető európai uniós alapelv. Ezáltal az Unió határozott feladata a férfiak és nők közötti egyenlőség előmozdítása és érvényesítése. Kétségtelen, hogy a nemek közötti megkülönböztetés sajnálatos helyzete napjainkban továbbra is fennáll, mind a fejlődő, mind pedig a fejlett országokban – és különösen az Európai Unióban – társadalmi, gazdasági és kulturális szinten is. E jelenség sikeres leküzdése érdekében elengedhetetlen a problémák azonosítására és az információk gyűjtésére szolgáló hatékony, akadálymentes és politikai korlátok nélküli mechanizmusok megléte, hogy az átfogó válaszadáshoz egyértelmű és fenntartható módon meghatározhatóak legyenek az okok és a következmények. Ez a strukturális probléma az előrehaladás és különösen a közösségek, valamint általánosságban az emberiség fejlődésének gátja.

Véleményem szerint a családon belüli erőszak felszámolásának kérdését a fontossági sorrend élére kell állítani. Ehhez alapvető fontosságú a férfiak és nők közötti kulturális, társadalmi és gazdasági egyenlőség biztosítása. A gazdasági és pénzügyi válság, az éghajlatváltozás hatása és az elöregedő társadalom olyan tényezők, amelyeket az Európai Bizottságnak és a tagállamoknak a nemek közötti egyenlőség előmozdítását célzó fellépésekben és politikákban figyelembe kell vennie.

Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark és Anna Ibrisagic (PPE), írásban. – (SV) A svéd konzervatívok ma, 2010. február 25-én a Peking +15 – az ENSZ nemek közötti egyenlőségre vonatkozó cselekvési platformjáról szóló B7-0118/2010 számú állásfoglalás mellett szavazott. Szeretnénk azonban hangsúlyozni, hogy nem hisszük, hogy az egyenlőségről szóló fejezetnek szerepelnie kellene a 2010-es lisszaboni stratégia felülvizsgálatában, mivel ez már megtalálható a Római Szerződésben és az Európai Unió Alapjogi Chartájában. Szeretnénk hangsúlyozni továbbá, hogy véleményünk szerint a nőknek saját szexualitásuk és reprodukciójuk felett maguknak kell rendelkezniük. Úgy gondoljuk, hogy az egyén képes arra, hogy saját életére vonatkozó döntéseket hozzon; az EU-nak nem szabad beleavatkoznia ebbe a területbe. A fokozott egyenlőség az EU egyik legnagyobb kihívása, amely terén Svédország előrehaladása inspirálhatja az EU többi tagállamát.

Sylvie Guillaume (S&D), írásban. – (FR) Támogattam ezt az állásfoglalást, mert a Pekingben megrendezett nőügyi világkonferencia után 15 évvel el kell ismernünk, hogy a nemek közötti egyenlőség terén túl kevés előrehaladás történt, és hogy a nemi előítéleteket tükröző sztereotípiák még számos területen, például a foglalkoztatás, az oktatás és a politika terén továbbra is fennállnak. Támogattam továbbá azt az elképzelést, hogy mind Európában, mind pedig globálisan szükség van a nők szexuális és reprodukzív egészségének javítására, és hogy ösztönözni kell, hogy az apák részt vegyenek a családi kötelezettségek vállalásában, például a szülői szabadság lehetőségének kihasználásával. Végül, a lisszaboni stratégia felülvizsgálata tekintetében prioritást kell biztosítani a nemek közötti egyenlőség céljának, amelynek valódi hatást kell gyakorolnia a nemzeti szociális védelemre és az integrációs intézkedésekre.

Livia Járóka (PPE), írásban. – (HU) A pekingi cselekvési platform tizenöt évvel ezelőtt elfogadott célkitűzései máig nem teljesültek, a nők és férfiak közötti egyenlőséggel kapcsolatos legtöbb területen pedig alig mutatkozik némi csekély előrelépés. Sajnálatos, hogy mind a tagállamok, mind az Európai Unió szintjén kevés hangsúly esik a nőket sújtó nyomor és a többszörös diszkrimináció elleni fellépésre.

Sokkal jobban össze kell hangolni az ENSZ keretében elfogadott pekingi célok, valamint az EU férfiak és nők közötti egyenlőségre vonatkozó új úttervének végrehajtását. A szegénység és társadalmi kirekesztés elleni küzdelem európai évében különösen fontos, hogy megfelelő védelemben részesüljenek az alig a szegénységi küszöb felett élő nők, hiszen foglalkoztatási, vagy családi állapotuk megváltozása – így elbocsátás, válás, megözvegyülés, sőt gyermekszülés – miatt hatványozottan fenyegeti őket az elszegényedés veszélye. Öröndetes, hogy a spanyol–belga–magyar elnökségi trió programja nagy hangsúlyt helyez egyrészt a pekingi célok érvényesülésének nyomon követésére, másrészt kinyilvánítja a nőket és a gyermekeket sújtó szegénység megelőzésére és az ellene való küzdelemre irányuló átfogó megközelítés iránti szándékát. Ezek a szempontok remélhetőleg a március elején megrendezésre kerülő ENSZ találkozáson is a megfelelő súllyal esnek latba. A férfiak és nők közötti esélyegyenlőség megvalósítására irányuló politikák értékeléséhez és felülvizsgálatához ugyanakkor nemekre lebontott, megbízható adatok szükségesek, valamint érdemes lenne megfontolni szabványosított, közös jelzőszámok bevezetését a nemek közötti egyenlőtlenség mérésére.

Monica Luisa Macovei (PPE), írásban. – A Peking +15 – az ENSZ nemek közötti egyenlőségre vonatkozó cselekvési platformjáról szóló állásfoglalás (9) bekezdése mellett szavaztam, amely támogatja a nők szexuális és reprodukzív egészségét és jogait. A szexuális és reprodukzív jogok a testi sértetlenséghez, a megkülönböztetés tilalmához való egyetemesen elismert jogokon és a lehető legmagasabb elérhető egészségügyi színvonalon alapulnak. Ezek a jogok megtalálhatók a nemzetközi jogban (beleértve a gazdasági, szociális és kulturális jogokról szóló nemzetközi egyezségokmány 12. cikkét, amelyben a részes államok elismerik „mindenkinek a jogát arra, hogy a testi és lelki egészség elérhető legmagasabb szintjét élvezze” és a nőkkel szemben alkalmazott hátrányos megkülönböztetés minden formájának kiküszöböléséről szóló egyezmény 12. cikkét, amely szerint a részes államok „kötelesek megtenni minden megfelelő intézkedést a nőkkel szemben az egészségügyi ellátás területén alkalmazott megkülönböztetés kiküszöbölésére, abból a célból, hogy a férfiak és a nők egyenlőségének alapján biztosítsák a nők számára az egészségügyi ellátás szolgáltatásainak igénybe vételét, ideértve a családtervezéssel kapcsolatos szolgáltatásokat is.”). Egyezményes okmányok (például az 1994-es kairói cselekvési program és az 1995-ös pekingi cselekvési platform) is szemléltették a kormányoknak a nők szexuális és reprodukzív jogaival szembeni kötelezettségvállalását. Számos romániai választóm osztja ezt a nézetet.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) A nők és a férfiak között különböző szinteken fennálló egyenlőtlenségek, legyenek azok foglalkozások, ágazatok vagy különböző sztereotípiák szerinti különbözőségek, az évek során elmosódtak. A férfiak és nők közötti egyenlőség az EU-ban egyre inkább valósággá vált, és bár még mindig előfordul hátrányos megkülönböztetés, igen pozitív fejleményeket láthatunk.

Franz Obermayr (NI), írásban. – (DE) Számomra is fontos a nők jogainak védelme. Nem gondolom azonban, hogy kvóták, az úgynevezett pozitív diszkrimináció alkalmazása ésszerű. Ebben az esetben a képesítésnek kell meghatározónak lennie, nem a nemnek. Ennek a férfiakra és a nőkre is alapvetően alkalmazandó szabálynak kell lennie. Ezért tartózkodtam a szavazástól.

Rovana Plumb (S&D), írásban. – Az állásfoglalási indítvány mellett szavaztam, mert a nemek közötti egyenlőséget minden területen alkalmazni kell.

Romániában az elmúlt tizenöt évben csak a pekingi cselekvési platform által meghatározott néhány területen történt előrehaladás. A 2009-es választásokat követően a romániai politikai döntéshozatal szintjén a nők jelenléte a parlamentben 11% körüli, és csak egy nőt neveztek ki a kormányba. A férfiak által a nőkkel szemben tanúsított erőszak, az emberkereskedelem és a nők képviselte a döntéshozatali szervezetben olyan prioritások, amelyekkel komolyan foglalkoznunk kell.

Ezekkel csak akkor tudunk foglalkozni, ha a nők döntenek a nőkről! A nők politikai végrehajtó szervezetbe történő bevonásának elmaradása az intellektuális kapacitások 50%-ának eltékozlását és minden egyes polgár valódi érdekképviselésének elmulasztását jelentené.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), írásban. – Az állásfoglalás végleges szövege mellett szavaztam, mert tartalmazza az EU Bizottságához intézett petíciónkat, hogy a 2010 és 2014 közötti időszakra vonatkozó menetrendjében ne csak a gazdasági és pénzügyi válságot, hanem az éghajlatváltozás nőkre gyakorolt hatását is vegye figyelembe; és azt, hogy az EU-ban az egyenlőtlenség és a nemekkel kapcsolatos sztereotípiák tovább élnek, és a pekingi platform által érintett területeken a nők továbbra is a férfiaknak alárendelt helyzetben vannak; és mert támogatja a nemek közötti egyenlőséget, különösen az apasági szabadság vonatkozásában.

Marc Tarabella (S&D), írásban. – (FR) Az állásfoglalás mellett szavaztam, mert hangsúlyozza, hogy a pekingi cselekvési platformot aláíró 189 államnak még további előrehaladást kell elérnie, ha meg akarja valósítani a nők és férfiak közötti egyenlőséget. Különösen támogatom azt a bekezdést, amely hangsúlyozza, hogy „a szexuális és reprodukív egészség, valamint az ezekhez kapcsolódó jogok a nőjogi napirend szerves részét képezik”. E tekintetben szeretném kiemelni, hogy amikor a nők és a férfiak közötti egyenlőségről szóló jelentésemet 2009-ben elfogadták, az európai parlamenti képviselők többsége támogatta azt a nézetet, hogy a nők számára biztosítani kell a fogamzásgátláshoz és az abortuszhoz való könnyű hozzáférést.

Marie-Christine Vergiat (GUE/NGL), írásban. – (FR) Az Egységes Európai Baloldal/az Északi Zöld Baloldal képviselőcsoportban ülő képviselőtársaimmal együtt megszavaztam Svensson asszony a Peking +15 – az ENSZ nemek közötti egyenlőségéről szóló cselekvési platformjáról szóló jelentését. Értékelése vegyes képet mutat.

Igaz, történt előrehaladás, de hogyan lehetünk elégedettek, ha a bérek esetében a nemek között még mindig 14% és 17,5% közötti különbségek vannak.

Ezenkívül elfogadhatatlan, hogy az európai parlamenti képviselők többsége elfogadta az Európai Konzervatívok és Reformerek által előterjesztett felettébb kétséges módosítást⁽¹⁾, amely szerint az abortuszhoz folyamodó nők nem hoznak tájékozott és felelős döntést. Ez az abortuszhoz való jog elleni közvetett támadás.

Marina Yannakoudakis (ECR), írásban. – Az Európai Konzervatívok és Reformerek tagállamai aláírták a nőkkel szemben alkalmazott hátrányos megkülönböztetés minden formájának kiküszöböléséről szóló ENSZ-egyezményt és a pekingi cselekvési platformot. Ezért úgy ítéljük meg, hogy szükségtelen, hogy az EU mint egész „csatlakozzon az Egyezményhez”, és ellenezzük, hogy az EU e téren állam módjára viselkedjen. Miközben az Európai Konzervatívok és Reformerek nagy hangsúlyt fektetnek az emberek közötti egyenlőségre, ellenezzük az uniós szintű további jogalkotást; úgy gondoljuk, hogy a nemek közötti egyenlőség kérdése

⁽¹⁾ Marina Yannakoudakis az Európai Konzervatívok és Reformerek nevében előterjesztett, a (9) (új) bekezdésre vonatkozó 3. módosítása: „hangsúlyozza, hogy nem szabad támogatni az abortuszt, mint a családtervezés eszközt, és minden esetben gondoskodni kell arról, hogy az abortuszhoz folyamodó nők emberséges bánásmódban és tanácsadásban részesüljenek”.

leginkább nemzeti szinten, a helyi közösségeken belül, a civil társadalom bevonásával kezelhető. Ezért az állásfoglalás ellen szavaztunk.

Jelentés: Vladimír Maňka (A7-0017/2010)

Alexander Alvaro, Jorgo Chatzimarkakis, Nadja Hirsch, Silvana Koch-Mehrin, Holger Krahmer, Britta Reimers és Alexandra Thein (ALDE), írásban. – (DE) A 2010-es pénzügyi évre vonatkozó általános költségvetés-tervezetről szóló, 2009. december 17-én elfogadott európai parlamenti állásfoglalásnak megfelelően a parlamenti igazgatás felülvizsgált számításait követően a mai napon szavaztak az Európai Parlament költségvetés-módosításáról. Az FDP (Szabad Demokrata Párt) európai parlamenti képviselői tartózkodtak, mert a szóban forgó módosítási csomagban volt egy bekezdés, amelyet nem tudtunk összeegyeztetni nézeteinkkel. Az FDP a bizottságban folytatott viták alkalmával már kinyilvánította, hogy nem ért egyet a titkársági juttatás 1500 euróra történő emelésével. Az európai parlamenti képviselők munkatársait a titkársági juttatásokból fizetik. Az FDP úgy ítéli meg, hogy megalapozatlan az az érv, hogy a Lisszaboni Szerződés hatálybalépésével az európai parlamenti képviselőkre háruló többletmunka miatt van szükség több pénzre, mivel a korábbi tapasztalatok alapján ezt semmi sem támasztja alá. A nemrég hatályba lépő Lisszaboni Szerződés miatt bár a Parlamentnek általánosságban többletkapacitásra lesz szüksége a jogalkotási munkában, az asszisztensi szabályzat jelenlegi parlamenti időszak kezdetétől történő bevezetésével még nincs bizonyíték arra, hogy az európai parlamenti képviselőknek valóban több munkatársra van szükségük. Ezért félő, hogy az irodai kapacitás tekintetében további igények és pótlólagos növelések vagy bővítés várható. Ezért az FDP európai parlamenti képviselői tartózkodtak a szavazásnál.

Mara Bizzotto (EFD), írásban. – (IT) A Költségvetési Bizottság 2010. január 25-i ülésén első alkalommal előterjesztett Maňka-jelentésben három olyan kritikus pont található, amelyek miatt tartózkodtam a szavazástól.

Először is a hirtelen és késői felfedezés, hogy a 2010-es költségvetés 2009. decemberi aláírása tekintetében túllépték az 5. fejezetben szereplő 20%-os kiadási korlátot. A probléma decemberről januárra való eltolásában való megegyezés, a Lisszaboni Szerződés költségvetési terheinek reklámozásától való tartózkodás igénye és az az elhamarkodott mód, amely a ténylegesen rendelkezésre álló források hatékonyabb felhasználása iránti esetleges kérésre nem hagyott semmilyen teret, a tények valódi eltorzulásához vezetett.

Másodszor pedig nem értek egyet azzal a döntéssel, hogy az ingatlanpolitikára előirányzott tartalékokat az újonnan felmerülő likviditási igények fedezésére használják. Ez egy vitatható kérdés, amellyel az elkövetkezendő hónapokban foglalkozni kell, amint biztosak vagyunk abban, hogy számíthatunk a szükséges pénzügyi forrásokra.

Végül, úgy gondolom, hogy a képviselők munkatársainak havi juttatásaként megállapított 1 500 eurós összeg nem tűnik megfelelőnek, mivel egy új, I-szintű munkatárs kinevezése esetén a minimális küszöbérték 1 649 euró.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), írásban. – (PT) A Lisszaboni Szerződés a Parlament számára nagyobb hatalmat jelent. Globalizált világban azonban a dolgok egyre bonyolultabbak és a döntéseknek technikailag megalapozottnak és tudományosan igazoltnak kell lenniük.

Alapvető fontosságú, hogy a döntéshozók ismerjék a legújabb tudományos fejlesztéseket, mivel ezek lehetővé teszik számukra a legjobb döntések meghozatalát.

Ebben a költségvetésben döntés született az épületek fejezet csökkentéséről és a képviselők számára nyújtott technikai támogatás növeléséről, megteremtve ezáltal az ahhoz szükséges forrásokat, hogy a Parlament megfelelően el tudja látni feladatait, azzal a tudományos és technikai támogatással, amelyre a XXI. században szükség van.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), írásban. – (EL) E jelentés ellen szavaztam, mert az európai uniós költségvetés továbbra is az európai GDP minimális részét képezi (0,97%), amely nem fedezi a gyenge gazdaságok és társadalmak erősítéséhez szükséges igényeket és a bővítés finanszírozását. A társadalmi igények kielégítése és a közkiadások csökkentésének megállítása érdekében a költségvetés jelentős, legalább 5%-ra történő emelése egyre sürgetőbbé válik, különösen a jelenlegi gazdasági válságban, amely az Európai Unió egészét sújtja. Az Európai Parlamentnek és az Európai Uniónak a működési igények problémáival és a kiadások harmonizációjával e kereten belül kell foglalkoznia.

Jurgen Creutzmann (ALDE), írásban. – (DE) A 2010-es pénzügyi évre vonatkozó általános költségvetés-tervezetről szóló, 2009. december 17-én elfogadott európai parlamenti állásfoglalásnak megfelelően a parlamenti igazgatás felülvizsgált számításait követően a mai napon szavaztak az Európai Parlament költségvetés-módosításáról. Az FDP európai parlamenti képviselői tartózkodtak, mert a szóban forgó módosítási csomagban volt egy bekezdés, amelyet nem tudtunk összeegyeztetni nézeteinkkel.

Az FDP a bizottságban folytatott viták alkalmával már kinyilvánította, hogy nem ért egyet a titkársági juttatás 1 500 eurós növelésével. Az európai parlamenti képviselők munkatársait a titkársági juttatásokból fizetik. Az FDP úgy ítéli meg, hogy megalapozatlan az az érv, hogy a Lisszaboni Szerződés hatálybalépésével az európai parlamenti képviselőkre háruló többletmunka miatt van szükség több pénzre, mivel a korábbi tapasztalatok alapján ezt semmi sem támasztja alá. A nemrég hatályba lépő Lisszaboni Szerződés miatt bár a Parlamentnek általánosságban többletkapacitásra lesz szüksége a jogalkotási munkában, az asszisztensi szabályzat jelenlegi parlamenti időszak kezdetétől történő bevezetésével még nincs bizonyíték arra, hogy az európai parlamenti képviselőknek valóban több munkatársra van szükségük. Ezért félő, hogy az irodai kapacitás tekintetében további igények és pótlólagos növelések vagy bővítés várható. Ezért az FDP európai parlamenti képviselői tartózkodtak a szavazástól.

Proinsias De Rossa (S&D), írásban. – A Maňka-jelentés mellett szavaztam, mivel az Európai Parlament 2010-es költségvetésének módosításában ez az első lépés, amely további költségvetési és emberi erőforrások előteremtésére törekszik annak lehetővé tétele érdekében, hogy az Európai Parlament be tudja tölteni kibővült szerepét. A pótlólagos források tartalmazzák az európai parlamenti képviselők számára rendelkezésre álló havi asszisztensi juttatás növelését, aminek célja, hogy a Lisszaboni Szerződés alapján kibővült jogalkotói szerepüket támogassák. A Lisszaboni Szerződés alapján a jogalkotási eljárások 95%-a esetében a Parlament társjogalkotóként a Tanáccsal egyenlő helyzetben van. Ide tartoznak olyan területek, mint például a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülése, a mezőgazdaság, a halászat, a kutatás és a strukturális alapok. A Parlament egyetértésére van szükség a nemzetközi megállapodásokról folyó tárgyalásokhoz és azok megkötéséhez, ami részletes szakértői vizsgálatot kíván. Elengedhetetlen, hogy az európai parlamenti képviselők rendelkezzenek az e munka megfelelő elvégzéséhez szükséges személyzettel.

Göran Färm, Anna Hedh, Olle Ludvigsson, Marita Ulvskog és Åsa Westlund (S&D), írásban. – (SV) Svéd szociáldemokratákként meggyőződésünk, hogy meg kell erősíteni azokat a bizottságokat, amelyekre a Lisszaboni Szerződés hatálybalépésével nagyobb munkamennyiség hárul. E bizottságokban ez indokolja a Parlament és a képviselőcsoportok titkársági személyzetének bővítését. Nem osztjuk azonban a nézetet, hogy nekünk, európai parlamenti képviselőknek nagyobb személyzetre van szükségünk. Mindenekelőtt azt szerettük volna látni, hogy a Parlament forrásait átcsoportosítással és hatékonyságnövelő intézkedésekkel, nem pedig a teljes költségvetés növelésével emelik.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Tekintettel arra az új szerepre, amely a Parlamentet a Lisszaboni Szerződés keretében megillet és tekintettel a Parlament új funkcióira, valamint figyelemmel a 2010-es költségvetés elfogadásakor vállalt kötelezettségre, a Parlament működéséhez rendelkezésre álló pénzeszközök ilyen emelése ésszerű, mivel biztosítja, hogy a Parlamentnek az új intézményi keretrendszerben meghatározott új feladatai pontos és kiváló ellátásához szükséges valamennyi anyagi és emberi erőforrás rendelkezésére álljon.

A pénzeszközök növelése azonban nem veszélyeztetheti a költségvetés fenntarthatóságát és a pénzügyi kimutatások pontosságát, ahogy ez valamennyi intézményben döntő jelentőségű. Ezenkívül az e költségvetés alapján rendelkezésre bocsátott pénzeszközök kezelésében is pontosságra és átláthatóságra van szükség.

José Manuel Fernandes (PPE), írásban. – (PT) A parlamenti költségvetést (az általános uniós költségvetés 1. szakaszát) érintő, a 2010-es pénzügyi évre vonatkozó költségvetés-módosítás jelenlegi értéke 1 616 760 399 euró, amely az első olvasatban elfogadott, kezdeti 5. fejezet 19,99%-át képviseli. Ebben a költségvetés-módosításban az épületekre vonatkozó tartalékot 15 millió euróról 11 millió euróra csökkentették.

Ez a költségvetés a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése miatt szükséges. A Parlamentre új hatáskörök és új feladatok hárulnak. Kiemelt prioritásunk most a jogalkotásban való kiválóság. Ennek biztosítása érdekében a képviselőknek, a bizottságoknak és a képviselőcsoportoknak megfelelő eszközökre van szükségük. Ez a költségvetés-módosítás megfelel a jogi és költségvetési előírásoknak, valamint a helyes pénzügyi fegyelemnek. E költségvetés esetében az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) képviselőcsoport előadójaként úgy gondolom, hogy a költségvetés végrehajtása során a költségvetési fegyelemre és a megtakarításokra való törekvésre most minden eddiginél nagyobb szükség van. Ezért megerősíthetem a 0-alapú költségvetés

kialakításának szükségességet, amely további szigorot és átláthatóságot biztosít, és sürgősen tájékoztatást kérek a Parlament állandó kiadásairól. Hangsúlyoznom kell továbbá, hogy a költségvetés fenntarthatóságának biztosítása érdekében az ingatlanpolitikában hosszú távú tervezésre van szükség.

Bruno Gollnisch (NI), írásban. – (FR) Tegnap több ezer ember foglalta el Athén utcáit, és Görögországot megbénította az EU, a frankfurti Európai Központi Bank és az IMF által előírt takarékosági terv miatti tiltakozásként szervezett általános sztrájk. Igaz, hogy költségvetése és az európai uniós pénzeszközök kezelése terén Görögország nem volt mindig kellően szigorú. Felháborító azonban, hogy a takarékosági terv legfőbb erényének annak kell lennie, hogy megnyugtassa a piacokat, ugyanazokat a piacokat, amelyek ma a görög adósságra spekulálnak, és amelyek ezt a zavart okozták. Ugyanazok a piacok, amelyekről az államoknak az önkéntes ultra-liberális jogszabályainak köszönhetően magas kamatú kölcsönöket kell felvenniük. Ugyanakkor a munkamenynyiség Lisszaboni Szerződés hatálybalépése miatti állítólagos megnövekedése és a Parlament által elkészítendő jogszabályok szövegének minősége miatti állítólagos aggály ürügyén az európai parlamenti képviselők néhány millió eurós „kis” költségnövelést nyújtanak maguknak, hogy a képviselőcsoportok munkatársakat vehessenek fel. Aprólékosan ellenőrizték tehát saját kiadásait is, és legyenek legalább annyira szigorúak, mint amennyire ezt a tagállamoktól is elvárják! Nem fogjuk megszavazni ezt a szöveget.

Sylvie Goulard (ALDE), írásban. – (FR) A válság megérkezett, és igaz, hogy számos vállalkozás és polgár nehézségekkel küzd. A parlamenti asszisztenciára vonatkozó csomag növelése mellett szavaztam, mert a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése megnöveli az Európai Parlament feladatait: több munkánk van, és polgáraink nevében több kötelezettségnek kell eleget tennünk. Ez az emelés csak munkatársaink javát szolgálja; az európai parlament tagjainak fizetése egyáltalán nem nő.

Ian Hudghton (Verts/ALE), írásban. – Képviselőcsoportommal ebben az eljárási szakaszban ma feltételesen támogattam a titkársági juttatás emelését. Ez a támogatás a juttatás felhasználásának alakulásától függ, amint arra a Mañka-jelentés felszólít. A megemelt juttatásra vonatkozó végső álláspontunkat az értékelés eredményétől tesszük függővé.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), írásban. – (RO) Határozottan a költségvetés-módosítás mellett szavaztam. Nem arról van szó, hogy magunknak kérünk pénzt, ahogy a sajtó állítja. Az Európai Parlament intézménye számára azonban biztosítanunk kell a szükséges eszközöket, hogy meg tudjon felelni a polgárok e fórummal szemben támasztott elvárásainak. Tudom, hogy nemcsak gazdaságilag kemény időket élünk, hanem számos országban a költségmegtörlesztések is hatalmasak. Ez a költségvetés egyáltalán nem mértéktelen. Takarékosági intézkedésekre került sor, és ilyenek továbbra is lesznek.

Ulrike Lunacek (Verts/ALE), írásban. – (DE) A Mañka-jelentés mellett szavaztam, bár nem értek egyet az európai parlamenti képviselők titkársági juttatására vonatkozó költségvetés-emeléssel. Trüpel asszony, a Zöldek/az Európai Szabad Szövetség képviselőcsoport nevében felhatalmazott képviselő szavazatunk magyarázatában a teljes frakció nevében kifejtette, hogy támogató szavazatunk feltétele, hogy az emelés hatálybalépése előtt megtörténjen a titkársági juttatás értékelése. A két másik pontot – nevezetesen a bizottsági és a képviselőcsoportbeli álláshelyek emelését – a Parlament Lisszaboni Szerződés alapján jelentkező új jogalkotói hatásköre miatt ésszerűnek és szükségesnek tartom. Mi, parlamenti képviselők ezeket a hatásköröket nagyon komolyan akarjuk és fogjuk venni, így az európai polgárok egyedüli választott képviselőiként játszott szerepünk igazolást nyer.

Nuno Melo (PPE), írásban. – A Lisszaboni Szerződés jóváhagyása, majd hatálybalépése a Parlament számára megnövekedett felelősséget, és az azzal járó adminisztratív terheket jelent. Tekintettel arra, hogy a jogalkotási kiválóságot a Parlament prioritásként kezeli, a képviselők számára biztosítani kell az ennek valóra váltásához szükséges anyagi és emberi erőforrásokat. Az új költségvetésnek azonban tiszteletben kell tartania a többéves pénzügyi keret 5. fejezete (igazgatási rendelkezések) szerinti összeg kihasználtsági arányát, amelyet a költségvetés fenntarthatóságának érdekében az adott fejezet értékének 20%-ában állapítottak meg.

Carl Schlyter (Verts/ALE), írásban. – (SV) Figyelemmel az Európa-szerte bevezetett megszorításokra, szolidaritást kell mutatnunk az uniós költségvetést finanszírozó országokkal abban, hogy nem növeljük kiadásainkat, és ezért az Európai Parlamentet érintő költségvetés-módosításra vonatkozó javaslat ellen szavazok.

Bart Staes (Verts/ALE), írásban. – (NL) A jelentés ellen szavaztam, mivel a toborzásra és az asszisztensek juttatásaira szánt csomag 2010. május 1-jétől 1 500 euróval történő emelését irányozza elő. Szerencsére a Zöldek/az Európai Szabad Szövetség képviselőcsoport által előterjesztett, a 2009-es választások óta hatályban lévő módosítás előírja a jelenlegi juttatási rendszer értékelését. A titkársági asszisztensi juttatás növelése

egyébként feltétel nélkül hatályba lép, az értékelés eredményének figyelembevételére vonatkozó kötelezettség nélkül. A jelentés a parlamenti bizottságok és a képviselőcsoportok megerősítését is célul tűzi ki. Ez a művelet évente 13,3 millió euróba kerül, amelyből 8,832 millió eurót tesznek ki az asszisztensi juttatások.

Ez rossz döntés. Rontja ezen intézmény hírnevét. Átgondolatlan. Egyáltalán nem gondoltak a további következményekre. Hol helyezik el az új asszisztenseket? Egy új épületben? Még magasabbak lesznek a költségek? Félek továbbá, hogy ezt a pénzt nagyrészt nemzeti fizetési feltételek alapján, nem minősített asszisztensek felvételére használják. Ugyanez a rendszer néhány esetben piszkos trükkökre adott lehetőséget. Lehet, hogy most a visszaélések előtt szélesre tártuk az ajtót. Ezért a meglévő rendszer előzetes értékelését sürgetem; csak azt követően hozhatunk megalapozott döntést.

Nuno Teixeira (PPE), írásban. – (PT) A Lisszaboni Szerződés hatálybalépése a 2010-es költségvetés módosítására vonatkozó javaslat elfogadásához vezetett, amelynek célja az azzal összefüggő pótlólagos parlamenti igények kielégítése. Tekintettel arra, hogy a kiválóságot a Parlament prioritásként határozta meg, szeretném hangsúlyozni, hogy a képviselők, a bizottságok és a képviselőcsoportok rendelkezésére kell bocsátani az e célkitűzés eléréséhez szükséges eszközöket, a hosszú távú ingatlanpolitikával kapcsolatos valamennyi igényük kielégítéséhez szükséges eszközökkel együtt.

Ezért a 2010-es pénzügyi évre vonatkozó költségvetés-módosítás jelenlegi értéke 1 616 760 399 euró, amely az első olvasatra elfogadott, kezdeti 5. fejezet 19,99%-át képviseli, és az épületekre vonatkozó tartalékot 15 millió euróról 11 millió euróra csökkentették. Szeretném hangsúlyozni annak fontosságát, hogy a jelentésben szerepel a 0-alapú költségvetés létrehozása, ami biztosítja a költségvetés fenntarthatóságának növelését, valamint szeretném kiemelni, hogy ennek az éves jogalkotási programmal összhangban kell lennie. A fent említett okok miatt a dokumentum mellett szavaztam, amely dokumentum lehetővé teszi, hogy a Parlament a Lisszaboni Szerződésből eredő új szerepével összefüggő költségek fedezetére elegendő eszközt kapjon.

Helga Trüpel (Verts/ALE), írásban. – A Zöldek/az Európai Szabad Szövetség képviselőcsoport ebben az eljárási szakaszban feltételeken támogatja a titkársági asszisztensi juttatás emelését. Képviselőcsoportunk úgy ítéli meg, hogy a titkársági juttatás felhasználásának a Mañka-jelentésben meghatározottak szerinti értékelése elengedhetetlen. Ennek az értékelésnek a vonatkozó, tavaszi költségvetés-módosításról szóló költségvetési hatósági határozathoz időben el kell készülnie. A képviselőcsoport ezen értékelés kimenetelétől és a képviselőcsoporton belüli vitáktól függően mérlegelheti az asszisztensi támogatás növelésének támogatását.

Viktor Uspaskich (ALDE), írásban. – (LT) Valóban szívesen támogatnám az európai parlamenti képviselőket, ugyanakkor szeretnék aggályomnak hangot adni, hogy különösen válság idején növelik az európai parlamenti képviselők és a csapataikban dolgozó alkalmazottak juttatásait. Különösen szeretném felhívni a figyelmet azokra a kiadási kategóriákra, amelyeket nehéz ellenőrizni, vagy amelyeket egyáltalán nem ellenőriznek. Épp ezeket a kiadási kategóriákat nem kellene növelni válság idején.

Jelentés: Maria do Céu Patrão Neves (A7-0014/2010)

Charalampos Angourakis (GUE/NGL), írásban. – (EL) A jelentés támogatja az EU közös halászati politikáját, amelynek a halállomány védelme nevében az lett az eredménye, hogy Görögországban nagyon sok kis halászhajót tönkretettek, és számos halászati kis- és középvállalkozás kiszorult a szakmából, több tengermelléki területet elhagyatottságra és munkanélküliségre ítélték, és a tevékenységek a nagy halászati vállalatok kezében összpontosulnak. Az EU monopóliumbarát politikáját bizonyítja, hogy a közösségi pénzeszközök 2/3-át a nagy vállalkozásokhoz (halászati vállalatokhoz, halgazdaságokhoz, feldolgozókhöz) terelték, miközben a maradék 1/3-ot a szegény és átlagos halászoknak adták, hogy darabokra törjék hajóikat és hagyják el a szakmát. A hajók cseréjét, illetve javítását célzó intézkedések csak a nagyvállalatok javát szolgálták. A jelentés a zöld könyvhöz hasonlóan egyenlő felelősséget rótt a halállomány csökkenése terén a nagy halászati vállalkozásokra és a part menti kisipari jellegű halászatra. Nem tesz különbséget a halászati területeken szükséges intézkedések között, és nem veszi tekintetbe egyedi sajátosságait. Az EU közös halászati politikája a tengereket továbbra is fosztogató nagy halászati vállalkozások céljait szolgálja, és a halgazdasági ágazat nagy vállalkozásait támogatja. Ez a politika, amely egyetlen szempontot, a tőke nyereségességét veszi figyelembe, a tengeri környezet és az ökoszisztémák tönkretételét eredményezi.

Elena Oana Antonescu (PPE), írásban. – (RO) Üdvözlöm az Európai Unió halászatával összefüggő kérdések megoldását célzó új stratégia elindítását. A túlhalászás, az illegális halászat, a környezetszennyezés és az éghajlatváltozás a tengeri ökoszisztémákat veszélyeztető tényezők. Ezért a magas minőségű európai akvakultúra gazdasági hasznot hoz, ugyanakkor ökológiai előnyökkel is jár.

Elengedhetetlen, hogy megőrizzük a helyes egyensúlyt a gazdasági növekedés, bizonyos regionális közösségek halászati hagyományai és a helyes halászati gyakorlat között. A legfontosabb, hogy megértsük, hogy a hosszú távon fenntartható és gazdaságilag hatékony akvakultúra előmozdítása elsősorban attól függ, hogy mennyire környezetbarát módon viselkedünk.

Zigmantas Balčytis (S&D), írásban. – (LT) Az európai halászati ágazat nehéz időket él. Halászok veszítik el egyetlen megélhetési forrásukat, és ez különösen igaz azokban az európai uniós régiókban, ahol kevés a társadalmi és gazdasági lehetőség. Ezért teljes mértékben támogatom a zöld könyvben meghatározott bizottsági javaslatot, hogy a halászati politika alapvető és átfogó reformjára van szükség, hogy ezáltal az ágazatot a változó piachoz igazítsák. Sajnálatos, de 27 év telt el a közös halászati politika létrehozása óta, és az ágazat nem úgy működik, ahogy kellene, a problémákat pedig nem oldják meg kellő gyorsasággal. 2002 problémái továbbra is fennállnak, és a gazdasági válsághoz és az éghajlatváltozás halállományra gyakorolt hatásához kapcsolódó legutóbbi események ezt még inkább súlyosbították. A közös halászati politika reformja prioritásának továbbra is az állományok helyreállításának, a fenntartható gazdálkodásnak és a halászok megélhetése biztosításának kell maradnia. A halászat az EU egésze számára nagyon fontos, ezért nem egyszerűen tevékenységként kell tekinteni, hanem olyan ágazatként, amely közvetlen foglalkoztatási forrás.

Gerard Batten, John Bufton, David Campbell Bannerman, Derek Roland Clark, William (The Earl of) Dartmouth, Nigel Farage és Paul Nuttall (EFD), írásban. – Miközben a jelentés egy, a jelenlegi borzalomnál kevésbé szörnyű közös halászati politikára mutat rá, azt ajánlja, hogy a halászat maradjon a demokráciát nélkülöző és demokráciaellenes „Európai Unió” fosztogató ellenőrzése alatt, ezért a UKIP (az Egyesült Királyság Függetlenségi Pártja) nem tudja támogatni.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), írásban. – (RO) Az Európai Unió által támogatott elvek betartásában a gyártószervezetek körében a közös érdek támogatása a halászati politika reformjának egyik kulcseleme. Az Európai Unió nem várhatja, hogy az európai halászati flották mérete a gazdasági valóság alapján természetes módon átalakuljon. Túlkapacitásuk, a fenntartható fejlődésről szóló globális csúcstalálkozó után nyolc évvel, és a halállomány folyamatos csökkenése további indokul szolgál a közös halászati politika mélyreható reformjára. Nem szabad azonban elfelejteni, hogy az Európai Unió államainak tengermelléki régióiban teljes helyi közösségek létezése forog a halászat körül. Amint az a közös halászati politika reformjáról szóló jelentésben szintén szerepel, ez a tevékenység a kulturális örökség és hagyományok része, amelyet senki sem szeretne veszni látni.

A közös halászati politika felülvizsgálata minden tagállam érdeke azért, hogy teljesíthető legyen a 2012-es csúcstalálkozó fő célkitűzése, amely szerint 2015-re el kell érni a maximális fenntarthatóságot lehetővé tevő halállományszintet, biztosítva ezáltal, hogy az Európai Uniónak ne kelljen a szükségleteit fedező halmennyiség felét más piacokról importálnia.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), írásban. – (PT) A halászati ágazat a part menti közösségek társadalmi-gazdasági jóléte, a helyi fejlődés, a foglalkoztatás és a gazdasági tevékenység megőrzése és megteremtése tekintetében stratégiai fontosságú.

Az ezen ágazaton belüli fenntartható fejlődés biztosítása mind gazdasági, mind pedig társadalmi szinten alapvető fontosságú, ugyanakkor valamennyi uniós tengeri terület megfelelő környezeti feltételeinek megőrzéséhez is szükséges.

A közös halászati politika végrehajtása közvetlenül kapcsolódik olyan kérdésekhez, mint a környezetvédelem, az éghajlatváltozás, a biztonság, a közegészségügy, a fogyasztóvédelem és regionális fejlődés, a bel- és nemzetközi kereskedelem, a harmadik országokkal folytatott kapcsolatok és fejlesztési együttműködés, és elengedhetetlen az e területek közötti megfelelő és gondos egyensúly biztosítása.

Szeretném hangsúlyozni, hogy az óceánok és a tengerek fenntartható használatának támogatásához meg kell teremteni az egységes Európai Kutatási Térség keretét.

Fontos továbbá a legkülső régiókat érintő korlátok természetének mérlegelése, mivel állandó és átható jellegük, valamint közös jelenlétük megkülönbözteti ezeket a régiókat a hátrányos földrajzi helyzetű és/vagy demográfiai gondokkal terhelt más uniós régióktól.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), írásban. – (EL) A közös halászati politikáról szóló jelentés ellen szavaztam annak ellenére, hogy a jelenlegi helyzettel összehasonlítva egy sor pozitív fejleményt képviselő elemet tartalmaz. Sajnos azonban a jelentés alappontjai ellentétben állnak azzal, hogy a tengeri erőforrások nem

privatizálható, közös köztulajdont képeznek, és az Egységes Európai Baloldal/az Északi Zöld Baloldal képviselőcsoport e pontra vonatkozó módosítását elutasították. E jelentés nem kapcsolja össze a tengeri környezet szükséges védelmét, a halállomány megőrzését és a halászok, különösen a kisipari halászok társadalmi és pénzügyi védelmét a környezetet és az életképes halászatot érintő katasztrofális következményekkel, valamint a halászokra és a termék végső árát megfizető fogyasztókra gyakorolt negatív hatást, amely következtében a nagy magánvállalkozások, nem pedig a kisipari halászok jutnak profithoz. A jelentésnek nem sikerült ténylegesen számba vennie az egyes uniós tagállamokban uralkodó különböző feltételeket, így nem rendelkezik a szükséges, megfelelően kiigazított politikákról.

Carlos Coelho (PPE), írásban. – (PT) Szeretnék gratulálni Patrão Neves asszonynak a közös halászati politika reformjáról szóló kiváló jelentéséhez. A közös halászati politikával összefüggő számtalan problémát és kihívást már 2002-ben azonosították, amelyeket azonban a gazdasági és energiaválság, valamint az éghajlatváltozás káros hatásai most csak súlyosbítottak. Ha a közös halászati politika célja a modern halászat érdekeinek szolgálata, alapvető változásokat kell bevezetni, amelyek biztosítják az erőforrások megőrzése és az ágazat életképessége közötti helyes egyensúlyt, amely az EU-n belül megnyitja a különböző típusú halászatok számára az új gazdálkodási rendszerek kapuját.

Üdvözlöm, hogy foglalkozni kívánnak a közös halászati politika decentralizációjával és bürokráciától való mentesítésével, valamint hogy a Lisszaboni Szerződés által meghatározott korlátokon belül régiós alakra kívánják helyezni a halászati gazdálkodást, és azt az igényt, hogy biztosítani kell, hogy a feldolgozást a part menti kisipari jellegű halászatához és az ipari halászatához igazítsák, miközben tiszteletben tartják a környezeti, gazdasági és szociális előírásokat. Szeretném továbbá hangsúlyozni a közösségi halászat érdekeinek védelmét. Ez azonban valamennyi nemzeti kormánytól megfelelő ellenőrzést követel, amelynek a part menti közösségek gazdasági és társadalmi életképességének biztosítása érdekében a halászatot stratégiai prioritássá kell tennie.

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D), írásban. – (RO) Véleményem szerint az Európai Unión belüli halászat valamennyi típusára és valamennyi földrajzi halászati övezetre vonatkozóan terveket kell kidolgozni a halállományok hosszú távú helyreállításának irányítására és támogatására. Mindenekelőtt mérlegelni kell a halászat tekintetében Európában meglévő óriási különbségeket. Nagyobb felelősséget kell kapniuk a halászati övezeteknek, és tökéletesíteni kell a hagyományos kvótarendszert. Európának a halászati források kezeléséhez erős, közös megközelítésre van szüksége, amely az Európai Unió új integrált tengeri politikájával és a tengermelléki régiók fenntartható fejlődéséhez fűződő érdekekkel összhangban magában foglalja az ágazatra mint halászó ágazatra és mint akvakultúrára vonatkozó szárazföldi és piaci dimenziót.

William (The Earl of) Dartmouth, Nigel Farage és Paul Nuttall (EFD), írásban. – Miközben a jelentés egy, a jelenlegi borzalomnál kevésbé szörnyű közös halászati politikára mutat rá, azt ajánlja, hogy a halászat maradjon a demokráciát nélkülöző és demokráciaellenes „Európai Unió” fosztogató ellenőrzése alatt, ezért a UKIP (az Egyesült Királyság Függetlenségi Pártja) nem tudja támogatni.

Edite Estrela (S&D), írásban. – (PT) A közös halászati politika reformjára vonatkozó zöld könyvről szóló jelentés mellett szavaztam, mert elengedhetetlen kötelezettségvállalásokat tett, amelyek egyértelműen segítették az eredeti javaslat tökéletesítését. Szeretném hangsúlyozni, hogy az új halászati erőforrás-gazdálkodási rendszerekre való törekvés során környezeti és szociális megközelítésre van szükség, amely a viszonylagos stabilitás elve alapján kiegészíti a jelenlegi rendszert.

Göran Färm, Anna Hedh, Olle Ludvigsson, Marita Ulvskog és Åsa Westlund (S&D), írásban. – (SV) Svéd szociáldemokratákként a zöld könyvről és az EU halászati politikájáról szóló jelentés ellen szavaztunk. A Parlament többsége elvetette az ökológiai fenntarthatóság prioritásként való megjelölését, és egy olyan módosítás mellett szavazott, amely kijelenti, hogy az EU-n kívüli országokkal szembeni politikánkat az európai halászat érdekeinek kell vezérelnie. Ezt elfogadhatatlannak tartjuk, ezért „nemmel” szavaztunk. Szkeptikusak vagyunk amiatt is, hogy az Európai Parlament több pénzt akar biztosítani a közös halászati politikához – ebben nem akarunk részt venni, kivéve, ha a cél a politika egyértelmű megváltoztatása.

José Manuel Fernandes (PPE), írásban. – (PT) Patrão Neves asszony kiváló jelentésének kiemelésével szeretném kezdeni. A halászati közösségek nehéz időszakot élnek át, amelyet a halállomány komoly romlása jellemez. E tevékenység hatással van a népesség élelmiszer-ellátására és az Európai Unió legkülsőbb régióinak kohéziójára. Ezért a közös halászati politika reformjára vonatkozóan integrált és átfogó megközelítésre van szükség.

Véleményem szerint fontos és elengedhetetlen, hogy az Európai Unió ténylegesen kötelezettséget vállaljon arra, hogy a halászok számára biztosítja a gazdasági fenntarthatóság jobb feltételeit egy olyan

keretrendszerben, amely meg tudja őrizni valamennyi régió sajátos jellemzőit, és amely elismeri, hogy a kisipari jellegű halászat eltérő megközelítésére van szükség. Érdemes hangsúlyozni a konkrét intézkedésekre, például a termelő és a fogyasztó közötti láncban a közvetítők számának csökkentésére vonatkozó javaslatot. Másrészt ez a reform az alaposan megvizsgált technikai és tudományos értékelési folyamatban nem választható el a tengeri erőforrások fenntartható használatától, amely hozzájárul az ágazati megegyezéshez, és amely a fogyasztó szempontjából befolyásolja a minőséget és az élelmiszer-biztonságot. A halászati kapacitás megváltoztatása terén szeretném hangsúlyozni a felszerelések korszerűsítésének hatását a szakmai rangra és a halászok biztonságára egy olyan ágazatban, ahol az emberáldozatok gyakoriak.

João Ferreira (GUE/NGL), írásban. – (PT) Az általunk ez ügyben előterjesztett, a halászati erőforrások privatizálását elutasító javaslatoknak a parlamenti többség által történő elvetése jelzi azt az utat, amelyet a Parlament a közös halászati politika közelgő reformjával követni kíván. A Parlament nemcsak, hogy nem utasítja el a köztulajdon használatához való hozzáférésre vonatkozó (magán)tulajdonjogok létrehozására vonatkozó bizottsági javaslatot, hanem meg is nyitja az utat ennek a szándéknak a hivatalossá tétele előtt. Ez a vélemény nem védi az erőforrások fenntarthatóságát, és elkerülhetetlenül EU-szerte a nagyobb gazdasági és pénzügyi erővel rendelkező jogalanyok tevékenységének koncentrálódásához vezet, komolyan veszélyeztetve a part menti kisipari jellegű halászatot, amely Portugália esetében a flotta több mint 90%-át képviseli.

Találtunk néhány pozitív pontot a jelentésben, amelyek közül néhány összhangban van az általunk előterjesztett javaslatokkal, de meg kell jegyeznünk, hogy általánosságban a jelentés határozottan liberális megközelítéshez ragaszkodik, amely nagyban korlátozza a tagállamok tengeri erőforrásaik feletti korlátlan rendelkezését. Nem ad továbbá megalapozott választ az ágazat egyik fő kérdésére: a munkából származó jövedelemre. Csak az általunk előterjesztett javaslatok elutasítását tudjuk kiemelni, amelyek célja az ágazati marketing javítása, amely a halászok munkájának javadalmazásában emelkedést eredményezne.

Marian Harkin (ALDE), írásban. – Támogatom, hogy a közös halászati politika egyik kulcselemként a part menti határokat 12 mérföldről 20 mérföldre növeljék. Véget kell vetnünk a gyenge halállományok visszaszorítását jelentő gyakorlatnak. Fontos a jelenlegi kvótairányítási rendszer megtartása, és nem támogatom a kötelező kvótaprivatizálást.

Ian Hudghton (Verts/ALE), írásban. – A jelentés számos jó és fontos elemet tartalmaz, és egyetértés van abban, hogy a központi, egy kaptafára készült közös halászati politikai modell katasztrofális. Egy sor, általam előterjesztett módosítás sikeres volt, így a jelentés elismeri a viszonylagos stabilitást, a fajmegőrzésre irányuló erőfeszítések ösztönzésének szükségességét és azt a sikert, hogy 12 mérföldes övezeten belül nemzeti ellenőrzés történt. A jelentés azonban kijelenti, hogy a történelmi jogokat felül kell vizsgálni. A halászati gazdálkodást vissza kell adni a halászattal foglalkozó nemzeteknek; ezek a halászattal foglalkozó nemzetek nem veszíthetik el történelmi jogukat. Ezért a halállományhoz való hozzáférés alapvető történelmi jogai elleni támadásra felszólító jelentés ellen szavaztam.

Elisabeth Köstinger (PPE), írásban. – (DE) A közös halászati politika alapvető és átfogó, különösen a halállománnyal való fenntartható gazdálkodást célzó reformja üdvözlendő. Ennek a keretfeltételek finomításával és egységesítésével, a tagállamok részéről történő jobb ellenőrzésekkel és a döntéshozatali rendszer egyszerűsítésével kell lehetővé válnia. Annak ellenére, hogy Ausztria szárazföldi országgént nem közvetlenül érintett, a tengeri hal fogyasztásának folyamatos növekedése befolyásolja a halászatot. Gyakorlati és hatékony megoldásokra van szükségünk, amelyek a megfelelő állományi feltételeken keresztül biztosítják az ágazat szükséges életképességének alapját, biztosítják a fogyasztók ellátását, ugyanakkor garantálják a fajok sokféleségének megőrzését és a tengeri ökoszisztéma egészének védelmét.

Isabella Lövin (Verts/ALE), írásban. – Ez a jelentés egy nagy terjedelmű dokumentum, amely a közös halászati politika valamennyi aspektusára kiterjed, az akvakultúrától a horgászatig, a Balti-tengertől a harmadik országokkal kötött halászati megállapodásokig. A zöldek örülnek a jelentésben szereplő számos módosításnak, amelyet sikerült elfogadtatnunk, például a halászati joggal rendelkezők esetében a fenntarthatóságra vonatkozó igények alapvető elveit, a halászati műveletek környezeti hatásainak vizsgálatára vonatkozó kéréseket, annak megállapítását, hogy az EU a halászati megállapodások alapján ne versenyezzen a helyi halászokkal, hanem csak a haltöbbletből halászhaszon, valamint valamennyi uniós intézménynek szóló indítványt, hogy az óceánok és az élelmiszer-biztonság védelmében az illegális halászatot minden vonatkozó fórumon a nemzetközi menetrend prioritásai között szerepeltessék. Sajnos a véglegesen elfogadott szövegben néhány teljesen elfogadhatatlan és ellentmondásos bekezdés is szerepel, például hogy a közös halászati politika külső részeinek célja az európai halászat érdekeinek védelme és támogatása, hogy az ökológiai fenntarthatóságnak nem kell megelőznie a társadalmi és gazdasági fenntarthatóságot, és hogy

valamennyi szakpolitikai területnek hozzá kell járulnia a közös halászati politika célkitűzéseéhez. Ezért a zöldek képviselőcsoportja nem támogathatta a jelentést, hanem tartózkodott.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) A 2002-ben felülvizsgált közös halászati politika még nem elegendő ezen érzékeny ágazat változásainak tompításához. Ezért elemezni kell az ágazatot érintő új tényezőket, és megoldásokat kell találni tökéletesen életképesse tételére, különösen gazdasági, társadalmi és környezeti értelemben. Ezért javaslom, hogy a bevezetésre kerülő új intézkedéseknek lehetővé kell tenniük, hogy az ágazat kikerüljön jelenlegi kockázatos helyzetéből.

A halászati ágazat nagyon fontos az EU-ban. Ezért az új közös halászati politikának feltétlenül figyelembe kell vennie az erőforrásokkal történő racionális és felelős gazdálkodást, és törődnie kell a tengeri erőforrások védelmével és azok életmódjának a fenntartásával, akik mindig a halászatból éltek. Az új közös halászati politikának képesnek kell lennie a termelékenységgel kapcsolatos problémák ágazaton belüli megoldására, a piacok stabilizálására és az ettől az ágazattól függő családok megfelelő életszínvonalának biztosítására. Ezt az ágazatot azonban mint egészet, nem pedig részenként kell elemezni, hogy valamennyi problémáját és változását egyesíteni tudjuk annak érdekében, hogy azokat minden érdekelt megelégedésére meg tudjuk oldani, valamint le tudjuk győzni az ágazatot érintő főbb problémákat: a túlhalászt, a túlkapacitást, a túl sok beruházást és a pazarlást.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) Üdvözlendő, hogy a halászatnak Európában régi hagyományai vannak, és remélem, lesznek is a jövőben. Az elmúlt néhány évben bekövetkezett fejlemények azt mutatják, hogy az ezen ágazatban történő munkavégzés alapvetően egyre inkább veszít vonzerejéből. Ennek oka, hogy vállalatcsoportok tömeges haltermelésükkel oly mértékben letörlik a kiskereskedelmi árakat, hogy a kis halászati vállalkozások nem tudnak velük versenyezni. Emiatt az ágazat egyre inkább rá van utalva a harmadik országokból érkező munkavállalókra. Mivel az állásfoglalásra irányuló indítvány nem kellően foglalkozik ezzel a kérdéssel, az indítvány ellen szavaztam.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), írásban. – Patrão Neves jelentésének végső szavazásánál tartózkodtam, mert pozitív és negatív bekezdéseket is tartalmazott. Egyetért azzal, hogy elődleges hozzáférést kell biztosítani a környezeti szempontból fenntartható módon halászóknak, ami kisebb visszadobott halállományt, több munkahelyet és kisebb energiafelhasználást jelent, másrészt hangsúlyozza, hogy a halászathoz való jognak környezeti és társadalmi kritériumokon kell alapulnia, nem pedig azon, hogy ki halászt a legtöbb halat 30 évvel ezelőtt. Éveken át tartó túlhalászás vezetett a jelenlegi válsághoz, tehát abszurd lenne hagyni, hogy ugyanazok a flották folytassák a károkozást. További pozitív pontként értékelendő, hogy az ökológiai fenntarthatóságot a közös halászati politika alapfeltételévé kívánja tenni, és elismeri, hogy a fejlődő országok vizein az EU flottái nem folytathatják tovább a túlhalászt. Sajnos a jelentésben kevésbé építő jellegű elképzelések is vannak, például a támogatások romboló hatásának el nem ismerése. A jelentés a közös halászati politikát az EU meghatározó politikájának nyilvánítja, amelynek alárendeltje a környezeti és fejlesztési politika. Ez a „minden áron őrizzük meg a halászati ágazatot” hozzáállás vezetett a tengeri ökoszisztéma és az attól függő halászati közösségek tönkretételéhez.

Britta Reimers (ALDE), írásban. – (DE) A Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért képviselőcsoport német tagjai két pont esetében a képviselőcsoporttól eltérően szavaztak. Az első a Zöldek/az Európai Szabad Szövetség 3. számú módosítását érinti. Az FDP (Szabad Demokrata Párt) tagjai ellene szavaztak, mivel a halászati politika radikális decentralizálása, például az indítványban javasolt, a tagállamokra és a helyi döntéshozókra történő hatalom- és felelősségátruházás nem egyeztethető össze a közös európai halászati politikával. Itt pontosan arról van szó, hogy EU-szinten előremutató megoldásokat találjunk. Az FDP tagjai támogatták a 33. számú módosítást, mert támogatja a németek számára fontos viszonylagos stabilitás elvét. Ez a kvótaelosztásra vonatkozó alapot érinti.

Frédérique Ries (ALDE), írásban. – (FR) Az európai halászati ágazat nyugtalan vizeken hajózik: a halállományok csökkennek, 400 000 európai halász és családja aggódik a jövője miatt és megkérdőjelezi a közös halászati politika hatékonyságát, amely eddig védőhálót biztosított számára.

Figyelembe véve az azonosított strukturális problémákat, nevezetesen a túlhalászt, a túl kevés beruházást, a halászflootta túlkapacitását és a pazarlást (hány tonna halat dobnak vissza naponta a tengerbe, mert fogyasztásra nem megfelelő?), a közös halászati politika reformjának kiemelt prioritásnak kell lennie. Természetesen bármely reformnak figyelembe kell vennie a különböző halászati területek egyedi jellemzőit, és mindenáron kerülnie kell az egy kaptafára készült gazdálkodási modellt. Az Északi-tengeren alkalmazott halászati technikák és hajók eltérnek a Gascogny-öbölben alkalmazott technikáktól és hajóktól. Ezért a

Bizottság által javasolt, a regionalizáción alapuló és a Parlament által ma délután elfogadott reform elengedhetetlen.

A felelős politikának a számadatok valóságát is figyelembe kell vennie: az EU a világ halászati termelésének körülbelül 4,5%-át képviseli és nem törekszik arra, hogy az ágazat „óriása” legyen. Ez egy okkal több arra, hogy miért kell a kisipari jellegű, innovatív és fenntartható halászatot választanunk.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), írásban. – A kérdésről szóló bizottsági zöld könyv egy elítélő vádirat és őszinte beismerése annak, hogy a közös halászati politika nem működik. Ellenkezőleg, különböző problémák kialakulásához járult hozzá, amelyeknek továbbra is vannak gazdasági, társadalmi és környezeti hatásai. Mindössze két héttel ezelőtt e Ház megszavazta a kékúszójú tonhal nemzetközi kereskedelmének felfüggesztését, mert az állomány kritikusan alacsony – ez egy olyan helyzet, amely további jele annak, hogy halászatunk jelenlegi szintje nem fenntartható, és komoly következményei vannak a biodiverzitásra és a halászati ágazat jövőjére nézve. El kell ismernünk, hogy új megközelítésre van szükség. A nagyobb finanszírozást biztosító decentralizált politika lehetővé fogja tenni, hogy a különböző régiók saját feltételeikhez igazodjanak, és annak megfelelően reagáljanak, amit az előző „fentről lefelé” politika megakadályozott. Ennek az állományokkal való megfelelőbb gazdálkodást kell eredményeznie, és pozitív hatást kell gyakorolnia a tengeri környezetre. Teljes mértékben támogatom a teljes körű és alapvető reform melletti bizottsági elkötelezettséget, amelyet a Halászati Bizottság helyesen támogatott. Elengedhetetlen, hogy cselekedjünk, hogy az állományok, a környezet és az európai munkahelyek hosszú távú védelme érdekében az Európai Unió valóban fenntartható halászati politikát folytasson.

Peter Skinner (S&D), írásban. – Támogattam a közös halászati politika oly módon történő megváltoztatására javasolt módosításokat, amely megszüntetné a már fennálló egyes torzulásokat.

A flották megújítására szolgáló pénzeszközök emelése vagy a hal árának központilag történő meghatározása különösen torzító hatású, és a támogatások növekvő felhasználását eredményezi.

Az Egyesült Királyság halászeit, különösen azokat, akik a déli partok mentén 10 méteres hajókkal halásznak, gyakran hátrányosan érintik a kiegyensúlyozatlan kvóták és a más nemzeti halászflokkoknak nyújtott támogatások. Hastings and Rye parlamenti képviselője, Mike Foster hívta fel a figyelmemet, hogy szükség van arra, hogy a Tengeri Halászati Ügynökség és a Bizottság véget vessen a diszkriminatív és torzulást okozó gyakorlatoknak, különösen a tőkehal-halászat terén az Egyesült Királyság déli partjainál, és különösen saját választókerületében, Hastings and Rye területén, amelyet mindketten képviselünk.

Bart Staes (Verts/ALE), írásban. – (NL) A közös halászati politikáról szóló jelentéssel kapcsolatos szavazásnál tartózkodtam, mert túl sok olyan pontot tartalmaz, amelyek nemcsak ellentétben állnak a jelentés számos más pontjával, hanem az európai halászati politikára vonatkozó saját politikai elképzeléssel is szemben állnak. Egyrészt a jelentés kijelenti, hogy az európai halászati flották már nem folytatnak túlhalászt a fejlődő országok vizein, másrészt azonban kijelenti, hogy a közös halászati politika mindig előnyt élvez a környezeti és fejlesztési politikával szemben. Ez az álláspont szöges ellentétben áll a Lisszaboni Szerződéssel, amelynek 208. cikke kimondja, hogy külpolitikánk nem áthatja alá a szegény országok fejlesztési célkitűzéseit. A Parlament által javasolt politika Európa javát szolgálja, de az európai vizeken kívül Európa csak a saját halászflokkait védelmezi, nem pedig a helyi állományokat és halászokat. A Zöldek/az Európai Szabad Szövetség ezért tartózkodott. Ezenkívül, miközben a jelentés elismeri, hogy a túlhalászás komoly probléma, és hogy a fenntarthatóságnak a politika kiindulópontjának kell lennie, nem ismeri el, hogy a flottakapacitás, valamint a támogatási és kvótarendszer képezi e probléma gyökereit. Emiatt tartózkodtunk.

Nuno Teixeira (PPE), írásban. – (PT) A közös halászati politika reformjáról szóló zöld könyvről szóló, általunk ma elfogadott jelentés felülvizsgálja a politika gazdasági, társadalmi és környezeti vonatkozásait, azzal a céllal, hogy újrafogalmazza az ágazaton belül továbbra is fennálló problémák megoldásának megközelítését. Szeretném megismételni, hogy az olyan prioritások, mint például a halászati erőforrásokkal való gazdálkodás terén a hatékonyság növelése és az ebben az ágazatban dolgozók számára egy pénzügyi támogatási stratégia, az ágazat fenntarthatóságának a fajok megőrzésén keresztül történő garantálásával együtt e reformhoz elengedhetetlenek, és azokat regionális szinten kell végrehajtani. E dokumentum kitart amellett, hogy szükség van a halászati ágazati reformokra, amelyek rendkívül fontosak a legkülső régiókban, különösen Madeirán, ahol ez a tevékenység hallatlanul fontos a helyi fejlődés és a helyi emberek élete szempontjából.

Szeretném ismét megemlíteni a jelentés azon elképzeléseit, amelyek a halászati ágazatban a végrehajtás és a meghozandó technikai intézkedések terén, nemzeti, regionális és helyi szinten a különböző szereplők

aktívabb részvételére vonatkoznak. A fenti okok miatt e mellett a közös európai halászati politikában egy új korszak kezdetét jelentő jelentés mellett szavaztam.

Marie-Christine Vergiat (GUE/NGL), írásban. – (FR) Patrão Neves asszony jelentése ellen szavaztam, mert elutasítja a környezeti érdekek és a kisipari jellegű halászat megőrzése közötti összhang megteremtésére törekvő módosításokat.

Helytelenítem továbbá a halászokkal, az e reformot megelőzően folytatott mélyrehatóbb párbeszédre történő felszólítást tartalmazó módosítások elvetését is.

Ezek alapján nem látom, hogyan fogadhatunk el majd a halászok számára elfogadható reformot, amely ugyanakkor megfelel annak, amit a nevéhez hű közös halászati politika megőrzése érdekében tenni kell.

Elnök. – Az ülés jegyzőkönyvének parlamenti jóváhagyásra történő előterjesztésére a következő ülés kezdetén kerül sor. Ha nincs ellenvetés, a mai ülésen elfogadott indítványokat azonnal továbbítom azoknak a személyeknek és ügynökségeknek, akiknek azokat címezték.

10. Szavazathelyesbítések és szavazási szándékok: lásd a jegyzőkönyvet

11. A jelen ülésen elfogadott szövegek továbbítása: lásd a jegyzőkönyvet

12. A következő ülések időpontjai: lásd a jegyzőkönyvet

13. Az ülészak megszakítása

(Az ülést 12.50-kor berekesztik)